המחיר: 5.00 ל"י ו' חשון תשל"ו, 15.10.75 שנה 40 מספר 1989

העולם הזה

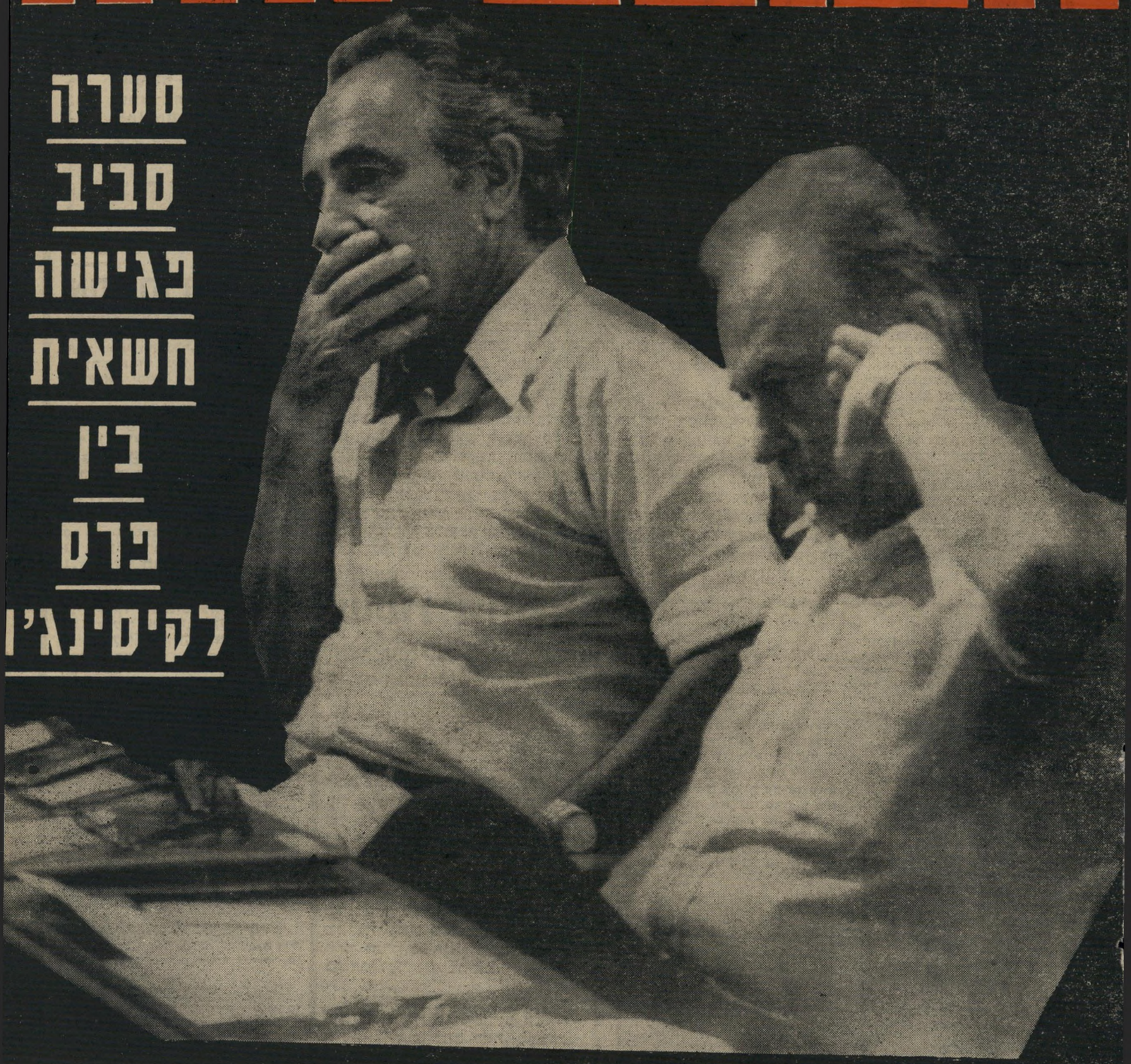

סערה סביב פגישה חשאית בין פרס לקיסינג'ר

מסלקים את יגאל אלון

ZOO

העורך והמייסד הראשון:
ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל
ממשיכי דרכו יבל"א:
חנוך מרמרי, קובי ניב, אפרים סידון

מזין טרי ובריא
להשיג בכל
הסטייקיות
כלב חם
(Hot Dog)
בלחמניה, בפיתה או בצלחת
*
כמו־כן במחירים הישנים:
שישליק פרד
שווארמת סוס
לחי חמור
פוגי בפיתה
*
בתיאבון

שעור בסכסוכי עבודה

השאלה

לפניך שלושה מאורעות דימיוניים. קרא בעיון וענה על השאלה:

1. העובדים סוגרים את המיפעל בתביעה לתוספת של לירה אחת ליום כדי לקנות חמאה.
2. העובדים סוגרים את המפעל בתביעה להעלאת דמי אחזקת־הרכב ב־עיקבות התייקרות הדלק.
3. אלמונים תוקפים בלילה את יו"ר ועד־העובדים ומרביצים לו מכות־רצח. היו"ר מאושפז בבית־חולים. העובדים סוגרים את המיפעל בטענה שמת־נכלים להם ולאירגונם.

הסבר מתי מדובר בסיכסוך־עבודה, אם בכלל, איזה סיכסוך־עבודה זה, אם בכלל, וגם נמק.

התשובה הנכונה

1. זהו סיכסוך־עבודה כי מדובר בכסף. הסיכסוך הוא חריף כי העובדים תובעים דברים אישיים, לעצמם. הסיכסוך הוא גם פראי כי מדובר במיפעל חיוני, כי אחרת לא היו מתווכחים על לירה אחת. העובדים הם מחבלים במשק וב־מדינה, כי כולנו יודעים שהם יכולים גם להסתדר עם מרגרינה במקום חמאה ובעצם הם סתם תאבי־בצע.
2. זהו סיכסוך־עבודה כי מדובר בעיקרון — העיקרון שהמיפעל חייב לשלם את הוצאות העובדים הנובעות מעבודתם. זהו סיכסוך קליל, כי העובדים לא תובעים משהו אישי לעצמם, כי־אם דלק למכוניותיהם. זהו סיכסוך מתורבת ולא פראי, כי מדובר באנשים מיושבים־בדעתם שיש להם מכוניות. העובדים קצת מגזימים בדרישות, לנוכח המצב הכלכלי, אבל אפשר להשתוות איתם.
3. כאן אין מדובר כלל־וכלל בסיכסוך־עבודה. המכות שחטף יו"ר הוועד, ושדרך־אגב הגיעו לו, הן בעיה אישית שלו ואין להפוך אותה לבעיית הכלל, אלא שבמקרה המתואר הפרו העובדים כלל אנושי זה, והלכו וסגרו את המיפעל ללא שום סיבה. לפיכך, כל העובדים הם פושעים פליליים ויש להעמידם לדין ולשפוט אותם, ובייחוד את היו"ר שהסית אותם, בכל חומרת הדין.

פרי־מדון ופרימדונה

לפני חודש, פחות או יותר, פרץ סיכסוך בין טייס לנוסע של מטוס אל־על, אי־שם באמריקה הצפונית. הסיכסוך היה, כמובן, סיכסוך־עבודה רגיל. הוא התבטא בוויכוחים קולניים בין הנוסע המסוכסך לקברניט, לעיניהם של הנוסעים, כנהוג בסיכסוכי־עבודה רישמיים. הוא גם התבטא באיחור של שמונה שעות בהמראת המטוס, וגרימת נזק כספי למוניטין של החברה, וסבל לציבור הנוסעים. נכון ש־הנוסע לא חטף 'קריזה', כי קריזה היא מילה מרוקאית־גששית. הנוסע פשוט 'לקה בסיכסוך־עבודה אישי' — הגדרה אשכ־נזית־אקדמאית יותר. הוא גם לא אמר שהוא מפחד רק מאלוהים, מאחר שרוב הנוסעים אתיאיסטים — ומפחדים לכל היותר מניכוי מלא. והעיקר — אף אחד מידידיו הנוסעים לא סגר את אל־על ל־ארבע שעות תמימות.

זאת, כנראה הסיבה להתמרמרות על חומרת גזר־הדין שנגזר על הנוסע המ־סוכסך. הוא נקרא לבירור פנימי בהנהלת החברה — בירור אשר עלול להביא על הנוסע אפילו נזיפה. הבירור הפנימי, ל־הבדיל מן הבירור המישפטי — נועד ל־טפל בסיכסוכי־עבודה. כפי שאומנם קרה באותו מטוס. הבירור גם עוסק בקללות ובהשבתות עד שמונה שעות.

בסיכסוכי־עבודה מסוג "קריזה" התגר־בה היא אחרת: אם הם מוכרזים כחוק, יש צווי־ריתוק. אם לא — יש בירור מישפטי — ומבית־המישפט קצרה הדרך לבית־הסוהר. על סעיף "קריזת־עבודה" כמובן.

דע את יהדותך

"היה יהודית בביתך ואדם בצאתך" זעקו חכמי ההשכלה. "היה אדם בביתך וחווה בצאתך" הגיבו בחימה שלומי אמו־ני ישראל. יהודי? — מהו יהודי? מיאו יהודי? מיהו יהודי? מאו מאו יהודי? על שאלות אלה ואחרות יענה מדורנו זה. מפאת קדושת המדור נבקש שלא לע־טוף בו חמוצים.

א. 13 העיקרים

הרמב"ם היה הראשון שנסח את עק־רונות האמונה היהודית ותחם במסגרת של 13 עיקרים. העיקרים הללו מהווים למעשה את היהדות כולה שכל עיקר ועי־קר מסכם ומתמצת תחום חשוב בהלכה. 13 העיקרים הם:

1. **העיקר הבריאות**
2. **העיקר שיהיה טוב**
3. **העיקר שיהיה חם ובלי סוכר**
4. **העיקר שנכניס להם**
5. **העיקר שלא ירד גשם**
6. **העיקר שיהיה בזול**

שבעת העיקרים הבאים הם מישנים ב־חשיבותם.

7. **האיכר משה פלדמן (מטולה)**
8. **האיכר יוסף בלכיר־וביץ**

וחמישה איכרים עלומי שם מראש פינה.

שלושה־עשר העיקרים

מפעלו של הרמב"ם זכה לחשיבות רבה והוא עוטר בתואר ה"מעקר הגדול" או "בעל האיכרים" (פאודל).

ד. נטילת ידיים

מנהג נפוץ בין פתולוגים יהודים שנוט־לים ידיים לאחר השימוש ומפחידים בהם את נשותיהם וטפם ר"ל.

ב. "תיקון חצות"

תיקון מהיר שאינו מסובך יחסית וניתן לעשותו ללא עזרת מומחה, תוך הקפדה שלא לאבד את הפאקונג.

שעת מחנך

חינוך־חינם לבני נושאי עיטור הגבורה.

ידיעות, 8.10.75

בסוריה, אימנו הרוחנית, הולך ומתחנך דור מיוחד במינו. דור ש־יזכה להיות העילית החברתית ב־עוד כעשרים שנה. אלה הם בניהם של טייסים מצטיינים במילחמת יום כיפור: טייסים שהפילו חמי־שה מטוסי־אויב.

ילדים סוריים יהיו רופאים או מהנדסים מכיוון שאביהם הפיל חמישה מטוסים ציוניים וזכה ב־פרס הגדול: חינוך־חינם לילדיו, מן הגן ועד לדוקטוראט.

זוהי הסיבה שאנו מציעים ליל־דים של אבות לא־גיבורים במיוי־חד, ואפילו פחדנים קצת, לעשות משהו למען רוח הגבורה המיש־פחתית, לטובתם ולטובת חינוכם, כמובן.

פרס־נובל לשלום

הפיסיקאי הסובייטי סחרוב, אבי פצצת־המימן הרוסית, זכה בשבוע שעבר בפרס־נובל לשלום. הפרס הוענק לו "על מאמציו האישיים, ללא מורא ופחד, למען שלום בקרב המין האנושי."

לכבוד
מערכת העולם הזה
שלום רב,

תפסיקו עם החיטוט המכוער ה־זה בנשמות של אנשים.

אל תחשפו לנו שערוריות מחדר־המיטות או שערוריות מן הסאלון, צאו מהמיטות של אנשי הציבור ו־של סתם אנשים. תנו לחיות בשקט!

הניחו לאנשים לחיות עם מי שהם רוצים, לדפוק את מי שהם רוצים — וללכת בלי מישקפי־שמש מפחד העולם הזה. אל תעשו מחיים פר־טיים סיפורי־רכילות עלובים וכתבות־שער בזויות ומבזות על אהבות נכז־

בות, משולשים, עישון־חשיש, גירו־שין ובגידות — בתוספת אנאליזות פסיכולוגיות בעשרה גרוש.

לא רוצים לדעת מדוע זמרת ניס־תה להתאבד, או למה קפץ זמר מ־החלון או מה מעשנת בתם של ע־תונאית־ידועה, או את מי דופק ה־צנזור בשעותיו הפנויות. וגם הזיונים של דיין הם לא בדיוק עניין ציבורי ולאומי. כולם דופקים — אולי אפילו אתם בעצמכם.

זה הרי לא דיווח אינפורמטיבי

יבש. זוהי שימחה־לאיד עסיסית, עם צבעים ותמונות. כתבות־השער הללו מגדילות אולי את התפוצה בכמה עותקים, אבל מקטינות את התדמית־הלוחמת בהרבה יותר.

אתם, הלוחמים למען חירו־ פרט, אל תהיו האיום ה־ תר לחירויות האלה. זכותם ש־ שים לאהבה־נכזבת־אישית, חשאית, גדולה מן הזכות לראות סרט בערב־שבת, או מן הזכות להגדרה לאומית. רדו מהאנשים!

בכבוד רב,
מערכת "ZOO הארץ"

הארץ

ממישנתו של מייסדו —

מרוב ביצים — לא רואים את הנער

ד"ר מ. ז. בנחל קילה

במועל־יד

מערכת הארץ דאגה לפרסם פעמיים במשך השבוע שעבר את התמונה הנוראה, שהעבירה צמרמורת בלב רבים. התמונה המפחידה והמורכרת לכולנו משנות השלושים, הורכבה משתי תמונות — של יהושע פרץ ושל קהל המפגינים. הכותרת היתה, בשתי הפעמים: „יהושע פרץ מברך במועל־יד את אוהדיו." תד־וחלק. הנאציזם טרם חלף מן העולם. יורשם של היטלר ומוסוליני חי וקיים בישראל.

במאבק נגד פרץ ותושבי אשדוד, הכל כשר לדידם של עורכי הארץ, כולל גיוס רוחות־רפאים מן העבר. צ'יידי־הנאצים המנוסים מרח' שוקן חשפו קשר נוסף נגד העם היהודי.

השלב הבא יהיה דרישה לשפיטתו של פרץ על־פי החוק לעשיית דין בנאצים ובעוזריהם, ופיזור אפרו בלב־ים.

נאמנה לדרכו של הארץ, חושפת מערכת „ZOO הארץ" גילויים נאציים אחרים במערכות חיינו:

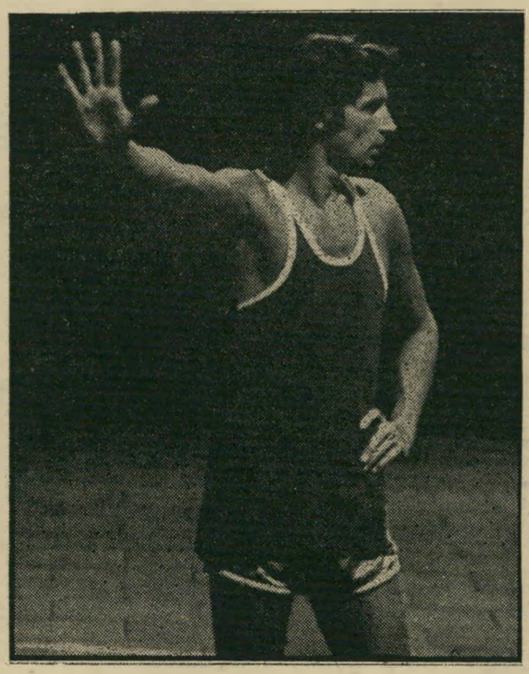

שחקן כדורסל כהצדעה פשיסטית —
לפי שיטת הארץ

הארץ, 10 ו־8 באוקטובר

חברי הכנסת מקדמים במועל־יד את ה„פיהרר"

אל תקרא עיתון זה אחרי 11 בלילה

מנהג אשכנזי קדום. בתימן נוהגים ל־חדש חומה ובסין צהובה. ויש להקפיד שלא לערב עם „חידוש לבנה" הנעשה ב־מישרד הרישוי מדי שנה.

דבר המערכת

קם הכלב על אדונו

מעשה באדם שהלך אצל שוק הבהמות ונטל משם כלב שהיה מועמד לשחיטה והצילו ממוות בטוח והביאו לביתו ולימדו לעבוד ולשמור כמינהג הכלבים ותמורת זאת סיפק לו מקום לישון ומזון כל־צרכו.

אלא שיום אחד התחיל הכלב כפוי־הטובה, שהתרגל לחיים הטובים הללו, לעשות סאבוטאז' כנגד אדונו. שאם לא היה נותן לו האיש מנת־בשר יפה — היה עושה מלאכתו רמייה ואם היה מכה האיש את הכלב על עצלנותו — היה הכלב שובת כליל.

והאדם, שהיה זקוק לכלב עד למאד וגם אהבו אהבת־נפש, היה נכנע ומספק לה לחיה כל דרישותיה וקריזותיה, וסופו שקם הכלב על אדונו ונהייה הכלב אדון והאדון — כלב.

משל למה הדבר דומה? לפועלי אשדוד.

שהלכנו והצילום מגולת מארוקו, שהיו בה מועמדים לכלייה, והבאנום לכאן ולימדנום עבודה ודמוקרטיה ושתיים כפול שתיים ועבירת וויקיון וחוק, ואף מקום לישון נתנו להם תמורת עבודתם וגם מזון כל צרכיהם.

אולם משראו הפרענקים הללו כפויי־הטובה כי טוב, „שכחו" כל מה שהיה והחלו תובעים עוד בשר ועוד חמאה ועוד כסף, עד בלי די. ולא — מאיימים הם — לא יעבדו.

ואנחנו, שלא רצינו לראותם נושכים את היד המאכילה אותם, נתנו להם.

אלא שבא הרגע ואיננו יכולים יותר לתת להם. שאם ניתן להם עוד ועוד סופנו שגם אצלנו יקום הכלב על אדונו.

ואנחנו — אנה אנו באים?

מ. גלעדי

תשקיף

דדו שואף
לקאריירה פוליטית

נראה כי רב־אלוף (מיל.) דויד („דדו") אלעזר, ידחה את ההצעה שהופנתה אליו לכהן כמפכ"ל משטרת־ישראל, אחרי שהמפכ"ל הנוכחי שאול רוזוליו יפרוש מתפקידו.
דדו שואף ככל הנראה להיכנס לחיים הפוליטיים. **שאיפה מעין זו היא גם מנת חלקו של הרמטכ"ל הנוכחי, רב־אלוף מרדכי („מוטה") גור, שבשיחות פרטיות גילה את מישאלתו לכהן כשר בממשלה, אחרי סיום הקאריירה הצבאית שלו.**

קרע בין
יעקובי לרבין

מעמדו של שר־התחבורה גד יעקובי, התערער לאחרונה, בעיני ראש־הממשלה יצחק רבין. רבין התבטא בפני כמה מראשי סיעת המערך בכנסת כנגד יעקובי, וטען כי „בעניין של אשדוד, יעקובי התחלק בזה שהוא לא חזר לארץ." **בניגוד לטענתו של יעקובי, כאילו לא נדרש להפסיק את ביקורו בארה"ב וליחזור לארץ, מסתבר כי רבין יעץ לו כשיחה טלפונית: „כדאי שתחזור לארץ."**
לעומת זאת הסתבר, כי הידיעה שרבין ויעקובי התנגשו בפרשת אונייית־המיבחן ואלנטינה פ', לא היתה מדוייקת. בין רבין ליעקובי לא התנהל כל מגע בנושא זה, כיוון שבחירת האונייה לא היתה בסמכותו.

יקשו על כינוס
הכנסת בפגרה

יושב־ראש הכנסת, ישראל ישעיהו, עומד להציע לוועדת־הכנסת לשנות את התקנון בעניין זימון מליאת־הכנסת לישיבות שלא־מן־המניין בעת פגרה.
כיום יכולים 30 חברי־כנסת לדרוש את זימון הבית בעת הפגרה. סיעת הליכוד אמנם ניצלה זאת, וזימנה את הכנסת בפגרה האחרונה כימעט מדי־שבוע.
לדיברי ישעיהו, עולה כל ישיבה שלא־מן־המניין למעלה מ־30 אלף לירות. הוא עומד להציע שיידרשו 60 חתימות של חברי־כנסת, כדי לכנס את הבית למושב מיוחד.

אש"ף מגביר פעילותו
בארצות־הברית

הקונגרס הכל־ערבי־אמריקאי הראשון, ביוזמת נציגות אירגון־השיחרור הפלסטיני בארצות־הברית, ייערך בחודש הבא בסאן־פרנציסקו. נציג אש"ף בארצות־הברית, מוסטפה סיאם, יעלה כסעיף עיקרי את השאלה הפלסטינית, לאור ההסכם בין ישראל למצריים.
סיאם החל להוציא לאור ירחון חדש בשם פלסטין וויס („קול פלסטין") בשפה האנגלית. לפני כמה ימים התקיימה פגישה של נציגי אש"ף ברחבי העולם עם יאסר עראפאת. עראפאת התבטא בפגישה באומרו: „סאדאת בגד בעם הפלסטיני, והאמריקאים קנו אותו בכסף ובהבטחות."

לאן יפנו עוזריו
של אלמוגי?

אי־בהירות שוררת ביחס לעתידם של העוזרים הרבים שאותם הביא ראש־עיריית חיפה, יוסף אלמוגי, לעירייה כאשר נבחר כראש־העיר. **העוזרים, ביניהם אלי פז שחובא, משליחות בארצות־הברית, עומדים לדרוש מאלמוגי שיעביר אותם איתו לסוכנות, כאשר ויכוח בישראל הסוכנות היהודית, מאחר שברור להם כי ראש־העיר הבא של חיפה לא יסכים להמשיך להעסיקם.**
רק אחד מעוזריו של אלמוגי, יונה יהב, שאותו לקח אלמוגי מתפקיד דובר ראש־עיריית ירושלים, מתכוון להישאר בחיפה ולקבל על עצמו כל תפקיד שיוטל עליו שם.

מפלה לגושים
במחוז תל־אביב

בחירות חשאיות, שנערכו השבוע בוועדה המרכזת של מחוז תל־אביב של מיפלגת־העבודה, מצביעות על נצחון המועמדות האישית ומפלת קבוצות־הלחץ.
עמדו לבחירה שני נציגים לוועדה, במקום שניים שנפטרו: מרדכי נמיר ומנחם כהן. על־פי התוצאות, זכה במקום ראשון נציג השכונות, יוסף אביעד, ואילו במקום השני נבחרה אורה נמיר. במקום השלישי דורג נחום רז, נציג חוג לשילוב, ואחריו באו מאיר גרדשטיין, מזעמדו של אורי אלפרט, וחיים ברנשטיין, מזכיר אירגון עובדי־המדינה.

יודח דובר
מישטרת תל־אביב

דובר מחוז תל־אביב של המישטרה, סגן־ניצב משה שרף, עומד להיות מזהלף בימים הקרובים. נגד שרף הצטברו מיספר תלונות על מידע בלתי־נכון שמסר לעיתונות — תלונות אשר הגיעו גם ללישכת שר־המישטרה. מפקד מחוז תל־אביב, ניצב דויד עופר, אף התבטא בפני עיתונאי במילים חריפות ביותר נגד שרף.
שרף יוחזר, ככל הנראה, למחלקת־הרמאויות במישטרת רמת־גן, תפקידו הקודם קודם שמונה כדובר המחוז. לפי־שעה לא נקבע מי ימלא את מקומו של שרף.
נודע כי עופר פנה בהצעות אל מיספר עיתונאים, **ביקשם להתגייס לתפקיד זה.**

קטיגורו של ברנס
למישרד־החיירות

עדי בראונר, התובע במישפטו של עמום ברנס, הנאשם ברצח החיילת רחל הלר, עומד לפרוש מהפרקליטות מייד לאחר סיום המישפט והעברת לכהן כיועץ־המישפטי של מישרד־התיירות.
במגעים שקוימו בין בראונר לבין שר־התיירות, משה קול, הוחלט כי בראונר יעבור למישרד־התיירות כבר במחצית חודש זה. מאחר שמישפטו של ברנס התארך מעבר לצפוי, בעיקבות מישפט־הוטא הממושך, נידחה גם מינויו של בראונר.

לחץ לסילוק
נחום שמיר מבית ברל

בהתקפה חריפה על מנהל בית־ברל, נחום שמיר, ובתביעה לסילוקו, יצא היועץ־האקדמי של בית־ברל, אברהם וולפנזון במאמר באיגרת, ביטאון החוג־הרעיוני על־שם משה שרת במיפלגת־העבודה.
וולפנזון כבר תקף את שמיר באיגרת הקודמת, ועתה פורסם מיכתב של שמיר הקורא למאמרו של וולפנזון: „דברי כזב, בלע וכסל". **וולפנזון מאשים את שמיר בשיתוק הפעילות הרעיונית של „בית־ברל", וכך שהוא מוסר עבודות של הוצאה־לאור לפי שיקולים לא־ענייניים.**

פלה לישראל
לפירסום מוצר
מיסחרי

חברת־התמרוקים האמריקאית „קברה", עומדת לחתום חוזה עם מוכר־הלרונך הברזילי פלה, לפי תנאי החוזה ישקיע פלה, עד 1977, בקידום ופירסום מוצרי „קברה" שמשווקת החברה.
כמיסגרת מסע־פירסום זה יגיע פלה לארץ, כנראה באביב הקרוב. בכך מצטרף הכוכב הברזילי לקבוצת מפורסמים עולמית, המתאגרף קאסיוס קליי ואלוף ארה"ב בטניס, ג'ימי קונורס, המפרסמים בכבר את מוצרי החברה.

החלטה סופית
בפרשת לוסקי

השופט הפדראלי האמריקאי רוג'ר פולי, ידון בקרוב אם להמשיך במישפט נגד מאיר לנסקי או לבטל את ההליכים — מוסר שבועון וראייטי. לנסקי הואשם בשנת 1972 בניסיון להעלים רווחים בסך 36 אלף דולר מהכנסותיו ממלון פלאמינגו בלאס־וגאס.
סניגורו של לנסקי, דויד רוזן ממיאמי, טען כי לנסקי חולה, וכי מצבו הגופני יקשה עליו לעמוד במישפט. מצבו הבריאותי של לנסקי כבר עזר לו בעבר לא להתייצב למישפט בלאס־וגאס בשלוש השנים האחרונות.

התמרמרות על
החבטאות בני פלד

מיספר טייסים בחיל־האוויר עומדים למחות בפני מפקד־החיל, האלוף בני פלד, על אחת ההתבטאויות שלו במיסגרת מסע ההסברה שנערך להצדקת הפגנת־המחאה שלו.
בשידור בטלוויזיה נאמר בשם פלד, כי בגלל מדיניות המיסים הקיימת לגבי אנשי צבא־הקבע „עוזבים כל הטובים ונשארים רק הבינוניים." טייסים ותיקים בחיל־האוויר רואים בדברים אלה משום פגיעה ועלבון.
בהקשר זה אוזכר כי בעבר כבר התבטא האלוף (מיל.) עזר וייצמן על בני פלד: „הוא מנהיג נהדר של מטוסים — אבל לא של טייסים."

רפי איתן -
עוזר מיוחד ליועץ

רפאל („רפי") איתן, מי שהיה בשעתו אחת הדמויות הכבירות בשירות הממלכתי, מונה כעוזר־מיוחד ליד יועץ ראש־הממשלה לענייני־ביטחון, אלוף (מיל.) אריאל שרון.
רפי, שהוא דמות ידועה עוד מתקופת הפלמ"ח, נטש את השירות הממלכתי לפני מיספר שנים ופנה לעולם העסקים. תוך תקופה קצרה יחסית הוא בנה קאריירה עצמאית כאיש־עסקים. עתה, בעקבות פנייתו של אריק שרון, פרש מניהול עסקיו וקיבל על עצמו את תפקיד העוזר המיוחד.

What can I do for Israel?

כותבים אליך קרוביך וידידיך מחו"ל

"במה אני יכול לעזור לישראל?" כותב אליך הקרוב מאמריקה. "מה אנו יכולים לעשות למען המרינה?" שואלים ידידים מחו"ל... הם דואגים למצבנו הבטחוני והכלכלי ומחפשים דרך לעזור. תוכל לומר להם כי ישנה דרך שבה יוכלו לעזור למדינה וגם לעצמם:

פתיחת חשבון מטבע חוץ בבנק לאומי

אנשים רבים המזדהים עם ישראל פתחו בבנק לאומי פקדונות במטבע חוץ. הצטברות רבבות פקדונות מעין אלה יוצרת עתודה נכבדה של מטבע חוץ. משום כך, כל פקדון כזה מחזק את מעמדה הפיננסי של ישראל ומסייע לסחר החוץ שלה. זו גם השקעה כספית טובה למפקיד, הנושאת רבית במטבע חוץ. להשקעה זו יתרונות נוספים: – פקדונות של תושבי חוץ פטורים ממס עזבון, הרבית פטורה ממס הכנסה (על פקדונות לתקופה שמעל לשלושה חודשים) ואין הגבלה על העברת הפקדון, והרבית לחו"ל במועד הפרעון.

הבסף מופקד בידים נאמנות

יתר על כן – תוכל להבטיח לקרוביך כי כספם מופקד בבנק הראשון והגדול בישראל, בנק המתפתח עם המדינה ועוזר בפיתוחה, בעל מסורת ונסיון בנקאי רב שנים (נוסד ע"י ד"ר ת. הרצל ב-1902), בעל מימדים בינלאומיים עסק נכסיו 44 מיליארד ל"י ובעל רשת ענפה של למעלה מ- 320 סניפים, חברות בנות ונציגויות בארץ ובמרכזים הפיננסיים בחו"ל.

פתיחת החשבון אינה כרוכה במאמץ

כל מה שעל קרובך לעשות הוא לכתוב לבנק לאומי, המרכז לתושבי חוץ ותיירים, רח' ליליינבלום 33 ת"א. כל הפעולות הבנקאיות עם קרובך תעשנה באמצעות הדאר – שיטה שזכתה להצלחה רבה בקרב מפקידים מעבר לים הפותחים חשבון בבנק לאומי, שיטה הנקראת Banking by mail (בנקאות באמצעות דאר) והמקובלת בעולם.

אם קרובך נמצא בביקור בארץ, הנה כמה כתובות מועילות עבורו:

1) כל סניף של בנק לאומי ברחבי הארץ.
2) סניפי בנק לאומי בבתי המלון הגדולים בארץ.
3) המרכז לתושבי חוץ ותיירים של בנק לאומי, רח' ליליינבלום 33, ת"א, טל' 51931.

כמו כן תוכל להציע לקרוביך מחו"ל לנהל את עסקיהם באמצעות רשת בנק לאומי בחו"ל*.

אנא מלא את התלוש המצורף למודעה, וכך תעזור לקרובך מחו"ל לעזור למדינה וגם לעצמו.

לכבוד
בנק לאומי
מרכז לתיירים ותושבי חוץ
רחוב ליליינבלום 33
תל-אביב.

ת.ד. 15.10

אבקשכם
☐ לשלוח אלי חומר הסברה על מנת שאוכל לשלחו לקרובי בחו"ל

שם _____

כתובת _____

☐ אנא שלחו חומר הסברה ישירות לקרובי בחו"ל

שם _____

כתובת _____

Bank Leumi LE-ISRAEL B.M.

בנק לאומי לישראל בעים

* רשת של סניפים, חברות בנות ונציגויות מעבר לים: ניו-יורק, שיקאגו, מיאמי, טורונטו, לונדון, פריז, ציריך, ז'נבה, בריסל, פרנקפורט, מילנו, יוהנסבורג, הונג קונג, נסאו, אי קיימאן, קראקס, בואנוס איירס, סאן פאולו.

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03־243386. תא־דואר 136 • מען מכתבים: „עולם הפרס" • מודפס ב„הדפוס החדש" בע"מ, תל־אביב, רחוב בן־אביגדור • הפצה: „גד" בע"מ • גליונות: „צינקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קריאה יקרה

שר־הפנים מופקד, כידוע, גם על שמירת טהרת העם היהודי בישראל ומוסרו. הוא לא יתיר, רחמנא ליצלן, לרשום במרשם־התושבים כיהודי, מי שאמו היא ספק־יהודיה. הוא לא יתיר להכניס לארץ מי שחשוד בפעילות של איזו כת־משיחית מפוקפקת, אפילו אם הוא יהודי כשר למהדרין.

אבל כאשר מתגלית סירחה במישרדו שלו, שומר שר־הפנים, משום מה, על שתיקה מופלאה.

לפני שבועיים חשף העולם הזה (1987) סיפור משעשע. סופר בו על דירת־

צנזור גרי
נאה דורש — לא כל כך נאה מקיים

תענוגות ששכרה קבוצת פקידים בכירים בתל־אביב, כדי להתפרק בה מהמתח של עבודתם הממשלתית. בין השאר סופר שם על כך, שאחד מבעלי המפתחות הפרטיים של אותה דירה — שההילולות שנערכו בה הטרידו את מנוחת השכנים — היה לא אחר מאשר סמנכ"ל משרד־הפנים לשירותי־חירום ותפקידים מיוחדים, לוי גרי. בין תפקידיו המיוחדים מאוד של מר גרי, כלול גם התפקיד של הצנזור הראשי מטעם מישרד־הפנים לסרטים ומ־חזות.

הסתבר, לפי הסיפור, כי האיש המופקד מטעם שר־הפנים הדתי על שמירת המוסר בקרב צופי הקולנוע הישראליים, הוא בעל אמות־מידה ליברליות יותר כאשר מדובר בחייו הפרטיים.

הסיפור עורר הדים וחיוכים. הוא זרק אור על הצביעות, ההתחסדות והעמדת־הפנים של אלה המדברים גבוהה גבוהה על חינוך העם ושמירת טוהר־מידותיו, שהם נאה דורשים אך לא כל כך נאה מקיימים.

ניתן היה לצפות שאחרי פירסום כזה, שהפך לשיחת־השבוע בכל המדינה, ית־עורר שר־הפנים הדתי וימצא לנכון להגיב באחת משתי הדרכים: או שיפריך את הפירסום מעיקרו וינסה לתבוע את עלבונו של הצנזור, או שיראג להחליפו באדם שלא יהפוך את המועצה־לביקורת־סרטים־ומחזות לחוכא ואיטלולא.

שר־הפנים העדיף לשתוק. הוא טמן ראשו, אולי ברשימות פסולי־החיתון, נהג כאילו לא פורסמו הדברים מעולם. זוהי כמובן זכותו. אבל כשיקום הד"ר יוסף בורג בפעם הבאה לתבוע את עלבון היהדות ומוסרה, ראוי שיימצא מי שיתריס כנגדו: טול קורה מבין עיניך!

בוויכוח הציבורי שהתלהט לאחרונה, טענו אנשי מישרד־הפנים כי אין להם יד בהכנת רשימות פסולי־החיתון. כדאי שתהיה להם יד בהכנת רשימה של פסולי־צינזור. השם הראשון ברשימה כבר נמסר להם.

■ ■ ■

מדי שנה, כשאנו עורכים את סיכומי מאורעות השנה, נמצא קורא הטורח לסכם למעננו בצורה סטאטיסטית גם את העולם הזה, כפי שהשתקף בשנה שחלפה. בש־נים האחרונות נטל על עצמו את המשימה הקורא הוותיק דני גספר, מנתניה. הנה הסיכום המאלף שערך על העולם הזה ב־שנת תשל"ה:

בשנתו ה־39 של העולם הזה ראו אור 50 גיליונות, שסופרו על־פי הסיפרור השוטף מגיליון 1933 ועד 1982 — כרך מפואר המכיל 2196 עמודים, לעומת 1784 עמודים שהכילו גיליונות השנה הקודמת. זוהי תוספת של 412 עמודים — או כ־23% במיספר עמודי העולם הזה בתשל"ה.

קורא מתמיד ונאמן של העולם הזה, אשר התמיד ורכש את העתון מדי־שבוע באחד מדוכני העתונים הוציא — או השקיע, ב־התאם להשקפה — סכום של —.223 ל"י ברכישתם, לעומת 151.25 ל"י שהוציא על רכישת כל גיליונות העולם הזה שיצאו לאור בתשל"ד — תוספת של 71.75 ל"י.

הכרך השנתי ה־39 במיספר מכיל 4431 תמונות — מיספר מרשים ביותר — לעומת 4043 צילומים שהתפרסמו בשנה הקודמת. זוהי תוספת של 388 צילומים. אבל מיספר המודעות היה מרשים עוד יותר. בתשל"ה התפרסמו בהעולם הזה 1238 מודעות, ל־עומת 584 בכרך הקודם. זוהי תוספת של 654 **מודעות פירסומת, למעלה מ־100%.**

ואם נציץ לשאר תוכנו של הכרך ה־מאלף שהוציאה המערכת בשנת תשל"ה נמצא, לדוגמה, כי במדור מיכתבים פור־סמו בשנה האחרונה 652, כאשר אל 72 מהם מצורפות תמונות כותביהם, לעומת 703 מיכתבים עם 44 תמונות כותבים ב־תשל"ד — נסיגה במיספר המיכתבים, מול גידול במיספר תמונות־הכותבים.

מדור תשקיף, למשל, הכיל בשנת תש־ל"ה 643 ידיעות לעומת 587 ידיעות בשנה הקודמת. במדור אנשים, סיפורים וקוריוזים על אנשים חשובים ופחות חשובים, ראו אור 1054 סיפורים לעומת 809 בשנה ה־38. לעומת זאת, במדור במדינה, ניכרת נסיגה קטנה: 344 סיפורים, **לעומת 355** ב־שנה הקודמת.

„לסיכום," אומר הקורא גספר, „אם נתבונן רק במיספרים היבשים, ניווכח שהמערכת צעדה צעד חשוב קדימה, לא־כל־שכן אם נעיין בתוכנו של הכרך ה־39. המשיכו בעבודתכם הפורייה. חזקו ואימצו, כשבירכת קוראיכם מלווה אתכם בדרככם."

לנו לא נותר אלא להודות לקורא גספר, על מלאכת הסיכום מאירת־העיניים שעשה.

אלי תשע

מכתבים

הבעייה מיספר אחת

ברצוני להגיב על הכתבה „טרמפ על הבודדים" (העולם הזה 1987). טוב מאד שהעניין הועלה. אומנם, הנושא הנ"ל הועלה עוד קודם־לכן, בגיליונות קודמים של העיתון, אולם הפעם התמקד הטיפול בניצול של מישרדי־השידוכים למיניהם.

אני חושב שהעולם הזה, מצידו, יכול לעזור בצורה קונסטרוקטיבית, והצעתי היא שיש להקים חוג חברתי של צעירים וצעירות יוצאי־צבא, חברי העולם הזה או „סתם" קוראים. החוג יהיה, כמובן, בעל הווי ותוכן מיוחדים. בהיותי מדריך־נוער, אני מוכן לתרום מניסיוני.

ברצוני לציין שבעיית הבדידות אינה רק נחלתם של בנות־זוג החסרות בני־זוג ולהיפך, אלא גם של סתם זוגות שמחפשים „להשתייך", והדבר אינו חדש. בייחוד כיום, בחברה המודרנית התעשייתית הע־

פוליטי
לא קו של אש"ף

רונית, שהניכור והבדידות והרצון להש־תייך, ההזדקקות לחמימות אנושית היא, לדעתי, הבעייה מיספר־אחת שלה.

שמעון אירום, תל־אביב

„עסים" אינה בת

חן־חן על הציון הנאה שחלק כתב העולם הזה יגאל לביב למיפעל עסים, על תצוגת המוצרים בירידי־המזון במערב־גרמניה (העולם הזה 1987).

ברצוני להפנות את תשומת־ליבו של הכתב, ושל קהל־הקוראים, לעובדה שחברת פרימן אינה נמנית עם חברות־הבת של מיפעלי עסים והאחים בדרנו בע"מ.

איתן יבנשטיין, תל־אביב

טיפול כמו בלוב

משום־מה, התופעות האחרונות — רשי־מות־שחורות, סיירות־שבת וכו' — מרמזות עד־כמה קרובים אנחנו למדינה הנאורה של קדאפי.

ולא רחוק הזמן שגם אצלנו, מי שיעז להינות מסטייק עסיסי בפיתה בפסח, או סתם לשבת בבית־קפה ביום־כיפור, יזכה לאותו טיפול שבו זכו הכדורסלנים ה־תוניסאיים בלוב. עתיד ורוד, מה?

אבי בנציון, רחובות

הוא לא היחידי

ברצוני להסב את תשומת־ליבו של שרוני־בריוני (העולם הזה 1987) שדרך אגב, כבודו במקומו מונח עקב יציאתו לתחרות מר־עולם, ולוואי שיצליח שם. אך קשה לי להבין כיצד „אינו יודע" אם יש בארץ אדם אשר הרים בסיגנון „לחיצה בשכיבה", יותר ממאה־וישיבעים ק"ג.

למען עידכון קל של שרוני ישנם שני ספורטאים נכים במועדון ספיבק ברמת־גן, שבמיקרה אני הוא מאמנם. האחד, שלום דלוגץ, לחץ בשכיבה 195 ק"ג, והשני, אבי שטרוייך, הינו אלוף ושיאן־עולם, כאשר בקיץ האחרון, במישחקי־הנכים בסטוק מנדוויל, לחץ בשכיבה 200 ק"מ. דברים אלה אף פורסמו בעיתון, והשיאן אבי שטרוייך הינו מועמד לתואר ספורטאי־השנה, מטעם ספורט הנכים.

אברהם ברונר, רמת־גן

תעמולה של שוחרי־השלום

בכתבה אודות סירטי לשם הפלסטינים (העולם הזה 1979), יש מיספר דברים שהייתי רוצה להעמיד על דיוקם. ראשית, בשום פנים ואופן אי־אפשר לראות את הסרט כ„סרט־תעמולה פלסטיני". הוא אינו מוצג בידי איזשהו גוף פלסטיני או גוף המקורב לאירגון פלסטיני, והקו הפר־ליטי שלו עומד בניגוד לקו הפוליטי הרישמי של אש"ף.

אם זהו בכלל סרט־תעמולה — הרי זוהי תעמולה של שוחרי־השלום בישראל, וכך הוא גם נתקבל על־ידי הקהל. כמו־כן, לא נכון שמתקבל בסרט הרושם כי שיטות־הייצור הפרימיטיביות של הסבון

אבי שטרוייך הינו מועמד לתואר ספורטאי־השנה, מטעם ספורט הנכים.

אברהם ברונר, רמת־גן

תעמולה של שוחרי־השלום

בכתבה אודות סירטי לשם הפלסטינים (העולם הזה 1979), יש מיספר דברים שהייתי רוצה להעמיד על דיוקם. ראשית, בשום פנים ואופן אי־אפשר לראות את הסרט כ„סרט־תעמולה פלסטיני". הוא אינו מוצג בידי איזשהו גוף פלסטיני או גוף המקורב לאירגון פלסטיני, והקו הפר־ליטי שלו עומד בניגוד לקו הפוליטי הרישמי של אש"ף.

אם זהו בכלל סרט־תעמולה — הרי זוהי תעמולה של שוחרי־השלום בישראל, וכך הוא גם נתקבל על־ידי הקהל. כמו־כן, לא נכון שמתקבל בסרט הרושם כי שיטות־הייצור הפרימיטיביות של הסבון

את תמלאי תפקידו במפעל

כולנו מצפים לשלום על כולנו להיות מוכנים לשעת חרום

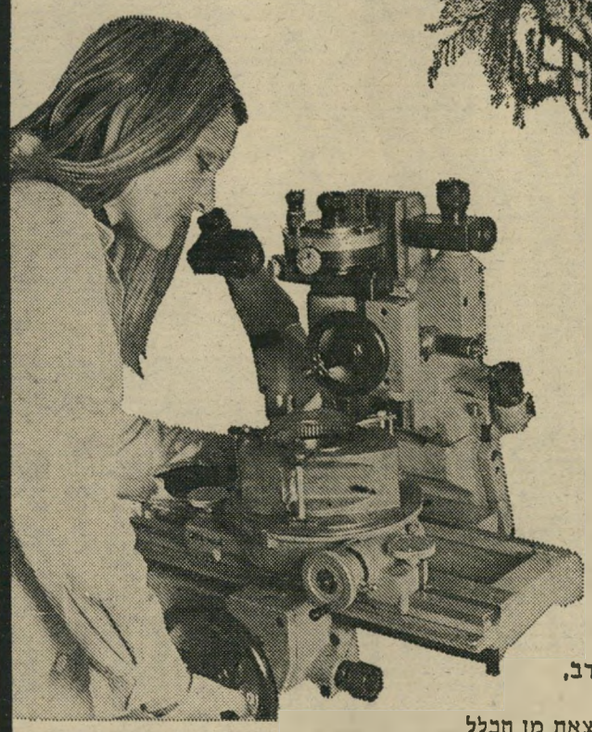

מבקרת טיב בתעשיה האוירית

נשים רבות בין שכבר עבדו בעבר במקצועות שונים ובין שהן מוכשרות לרכוש מקצוע חדש, יכולות למלא תפקיד רב ערך במחליפות לעובדים מגוייסים, במפעלים בסביבת מקום מגוריהן, שיהיו נזקקים לעזרה בכח אדם.

משרד העבודה עורך קורסים מזורזים (100-200 שעות לימוד לפי המקצוע) על מנת להכשיר נשים למלא תפקידים חשובים במשק, בשעת חרום.

הקורסים יערכו בשעות הבוקר, או אחר־הצהרים, או אף בערב, הכל לפי יכולתה ונוחותה של כל אחת.

הקורסים יערכו ללא תשלום שכר לימוד והם גם הזדמנות יוצאת מן הכלל לנשים רבות לרכוש מקצוע.

בסיום הלימודים תינתנה לבוגרות תעודות גמר.

הנשים שתידרשנה לעבוד במפעלים בימי חרום תקבלנה שכר מתאים.

הנשים הלומדות תקבלנה דמי קיום ומענק נוסף עם סיום הקורס.

כמו כן יוחזרו ללומדות הוצאות נסיעה.

ואלה מקצועות הלימוד לנשים מתנדבות לעבודה לשעת חרום:

*** מפעילות מכונות לעיבוד שבבי (חרטות, כרסום, השחזה). * ריתוך (לכל סוגיו).**
*** בוחנות טיב (מתכת, אלקטרוניקה). * תחזוקה (מתכת, חשמלאות).**
*** נגרות מכנית (רהיטים). * חשמלאות ומכונאות רכב. * מחסנאות ואפסנאות.**
*** חשמלאות – תקון ושרות לכלי בית חשמליים.**

פרטים והרשמה במשרדי האגף להכשרה ולהשתלמות מקצועית -
בירושלים, רח' יפו 30, טל. 224141 - 02, לפנות למר אשר דהאן. **בתל־אביב,** רח' יונה הנביא 13, טל. 50231 - 03, לפנות למר אברהם בליצקי. **בחיפה,** רח' העצמאות 82, טל. 666141-04, לפנות למר יואל לביא. **בבאר־שבע,** בנין מרכז הנגב, דרך הנשיאים, חדר 65, טל. 72974-057, לפנות לגב' שרה פרידמן.
וכן אצל היועצים התעסוקתיים בלשכות העבודה ברחבי הארץ.

נשים מתנדבות לשעת חרום

יואב גרפיקה

מוגש ע"י משרד העבודה /לשכת הפרסום הממשלתית

לימודים גבוהים בתשלומים נמוכים

כן. הודות למהפכה השקטה בבנק הפועלים גם זה אפשרי!

חסכון חודשי עבור ילדך ב"חסן להשכלה גבוהה" – התכנית הבלעדית של בנק הפועלים – מאפשר לך לצבור עבורו עד 10.000 ל"י.

וכשיגיע לאוניברסיטה יעמדו לרשות ילדך סכום החסכון, ריבית והפרשי ההצמדה למדד בתוספת הלוואה של עד 10.000 ל"י בריבית בלתי צמודה של 10%. ההלוואה – לתקופה של עד 13 שנה.

כמו כן יהנה ילדך ממענק מיוחד של בנק הפועלים של עד 500 ל"י ואם יוותר על ההלוואה יהנה ממענק נוסף של עד 1.200 ל"י.

הענק לילדך את לימודיו הגבוהים כבר מעתה, כשהם עולים לך פחות.

כך גם ילדך ילמד באוניברסיטה.

"חסן להשכלה גבוהה".
תכנית החסכון הבלעדית של בנק הפועלים

אל ת.ד. 27, תל־אביב
נא לשלוח לי את עלון
"ח'סן להשכלה גבוהה"
שם .....
כתובת .....

פרטים בסניפי בנק הפועלים ובנק יפת.

כן, ילדך ילמד באוניברסיטה!

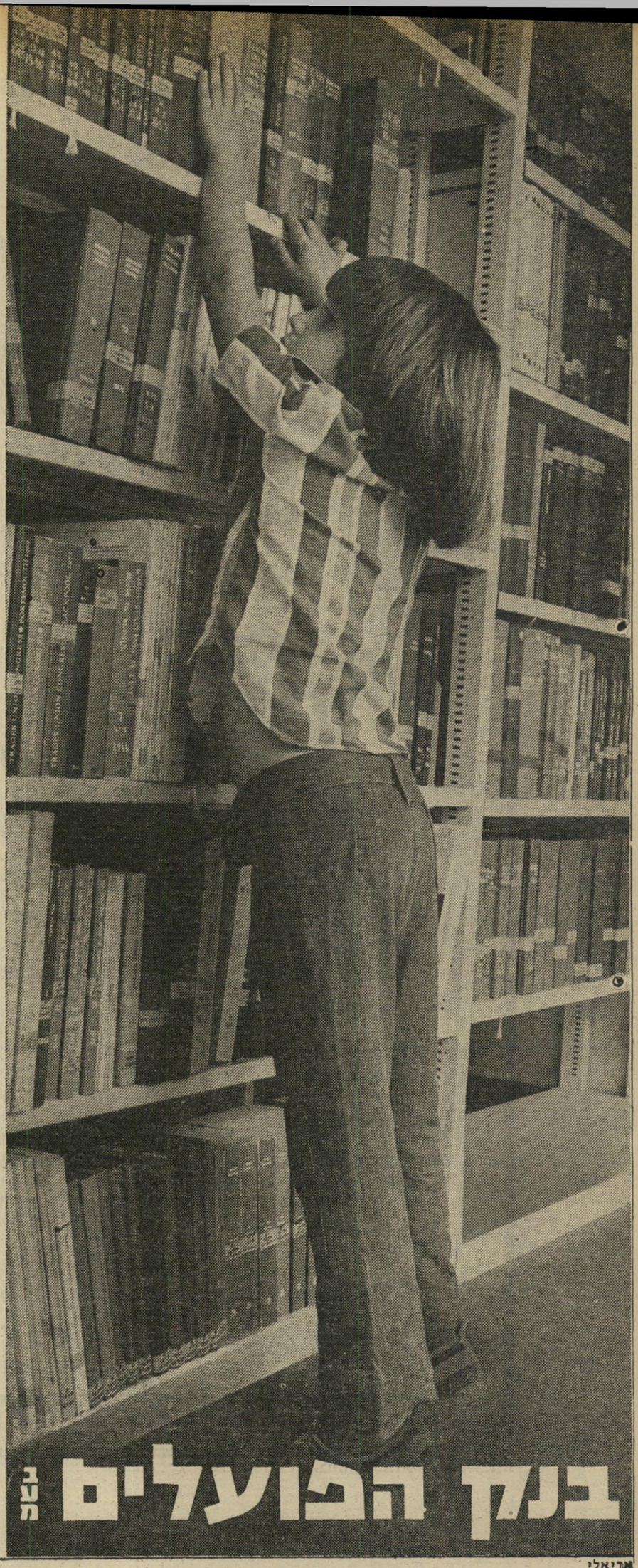

אריאלי

בוטלה מכירת „הילטון" ירושלים

מכירת מלון „הילטון" ירושלים, ש־עוררה סערה ציבורית גדולה לפני כמה חודשים, בוטלה. המוכרים, קבוצת **אייב פיינברג, לו קראון ופיליפ קלוצ־ניק**, באמצעות עורך־הדין שלה, **שרגא בירן**, הודיעה לקונים על ביטול המכר. הסיבה לביטול: הקונה, בעל־המלונות היהודי־גרמני **טייג**, איחר בכמה ימים בתשלום השני על חשבון הקנייה. קבוצת פיינברג כבר הודיעה לגורמים הממשל־תיים כי שבה ונטלה לידיה את הבעלות והניהול של מלון „הילטון."

קבוצת טייג, שהיא הבעל העיקרי של מלון „הילטון" בתל־אביב, קנתה את המלון במחיר־ההשקעה בו שהוא, לפי טענות המוכרים, 98 מיליון לירות. מיש־רד־התיירות מכיר בהשקעות של 91 מיליון לירות בילבד. המחיר כולל חלוו־אה ממשלתית בשיעור של 55% מהחש־קעה, בריבית נמוכה וללא הצמדה. לקבו־צת פיינברג ניתנה, בשעתו, הבטחה של ראש־הממשלה המנוח **לוי אשכול**, כי יקבלו הלוואה ממשלתית בשיעור של 65%, אולם מישרד־התיירות סירב להע־ביר חריג זה לקונה החדש.

עם חתימת הסכם מכירת המלון, חס־כימה קבוצת פיינברג לוותר על החריג

„הילטון" ירושלים
המכירה בוטלה

חנוסף של 10% הלוואה, תמורת אישור ממשלתי למכר. קבוצת פיינברג קיבלה בשעתו חריגים רבים, כמו אישור שיט־חי־ציבור גדולים כחלק מן ההשקעה ת־מאושרת, הלוואה ממשלתית לחון חוזר, ועוד.

טייג שילם כבר 5 מיליון מארקים גרמניים על חשבון הקנייה, וקיבל לידיו את הניהול. עתה בוטלה העיסקה, וקבוצת פיינברג מסרבת להחזיר את 5 מיליון המארקים שקיבלה.

החברה הימית בונה דוברות־קידוח ב־120 מיליון דולר

„החברה הימית לחובלת פרי" חתמה על חוזה עם ממשלת ארצות־הברית, ש־ערכה להזמנת ארבע דוברות־קידוח ימיות לנפט מחברת „בית לחם סטיל." מחיר כל דוברה כ־30 מיליון דולר. ה־ערבות הממשלתית האמריקאית נוגעת גם למימון ולהבטחת החכרת הדוברות עם מסיריתן. ההזמנה נעשתה באמצעות חברת „יוניברסל גאז אנד אויל," שבה יש ל„חברה הימית" 73% מן המניות. פרטים אלה מגלה הדין־וחשבון השנתי של החברה.

הדין־וחשבון מגלה עוד, כי „חברה

מיכא ברנר
הון גדל

חימית" בבעלותם של מיכא ברנר ומרי־דור, השתלטה בימים אלה על חב־רת־ביטוח גדולה בשם „אמריקן פלאן קורפוריישן," תחזיק ב־69% ממניותיה. חברת־ביטוח השייכת ל„חברה חימית" תמוזג עם החברה האמריקאית.

מאזן החברה מראה, כי בשנת 1974 הרוויחה החברה רווח תיפעולי מעיסקי־ספנות, 93 מיליון דולר, ועוד 50 מיליון דולר הרוויחה ממכירות של אוניות וחו־זים לבנייתן. הרווח הנקי לאחר תורדת כל התוצאות היה 30 מיליון דולר או 7.6 דולר למנייה, לעומת 3.2 דולר בשנת 1973.

המאזן מגלה כי אותה עיסקה שחבי־אה את הרווח של 50 מיליון דולר ממכי־רת אוניות, תביא רווחים נוספים גם בשנת 1975. אולם אין המאזן מגלה את חיקפם (זוהי עיסקת מכירת חוזים בניית 26 אוניות במספנות אנגליות. מהן הביאו חוזים למכירת 10 אוניות בשנת 1974 את הרווח של 50 מיליון דולר).

רואי־החשבון מגלים, כי החברה מכרה בשנת 1974 מחצית השותפות בבניית שתי אוניות־ענק תמורת 11 מיליון דולר, שאותם תקבל עם מסירת האוניות בשנת 1977. קונה המחצית גם חכר את האוני־ות ל־25 שנים.

המאזן מגלה גם כמה פרטים על כיש־לונות עיסקיים. החברה שילמה 4 מיליון דולר לאחד השותפים, שלו ערבה על דמי־חכירה קבועים, על 4 מיכליות שבנייתן בוטלה בגלל קשיי המספנה. כן הפסידה החברה 1.1 מיליון דולר בחוב אבוד, ש־נגבע ממכירת חוזה.

מאזן החברה מראה כי היחס בין נכ־סים שוטפים להתחייבויות שוטפות הוא 0.99 ל־1, יחס טוב בהרבה מאשר בשנה הקודמת. תגירעון בנזילות החברה היח רק 2.8 מיליון דולר, לעומת 16.2 בשנה הקודמת. בשנת המאזן גדלו נכסיח ל־648.5 מיליון דולר. לפי המאזן, החזן חשוטף והעצמי שבידי החברה הוא 183 מיליון דולר — גידול של 50 מיליון דולר לעומת חשנה הקודמת.

המאזן מגלה כי החברה הגדילה את חלקח בחוות־בקר גדולה באוסטרליה מ־10% ל־57%.

שינוי־בעלות ב„אלול"

חברת „אלול" עוברת בימים אלה שי־נוי־בעלות. עד כה היתה הבעלות בידי קבוצת **יורם גיל** (40%), קבוצת **דויד קוליץ ועזר וייצמן** (40%), ועוד 20% בידי **חנניה נאמן**. עתה קונה קבוצת קוליץ את החלק של קבוצת גיל.

„אלול" מחזיקה בסוכנויות של חברות זרות, בעיקר כאלו המייצרות ציוד צבאי ותעופתי. קבוצת גיל, חכוללת את „בנק לנדאו־קימחי" מצירין, חיא גם בעלת סוכנות „נשיונל" בישראל.

שותפים וייצמן וקוליץ
חלק קנוי

רבין לוחץ להטבות לקבוצת „כלל"

מנכ"ל דוברת
הטבות חריגות

ראש־הממשלה, **יצחק רבין**, לוחץ אישית על מישרד־התיירות כי יאשר ל־קבוצת „כלל" ולמנכ"לה **דוברת** הלוו־אות חריגות למלון בשארם־אל־שייך. קבוצת „כלל" הסתבכה ברכישת המלון, שהיח בשעתו של „אגד" וחברת „מש"ק," שהוקמה על־ידי קציני־צבא בדרגות גבו־חות. „כלל" רכשה את „מש"ק," וכך קיבלה גם את המלון.

במלון הושקעו כ־9 מיליון לירות, מזח 3 מיליון חלוואה ממשלתית. מישרד־התיירות מכיר בהשקעה של 7.8 מיליון לירות בילבד. „כלל" רוצה עתה לשפץ את המלון, שאינו ניתן למגורי אדם ב־מצבו הנוכחי. היא תובעת ממישרד־התיירות הלוואה של 9 מיליון לירות לשיפוצים, וכן הלוואה נוספת של 5 מיליון על חשבון החשקעה שכבר נעשתה.

אם יצליח רבין בלחץ, תקבל „כלל" הלוואות נוחות בריבית של 6%, וללא הצמדה, בשיעור של 17 מיליון לירות על חשקעה עצמית של מיליון לירות — חריג שעדיין לא היח כמותו בארץ.

בורוכוב ורבינוביץ

נתוני הלישכח המרכזית לסטטיסטיקה (ריבעון מיספר 8, עמוד 51) מראים, כי מדיניותו של שר־האוצר **יהושע רבינו־ביץ** מבעצת את חזונו של **דב־בר בו־רוכוב**, אבל בדיוק להיפך. בורוכוב קבע כי אסונו של העם היחודי הוא הפירמי־דת החפוכח: חיינו, חבסיס הרחב שלח חוא העיסוק במיסחר, ואילו רק חודו הצר של העם היחודי עוסק בייצור.

מדיניותו הכלכלית של רבינוביץ גורמת לריבוי מיספר עובדי־השירותים ולחקטנת מיספר עובדי־חייצור. בשנח האחרונח ירד מיספר עובדי־התעשייח מ־259 אלף ל־245.4 אלף. ואילו מיספר העובדים ב־פינסים גדל באותה תקופח מ־75.7 אלף ל־76.9 אלף ומיספר העובדים בשירותים הציבוריים (עובדי ממשלח ועירייח) גדל מ־334.1 אלף ל־343.8 אלף.

נתוני הלישכח מורים בבירור מחו ח־גורם לחיזוק הפירמידח החפוכח. באפ־ריל השנח היח השכר החודשי הממוצע לשכיר, לפי ענפי המשק, כך: חקלאות — 1,335 לירות; תעשייח — 1,944; חשמל ומים — 2,996; בינוי — 1,729; מיסחר, שירותי מזון ואחרחה — 1,749; תחבורח, אחסנח ותיקשורת — 2,876; פיננסים ושירותים עיסקיים — 2,287; שירותים ציבוריים וקחילתיים — 1,892; שירותים אישיים — 1,246.

זו הסיבח לכך שקיים מחסור בעובדי־תעשייח, מלצרים או עובדי־מלונות, וחכל נוחרים להיות עובדי בנקים וממשלח.

הכישלונות של חמיר

מנהל חטיבות־חבנייח בקונצרן „כלל," **יהודה תמיר**, צועד מכישלון אלי כיש־לון. חוא סיבד את „כלל" ברכישת חברת „פאן־לון," המתגלח כבור־ללא־תחתית של הפסדים. חוא נכנס להשקעות עצו־מות בבנייח, כאשר חיח ברור לכל כי יגיע שפל בבנייח. עתח התגלו להנחלת „כלל" שני מישגים נוספים שלו. תמיר מכר לקבוצת „בנק־הפועלים" את בית „כלל" ברחוב יחודח הלוי בתל־אביב, על כל תכולתו. לאחר חתימת החסכם התברר, כי בבניין יש ציוד מישרדי רב הדרוש לבית „כלל" חחדש. תמיר נאלץ לקנות חזרח מ„בנק־הפועלים" את ה־ציוד, בכמח רבבות לירות.

מישגח נוסף: בית „כלל" חחדש שליד כיכר דיזנגוף, כולל קומת־קרקע גדולח עם שטח־חנויות נרחב.

עד כח לא הצליחו למכור את חמקום לעסקים, וחאיזור עומד ריק ללא חכנ־סות.

שותף חדש ל„אבון"

רמי הלפרין, מעובדיח חבכירים לשעבר של חברת חתמרוקים „לון," קנח רבע מסוכנות־חתמרוקים חאמריקאית „אבון" בישראל, תמורת כחצי מיליון לירות השקעה בחון החברה. סוכנות ח־חברה מוחזקת בידי חברת „א.ד.ישי."

חברת „אבון" חאמריקאית חתפר־סמה בזכות שיטות־חשיווק חמיוחדות שלה. חאריזות חמצועצעות של חתמרו־קיח נמכרות על־ידי סוכנים בשיטת מד־לת־אל־דלת. ישראל חיא אחת חמדינות חבודדות בעולם שבח נמכרים מוצרי „אבון" בחנויות־חתמרוקים חרגילות.

(המשך מעמוד 6)

יותר הודעתי להם להכניסם לבנק שלושה ימים לפני התאריך הנקוב. זהו נוהג מקובל במדינה, ובטוחני שגם כתבכם נוהג לעשות כך לא פעם.

ושוב, מתוך ניסיון להציגני באור המתאים לכתבה, ציינתם כי „החלפתי מישרות ומקומות־עבודה חדשים לבקרים.“ העובדה שאינפורמציה זו אין לה שום אחיזה במציאות, לא הטרידה אתכם. הריני סקרן לדעת אילו מקומות־עבודה „החלפתי חדשות־לבקרים“? זהו אומנם ביטוי מליצי מצוחצח. אך מה לו ולאמת?

קיבלתם מיכתב־השמצה מאשתי, ובו נטען בין השאר כי „אצל עורך־דין מסויים מצוי תיק המכיל חומר מרשיע נוסף על המצורף (המיכתב והצ'קים מטילי „החשד הנורא“) כגון צילומי מיסמכים, הקלטות

גרנות

בגלל שינאת אשה

שיחות וכו'“; בראיון עם אשתי מתברר כי, לדבריה, „הייתי נוכחת בפגישה שנערכה בין בעלי לבין רבינסקי אצלנו בבית, וכן האזנתי לשיחות־טלפון שמהן ברור לי שהוא שילם שוחד.“ חד וחלק.

לפתע אין הקלטות, אין צילומים, אין מיסמכים, אין תיק מרשיע אצל עורך־דין מסויים. אין כלום. יש עדות של אשה נקמנית הנאכלת בשינאתה לבעלה.

האם עדות כזו הן המקורות המהימנים של עיתונכם? צר לי. איך אומרים החברה — ליכלכתם...

צר לי גם על כי חברי, יעקב ויסמונסקי ואפרים רבינסקי, אשר ידעו לעזור לחבר בעת צרה, נפגעו אף הם, בגין כתבה כזבה זו.

עצתי לכם, הן כאדם והן כמי שעוסק בכתיבה עיתונאית, להקפיד יותר בבדיקת עובדות ומקורות לפני שמפרסמים כתבה בנוסח — „אחותך פרוצה“.

יהושע גרנות, פתח־תיקווה

● העולם הזה מעולם לא קבע, שאת המיכתב נגד מר גרנות כתבה אשתו. העולם הזה התבסס בכתבתו רק על צילומי הצ'קים והמיסמכים שהופיעו בכתבה, ועל דבריו של מר גרנות.

קשר־השתיקה בכדורגל

העיתונות מלאה בימים אלה בידיעות אודות מאבקם של עסקני־ספורט בכירים ל„הגנת“ הספורט. בראש המתנגדים עומד היו"ר החדש של הנהלת ההתאחדות לכדורגל, מר מיכאל אלמוג.

הוועדות והעיתונאים שעסקו בנושא הכדורגל נמנעו, משום־מה, מדיון בחלקם של עסקנים בכירים, בהתפשטות נגע השחיתות בכדורגל. מן הראוי להזכיר את מימצאיה של ועדת עציוני אודות חלקם של עסקנים בשחיתות. בדין־וחשבון שהגישה, בספטמבר 1971, לשר־החינוך דאז, יגאל אלון, אומרת הוועדה: „בסופו של דבר, מסירת מישחק מקבוצת לקבוצה לא יכלה להיעשות על דעת שחקנים בלבד... כללית התרשמנו מהופעת עסקניו הבכירים של הספורט בפנינו, בעיקר אלה המכהנים בתפקידיהם מזה שנים רבות, כי חושיהם הציבוריים קהו, ורגישותם לטוהר הספורט פגומה.“

בעמ' 49 קובעת הוועדה כי לא שווה חלקם של כל העסקנים באחריות, אולם קובעת במפורש כי „מאידך ישנם עסקנים, המכהנים בהנהלת ההתאחדות מזה שנים רבות, וגדולה ביותר אחריותם למחדלי ההתאחדות בשטח בו אנו עוסקים... מר עזריקם מילצ'ן משנת 1965 — בהפסקה של 4 שנים, מר מיכאל אלמוג משנת 1954 — בהפסקה של 6 שנים, מר יהודה ליליאן משנת 1962, מר יצחק משולם משנת 1958, מר יגאל גריפל משנת 1958.“

שר־החינוך־התרבות דאז, מר יגאל אלון, המליץ כי הנהלת ההתאחדות לכדורגל תתפטר באופן קולקטיבי, וחבריה לא ייכללו בהנהלה החדשה.

והנה, כיום, נבחר מר מיכאל אלמוג „סה־אחד“ כיו"ר הנהלת ההתאחדות לכדורגל, כאשר מר ליליאן ומר מילצ'ן נבחרו כסגניו! מר יגאל גריפל יהיה חבר המועצה הציבורית שתפקח על פעולות הנהלת ההתאחדות לכדורגל! השר ידלין אף שלח מכתב ברכה למר אלמוג לרגל היכנסו לתפקיד.

קשר השתיקה של העתונות ושל הגופים הממלכתיים האחראים לספורט בישראל, חייב להדאיג.

אברהם קמרה, ירושלים

להוריד את הנקודות!

כשהנוער הישראלי מגיע לגיל גיוס, הוא הולך עם כל הרצון להגן על המולדת. אבל כשמגיע תורו והוא רוצה להתחתן, עושים לו בעיות מכל הכיוונים. הוא צריך 1400 נקודות. ואם אין לו 1400 נקודות, הוא צריך לגור בחוץ.

ללוחם הישראלי יש די בעיות גם כך. הממשלה הייבת להקל על הצעיר, ולעודד אותו לבנות בית נאמן ולהוליד ילדים.

הררי

בגלל הממשלה

שהם עתיד המדינה. צריך לזכור שהנוער שזקוק לדירות איננו ממישפחות עשירות, אלא ממישפחות מרובות־ילדים.

על הממשלה לעזור להוריד את חוק־הנקודות, וללכת לקראת הנוער.

אשר הררי, צור־שלום

המיזרח כובש את המערב

קורה מדי־פעם שאני קופץ לרומניה, לבקר אצל ידידי שם. בחנויות הכל־בו יש שפע של מוצרי־מזון מארצות קומוניסטיות. העטיפות והעיצוב יוצאים מן־הכלל. הבולגרים הם טובים. הסינים מצוינים. על כל מוצר, הסברים בשתי שפות בינלאומיות. ה„שלומפרים“ היחידים הם האלבאנים.

הקובאנים שולחים מדי־קיץ צוותים של מומחים למשקאות, ואלה מארגנים קורסים להכנת קוקטיילים. סין העממית מייצרת ומשווקת מוצרי־קוסמטיקה באיכות טובה למדי. פה, במערב, יש מוצרי־מזון מכל קצוות תבל, רובם עם תוויות בצרפתית ובפלאמית, ואילו הרוסים הקימו רשתות של חנויות שמתמחות בתוצרת בריתי־המועצות.

להונגרים ולפולנים יש בוטיקים יפים להפליא, ורובם מתמחים בעבודות־יד

מחיר החפיסה לצרכן 5.20 ל"י

תכנית חסכון 10,000 בבנק הבינלאומי הראשון- הרווחית ביותר

הבנק הבינלאומי הראשון
40 סניפים לשרותך ברחבי הארץ
אנו אומרים תודה

מכתבים

ומוצרי־עור. המחירים גבוהים, אך גם האיכות. הודו, פאקיסטן ואינדונזיה משווקות מוצרי־לבוש יפים להפליא, ובכל עיר גדולה במערב־אירופה יש מינימום 50 בוטיקים שמוכרים מוצרים מן הארצות הנ"ל.

כמה חבל שאת הדגים הממולאים תוצרת

קופר
רק אצל היהודים

ישראל אפשר לקנות אך־ורק במכולת של השכונה היהודית.

אברהם קופר, אנטוורפן

יש ברירה אחת

אם לא ציינתי בפנייתי אליכם — מזכיר ההסתדרות ירוחם משל ויו"ר המחלקה לאיגוד מיקצועי, אוריאל אברהמוביץ — את המילה „לכבוד", זאת מכיוון שלא השארתם לעצמכם כבוד.

בתור חברי־ההסתדרות, שפעל רבות למען גוף זה, היום אני מתבייש בכך, מכיוון שבראש מוסד כה נכבד עומדים אנשים שאינם ראויים לתפקידם, והמשמשים כבובות פלסטלינה בידי שר־האוצר, יהושע רבינוביץ. אין ספק ששכחתם מה פירוש המילה „עובד", וזאת בגלל השנים שנדבקתם לכיסאותיכם מבלי לרדת אל העם העובד ולעמוד מקרוב על סיבלו הרב.

נבחרתם לקדם את ענייניו של העובד, אך למעשה מאז שישבתם על הכיסאות עשיתם הכל למען הפיכת ציבור העמלים לפושטי־יד. דאגתם רק לעצמכם. לקבלנים, למיליונרים ולהקפאת הסכמי־העבודה, וכל זה על חשבון העובד. הוכחה לכך היא החולייה האחרונה בשרשרת הקנוניות שנקטתם נגד ציבור העובדים, שבאה לידי ביטוי בפיחות האחרון. וזאת לא רק דעתי האישית, אלא דעתם של מאות ועדי־עובדים במיפעלים שונים.

המסקנה היא שיש רק ברירה אחת, והיא שתתפטרו ותפנו את מקומכם לאנשים המסוגלים למלא את תפקידם כראוי, ולא בצורה בוגדנית כפי שעשיתם עד כה. אם אתם חוששים מכך שאם תתפטרו מתפקידכם לא תוכלו להרוויח את לחמכם בכבוד, ציבור העובדים יעשה הכל כדי להוציא אתכם לפנסיה מוקדמת.

לסיום, זה רק חלק קטן ממה שיש לי כלפי התנהגותכם הבוגדנית, ועל כך אני מוכן לעמוד מול כל גוף, כדי להוכיח את צידקת טענותי כלפיכם.

אני מקווה שתתפטרו מייד.

אליהו כהן, יו"ר ועד עובדי „ריגוזין", אשדוד

טעות לעולם צודקת

הניצולים הועברו בשלב ראשון למשטרת יריחו, שם חיכלו סיפל ראשוני ומסרו עדות. המטת הועברו לבית החולים „הדסה" בירושלים.

„ידיעות אחרונות", 1.10.75
תמי ברונשטיין, חיפה

מדינת ישראל
משרד החקלאות

להלן לוח מחירים המוסכם לשבוע מ־12.10.75 עד 17.10.75

	לצרכן		
ירקות			
עגבניות מעולות	2.75	ל"י	הק"ג
גזר	3.40	"	"
חצילים	2.00	"	"
פלפל נחריח וקליפורניה	3.40	"	"
תפוא"ד בתפזורת	2.20	"	"
תפוא"ד ארוזים	2.45	"	"
בצל יבש מסוג מעולה	1.50	"	"
בצל יבש ארוז בשקיות של 2 ק"ג	1.75	"	"
פירות			
תפוחים גרנד אלכסנדר גודל 6	2.85	"	"
תפוחים גרנד אלכסנדר גודל 6.5	3.65	"	"
תפוחים זהוב גודל 6	3.25	"	"
תפוחים אוריאנס גודל 6.5	4.00	"	"
תפוחים אוריאנס גודל 6	3.25	"	"
ענבים דבוקי, תמר בירותי	3.25	"	"
בננות	4.20	"	"
עופות			
פטמים קפואים בשקיות שקופות גודל 3 (מעל ל־1.6 ק"ג העוף)	9.00	"	"
גודל 2 (עד 1.6 ק"ג העוף)	10.00	"	"
גודל 1 (עד 1.4 ק"ג העוף)	11.00	"	"
דגים			
כסיף	8.50	"	"
בקלה צעיר אחיד בשקיות	9.50	"	"
בקלה פרוס אחיד עשוי מדגים שמשקלם לא פחות מ־250 גרם	10.80	"	"

המהדורה הראשונה אזלה

פרשיות ריגול וגילויים מפתיעים!

* הספר שופך אור חדש על פרשיות ריגול, תככים ומזימות ששינו את מהלכה של ההיסטוריה העולמית.
* בספרם החדש חושפם חמשת חברים ספורי רגול מרתקים ופרשות עלומות מחייהם של לורנס אישערב, קאזנובה, דניאל דיפו, רובנס, שקספיר, צ'ארלס השני, מאדאם דה פומפדור ועוד רבים אחרים.
* ספר מרתק הנקרא בנשימה עצורה, המלמד שוב כי המציאות עולה על הדמיון.

זאב בודד בחצר עוינת

מאת:
ארנון הדר
בונה תירוש
הוצאת פלג,
איורים: אבנר כץ

להשיג
בחנויות הספרים ובקיוסקים.
הפצה: גד, רח' צ'לנוב 13, ת"א.

רפרודוקציות של גדולי הציירים — להשיג ב„לוטוס", אלנבי 101 ת"א, טלפון 03־295130.

מחקר סנסציוני מגלה:
יש אקשן - אין פרוטקשן"

החטיפות - פשע משחלם?

דו"ח מיוחד:
הישראלים בח"י הפשע באירופה

• מוסף מיוחד לענייני נשק • חדשות לוהטות וחומר רב ומרתק, מהארץ ומהעולם

88 עמודים • פוסטר חינם • לוח קיר חינם • חדשות האינטרפול, ה־F.B.I • ומה לא?...
הפצה: „גד", טל. 823701

אנשים

„חכו עד שאאשפז אותו!"

התלוצץ השר שם־טוב הזועם

■ מה לאפיקורס גמור כמו שר־התיכון, **אברהם עופר**, ולבית־הכנסת? בשאלה זו חע־סיקו עצמם חברי הדירקטוריון של חברת רסקו שהתכנסו ב־מעון־הקשישים נווה־אביב ב־כפר־שמריהו, אחרי סיור שער־כו עם השר באתרי־הבנייה של החברה. יו"ר הדירקטוריון, **זלי־מן סוזאייב**, מי שהיה ח"כ, סגן שר־המיסחר־והתעשייה ו־נשיא התאחדות התעשיינים, סיפר לבאים, בדיברי־בירכתו, כי הוא שמח לפגוש את עופר במיסגרת העבודה. המיסגרת ה־אחרת שבה הם נפגשים, גילה סוזאייב, היא מיסגרת בית־הכנסת, שבו נוהגים שניהם להתפלל באופן קבוע.

■ באותו מעמד התעלם השר עופר, הידוע כמי שנוהג לשלב אירועים אקטואליים בכל נאום שלו, ממאורעות אשדוד, שהיו הנושא הבוער באותו יום. לפתע, באמצע דברי בירכתו, התפרץ בזעם ובלי כל קשר לשאר דבריו: „שום ועד איננו שונא את המיפעל שממנו הוא חי. העובדים בישראל אינם שונאי ישראל. הם אזרחי מדי־נת־ישראל, וצריך למצוא דרך לשתף איתם פעולה."

■ כשהוזמן ראש־עיריית הרצליה, אל"מ (מיל.) **יוסף נבו**, לברך את באי הוועידה השמינית של המהנדסים, ש־התקיימה במלון מיגדל דניאל בהרצליה, מצא דרך יוצאת־דופן לברכה. בדיברי בירכתו תקף נבו את המהנדסים, ואמר להם: „אתם עסוקים מדי ב־מאבקי־שכר ובנושאים חסרי־תוכן אחרים. מוטב שתתעסקו בדברים שהעם מצפה מכם." כ־שסיים את דבריו, לא מחא איש מהנוכחים כף.

■ במוצאי־השבת בשבוע־שעבר אירגן מגן־דויד־אדום התרמת־דם בכיכר דיזנגוף ב־תל־אביב. בין התורמים היה ראש־העיריה **שלמה להט**, לפני שתרם את הדם התבקש על־ידי הפקידה למלא שאלון ובו פרטים אישיים. אמר צ'יצ': „אני מבין שפה זה ב־דיוק כמו בעירייה: אתה לא מספיק לזוז, וכבר רושמים אותך וממלאים לך שאלון. אלא שפה, בניגוד לעירייה, מוציאים לך דם."

■ לפני מישחק־הטניס ה־בינלאומי שנערך השבוע, ב־מיסגרת בחירת ספורטאי־השנה באיצטדיון יד־אליהו, ניגש שג־ריר ארצות־הברית בישראל, **מאיקום טין**, ללחוץ את ידי השחקנים. הטניסאי האמ־ריקאי **סטן סמית** הושיט את מחבט־הטניס במקום את היד. טין לא התבלבל, לקח את ה־מחבט ואמר לסמנכ"ל חברת־התמרוקים לוך, **רענן חמד**, שבחסותה נערך הערב: „בוא ניקח את המחבט איתנו ונשאיר את השחקנים לשחק בתמרו־קים."

■ כשחזה שר־הבריאות **ויקטור שם־טוב** בכתבת ה־טלוויזיה שהכין הכתב **אברהם קושניר** על הגושא: „ייעול במישרד־הבריאות" רתח מזעם. לדעתו, שאותה השמיע בראיון מקורבו, עשה הכתב עבודה לא־יסודית. „חכו, חכו עד שאני אאשפז אותו, או הוא יראה אם מישרד־הבריאות יעיל או לא," אמר השר בבדיחות־הדעת.

■ באותו יום שבו התראיין לצורך הכתבה, סייר השר ב־בניין־הטלוויזיה בירושלים, שם פגש בראש מחלקת־החדשות **דן שילון**, והתלונן בפניו: „אתם יוצרים לי דימוי של פוליטיקאי בעיני הציבור, ולא של שר־הבריאות. כשאני מצ־היר עשר הצהרות ביום בעניינ־בריאות, אתם אף פעם לא משדרים אותן. אבל כשאני מצ־היר פעם בחודש הצהרה בעני־יינים מדיניים, אתם ממהרים מייד לשדר אותה."

■ לקוחות סטייקיתו של רוסו, בצפון תל־אביב, הופתעו במוצאי־שבת כאשר הבחינו ב־מקום בשני אורחים שניתן לפ־גוש בהם בדרך־כלל דווקא ב־מיסעדת־פאר. הין אלה אלוף (מיל.) **מרדכי** („מוקה") לי־מון, מנהל־עסקיו של הברון רוטשילד בארץ, ו**מרדכי** („מו־טי") **פרידמן**, מנכ"ל נתיבי־נפט לשעבר. השניים הזמינו ערימות של סטייקים, הוסיפו להם פילפלים חריפים וחמוצים ומיהרו לביתו של מוקה. שם

פרס ופרץ

שר־חביטחון שמעון פרס, ומנהיג פועלי נמל אשדוד יהושע פרץ, נפגשו בחגיגת הבר־מיצווה של בועז רונן, בנו של המיסעדן אלי רונן. השניים נפלו איש על צווארו אחיו, התחבקו והתנשקו כשני אחים שלא פגשו זה את זה שנים רבות. בהמשך החגיגה, שנערכה כמיטב מסורת יחודי מרוקו, עם תיזמורת מארוקאית, ישבו השניים זה לצד זה, בראש חמסיבה.

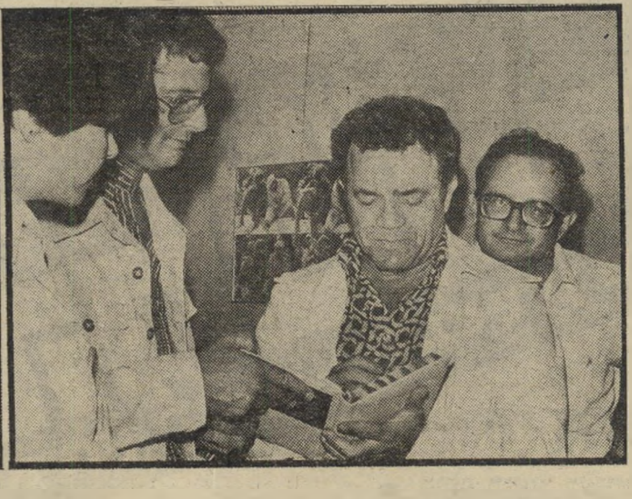

אברשה טמיר

ראש אגף־התיכנון במטכ"ל, חותם בספר־האורחים בפתיחת התערוכת צילומי־המילחמה של צלם־העיתונות שבתאי טל (משמאל) והעיתו־נאי אורי דן. מאחרי גבו של האלוף טמיר נראה רפי איתן, שמונת לאחרונה כעוזר מיוחד לייועץ ראש־הממשלה, אלוף (מיל.) אריק שרון. פתיחת התערוכה, שהתקיימה בגלריה הקטנה בירושלים ביום־השנה השני לצליחת תעלת־סואץ, הפכה כנס קציני־חיחידות שחש־תתפו בצליחה. בתמונה משמאל נראה אורי דן כשהוא מקדיש את סיפרו ראש־גשר לתת־אלוף דני מט, מי שפקד על הצנחנים שחצו את התעלה, ומשמש כיום כנשיא בית־הדין־לעיתורים של צה"ל.

נערכה מסיבת פרידה לרחל ליימון, רעייתו של האלוף, שעמדה לטוס למחרת היום ל־פריס, כדי לסייע לבתה נילי ליימון בהכנות לקראת נישו־איה לברון נתנאל רוטשילד. טכס־הנישואין ייערך ב־18 ב־נובמבר בבית־כנסת בפריס. ה־זוג הצעיר יצא לבלות את ירח־הדבש שלו בפרו. הליימונים יח־זר לארץ ויביאו עימם גם את הברון אדמונד רוטשילד ואת רעייתו נאדין.

■ מייסדו ועורכו הראשון של הצהרון מעריב, הד"ר עזריאל קרליבך, העניק לבתו שני שמות: תקומה־קומי־מיות. זהו שם קצת מסובך לילדה, שמאז ילדותה נוהגים לכנות אותה תקומה בילבד. אבל גיראה שתקומה לא למדה את הלקח. כאשר נולדה לה בת היא העניקה גם לה שם ארוך: אילת־השחר, הקפי־דה לכנותה תמיד בשמה המלא. בבית־הספר השמיטו את השחר משמה של הבת, ומכנים אותה בשם איילת בילבד. תקומה לא

גילה שקין

הגרפיקאית התל־אביבית, שעסקה עד כה בעיצוב תערוכות ובמות, ערכה השבת תע־רוכה שנקראה „כרים על הדשא", בה הציגה כריות סטגוניות מע־שה־ידיה ואהילים עשויים תחרה. „מאז המילחמה אין עוד ביקוש לתיפאורות־ענק יקרות," סיפרה גילה. „עברתי לעיצוב בחומרים רכים וזולים. מהשאריות, הכנתי את התערוכה." בפתח התערוכה הציבה גילה את תמונתו של הצייר הצרפתי קלוד מונא, „סעודה על הדשא", שמתחתיה הדביקה את הכותרת: „לא חיו לחם כרים..."

אלי רונן

מנצח על חגיגת הבר־מיצווה של בנו, בועז. את חגיגת הבר־מיצווה ערך המיסעדן בדי־רת־חגג שלו בתל־אביב, הכין לאורחיו ערימות של שיפודי־בשר.

ויתרה. היא הלכה לבית־הספר, תבעה מהמורה בכל תוקף שלא לשבש את שם הילדה ולקרוא לה תמיד בשמה המלא.

■ בעיות מסוג אחר היו לרעייתו של יורשו של קרליבך בתפקיד עורך מעריב, רחל דיסנצ'יק, אשתו של אריה דיסנצ'יק. לאחרונה היא נר־אתה כשהיא סורגת ביגדי־תי־נוקות. את אלה שתמהו שמא היא מתכוננת לביקור־החסידה, הרגיעה רחל. מסתבר, כי בנה מגישואיה הראשונים, שהוא קצין בצה"ל, עומד לשאת אשה. לכלה המיועדת היפתפייה נול־דו ערב החתונה זוג אחים־תאו־מים — בן ובת. אז רחל סורגת כבר עבור מחותניה החדשים.

יעקב חלפון

יועץ־הסתרים של ראש־הממשלה יצ־חק רבין (במרכז), הגיע לתערוכתם של טל ודן יחד עם אלי מזרחי (משמאל), ראש־לישכתו של רבין. חשניים הביאו לאורי דן (מימין) מיכתב אישי מראש־הממשלה, ש־לא יכול היה לחשתתף בפתיחת התערוכה בשל התחייבות קודמת.

אילנה רובינא

הגיעה לערב־שירי־איטליה, „אי־טליה בלה", שחופק על־ידי שי־דורי־ישראל והתקיים ב„צוותא," בחברת ידיד חדש. הידיד הוא אוברי קפלן, מי שהיה בשעתו שחקן כדור־מים נודע בדרום־אפריקה. אוברי שנשאר בישראל אחרי ביקורו באחת המכביות הפך סוחר.

■ במלאות עשרים־וחמש שגים לתחנת־השידור הצבאית גלי־צה"ל, נזכרו כמה מוותיקי התחנה בקוריוזים שאירעו להם בעת שעבדו בה. כך, למשל, סיפר ירון לונדון, כי נזדק מהתחנה הצבאית אחרי שזרק ריימון־עשן על הקריין רמי דרומי. רבקה מיכאלי נז־כרה, כי ישבה עשרה ימים בכלא צבאי אחרי שנתפסה כש־ניהלה שיחות־טלפון פרטיות מהתחנה. עופרה בורלא־דר סיפרה כי הכירה את בעלה ארנון בעת ששימשה קריי־נית בתחנה. הבעל היה מרוצה ממיקצועה של אשתו: „כך אני יכול לפחות לדעת איפה את נמצאת כשאת לא בבית," היה אומר. טכנאי־הרדיו רפי לויי־בויץ סיפר כיצד פעם, ביום־הזיכרון לחללי צה"ל, שודרה תוכנית־זיכרון מעל גבי סרט־הקלטה, בעוד הטכנאים משח־קים ש"ש. אחרי שהתוכנית הסתיימה המשיך הסרט לרוץ, ונכנסה לשידור מוסיקת־ג'ז רו־עשת שהיתה בהמשכו. מנשה רז נזכר, כי בעת שהיה מגיש את תוכניות ד"ש עם שיר והיה חש ברעב, היה שולח ד"ש עם שיר לבעל־המיזנון שממול ל־תחנת. זה היה מגיע מייד אל האולפן, כשבידיו כריכים ומיץ עבור הקריין הרעב.

■ הפרופסור אלברט כר־מל, ראש המחלקה הניאוכי־רורגית בבית־החולים איכילוב בתל־אביב, עומד לשאת בקרוב לאישה עיתונאית גרמניה, ש־עבדה בשעתו כקצינת יחסי־הציבור של רשת מלונות אינ־טרקונטיננטל בגרמניה. הכלה העתידה, ששמה הפרטי הוא מרגו, הכינה עצמה לקראת חייה לצידו של הרופא בישראל ולמדה עברית באולפן. אפילו ברטל עצמו מודה כי לא פעם היא כבר מתקנת לו את השגי־אות בעברית שבפיו.

■ סילביה דוראן, הרק־דנית הדרום־אפריקאית שחייתה מיספר שנים בספרד, שם הש־תלמה בריקוד הפלמנקו ואף הופיעה בלהקת־ריקוד־מלכתית מטעם מישרד־התיירות הספר־די, מופיעה עתה בארץ ומתע־תדת להקים אולפן לשוחרי ה־קצב הספרדי. העולה החדשה סילביה, נראית על הבמה כי־ספרדיה לכל דבר. אולם כשהיא מחליפה את ביגדי־המחול שלה ומסירה את האיפור הכבד מעל פניה היא נראית כבת־השכן האשכנזיה לכל דבר. באחת מ־הופעותיה, אחרי שיצאה מהאו־לם, פנה אליה גבר בנוסח הבא: „את בטח המלבישה של הרק־דנית. תעשי לי טובה ועשי לי הכרה איתה."

■ אופירה נבון, רעייתו של ח"כ יצחק נבון, היא פסיכולוגית במיקצועה. לאחרו־נה עברה הסבה מיקצועית והח־לה עוסקת בעיצוב־פנים. במיק־צוע זה היא מועסקת כבר על־ידי מישרדו של האדריכלט ה־ירושלמי עמנואל טרום. גם אחותה של אופירה, במאית־הטלוויזיה זרדינה ארז, עוס־קת במיסגרת עבודתה בארכי־טקטורה טלוויזיונית. ואין זה פלא: אביהן המנוח של השתיים היה ארכיטקט ידוע בתל־אביב הקטנה.

■ עוד אחת שעברה למיק־צוע עיצוב־הפנים היא כוכבת הקולנוע הישראלית זיווה רר־דן. זיווה הקימה לאחרונה חב־רת לעיצוב־פנים בלוס־אנג'לס, שאותה היא מנהלת בשותפות עם חברה טובה. עתה מרהטות השתיים דירה של איש־עסקים אמריקאי ידוע. אם לדון לפי הדי ההצלחה מעבודתן הראשו־נה, לא תחסר להן תעסוקה בעתיד.

■ במלון דיפלומט בירו־שלים התקיימה בשבוע שעבר מסיבה פרטית. בעל המלון, חיים שיף, וסגן ראש־עיריית תל־אביב יגאל גריפ, חגגו מלאות שלושים שנה לשיחזורם מכלא לטרון, בו היו עצורים על־ידי הבריטים. גריפל, שהיה מפקדו של שיף באצ"ל, הזמין למסיבה גם את גיסו, מארק מושביץ, מי שהיה בשיא התי־אחרות התעשיינים ושהוא בעל קונצרן עליה לשוקולד. שיף, מצידו, הזמין את יזהר („זר־ריק") ברנר, מעורכי עיתון־הספורט חדשות־הספורט.

סל וסלסלה

ערוך ע"י: י. ארד
רכוז המדור: טל' 241530

תה עם נענע!!

„מי שאוהב תה בכלל, ותה עם נענע בפרט לא יסכים בשום אופן להחליפו בסוגי התה ה־שונים הקיימים בשוק ומכונים — תה מנטה — משום שהנענע הינו צמח מסוג מיוחד אשר אין שום צמח אחר בעל טעם הדומה לו".

דברי מר מ. אוזן מנכ"ל חברת „אלזון" בע"מ אשר הוציאה ל־שוק מוצר בילעדי חדש „תה מלרוז — עם נענע".

קצת משונה שחברה סקוטית כחברת „מלרוז" תייצר תה עם נענע לשווק בישראל. אך זהו באיזשהו מקום גאותה של חב־רת „אלזון" הישראלית המש־ווקת תה זה. לאחר ההצלחה הרבה שנחלו חמש עשרה טעמי ה„תה של מלרוז" בישראל ו־בראשם „תה ארל־גריי" „תה תפוז" ו„תה לימון", התבקש מאליו ייצור „תה עם נענע" אשר לו ביקוש רב ביותר ב־ארץ.

ייחודו של „תה מלרוז עם נענע" הינו בכך שעלי הנענע הטחונים מצויים ביחד עם עלי התה הן בארזיזות הרגילות והן בתוך שקיות הטבילה המקוב־לות ביותר בישראל. דבר ה־מאפשר גם לעירוניים לשתות תה עם נענע בטעמו האמיתי והטוב וגם לכפריים הנוהגים לגדל נענע (שהוא גידול קייצי) בחצרותיהם לשתות תה עם נענע בכל עונות השנה.

הוכחה ניצחת לטיבו וטעמו הטבעי של „תה מלרוז — עם נענע" ניתנה בימים האחרונים בעת קיום יריד המכירות ב־חולון. אנשים רבים ממבקרי

היריד אשר קנו אריזות קטנות של „תה מלרוז — עם נענע" לנסיון — חזרו מספר ימים לאחר מכן על מנת לרכוש אריזות גדולות יותר.

חטיפת התה כפי שהיתה בימים הראשונים לשיווקו העמידה אמנם את חברת „אלזון" בפני לחץ רב בשיווקו, אך עתה ניתן להשיג את „תה מלרוז — עם נענע" במרבית הסופרמר־קטים, המעדניות, חנויות ה־מכולת ובתי התה בכל חלקי הארץ.

לרוויה.

תדהמה ממטבח...

כשציפי ונתי (ויכולים אלה להיות גם ורדה ואבי או מירי ואריה או כל זוג צעיר אחר) משוחחים עם חברים או בינם לבין עצמם על דירתם החדשה, הבעיה הראשונה המטרידה אותם היגה בדרך כלל המטבח או חדר השינה. מקומות אלו שהינם למעשה מקום הבילוי של בני הזוג לפחות 40% מזמן שהותם בבית דרושים שיהיו נוחים, יפים ומעוררים את בני הזוג לשהות בהם. אלא שאליה וקדץ בה. דווקא ריהוט מקומות אלה והמטבח בפרט עולה ב־דר"כ עשרות אלפי לירות מה עוד שרוצה האשה לבחור ב־עצמה את צורת מטבחה ואת צבעי העץ והפורמיקה.

בנושא המטבחים באים האחים „מוזן" לפתור את בעייתם של הזוגות הצעירים, וזאת תוך הצעות מדהימות הן מבחינת תיכנון המטבחים, הן מבחינת אפשרויות ההזמנה המגוונות. אפשרויות שלא כמקובל אין האחים מוזן מתפארים בסלון מהודר המציג את תוצרתו ברחוב דיזנגוף או הרצל בתל־אביב.

עצם היותם של האחים מוזן היצרנים עצמם ונגרים מעולים במקצועם מאפשרות להם ב־נוסף על „תפירת" מטבח ב־דיוק על פי „מידות" וראונות המזמין, גם להקל בצורה מש־מעותית ביותר על הזוג הצעיר במחיריהם של המטבחים. די לציין כדוגמה שמחירו של חלק עליון למטבח הינו —1,100. ל"י בלבד על מנת לשכנע כי עדיף לקנות מטבח ישירות מ־היצרן לצרכן בכלל ואצל ה־אחים מוזן בפרט.

„האחים מוזן", רח' גרוזנברג 2, תל־אביב, טלפון : 59362.

פנורמה בע"מ

בצוע אנטנות מרכזיות

אין ספק קורא יקר כי הינך מכיר מרכיבי אנטנות שונים, אך בכל זאת כדאי לך להכיר את „פנורמה".

„פנורמה" החברה לבצוע אנ־טנות מרכזיות מתמחה אך ורק בייצור והרכבה בנושא זה.

צוותי „פנורמה" שהינם צוותי מומחים מקצועיים ומהימנים צויידו לאחרונה בציוד חדיש ויעיל ביותר המאפשר הרכבת אנטנות בעלות רמת קליטה גבוהה במיוחד ויחידות הגברה לשיפור קליטה הנעשות ע"פ תכנון מיוחד, במחירים זולים מהמקובל.

בימים אלו שעה שהחורף מת־קרב והבילוי אל מול מסכי הטלוויזיה יהפך לבילוי יום יומי יותר ויותר, ברור הוא כי איכות הקליטה של הטלוויזיה חשובה ביותר. לכן טנה עוד היום אל : „פנורמה", רחוב אבן־גבירול 129, תל־אביב, טלפון : 243629.

ההבדל הקטן

ב„הלבשה סגל" מתכוננים לק־ראת עונת החורף. בעת ביקו־רנו במקום פינו כבר המוצגים בחלונות הראוה את מקומם למוצרי החורף כדוגמת סודר־רים אנגליים מצמר שטלנד ו־דיגמאות זיקרט מודל 76, יפים מאין כמותם.

לצד אלה חזינו במבחר עשיר של הלבשה לעונת המעבר ב־דוגמת מבחר חולצות, ג'קטים, מכנסיים, חליפות, ג'ינסיים אורגינליים ועוד ועוד.

הלקוחות הקבועים הנכנסים ו־יוצאים בקצב מסחרר ב„הל־בשה סגל" מעידים כי פשוט אי אפשר לפסוח על האוירה המיוחדת אשר משרה שוקי סגל בעל החנות על קהל ה־לקוחות, או כפי שאומר זאת שוקי סגל עצמו „הם תמיד יוצאים מכאן מרוצים יותר ו־יפים יותר".

„הלבשה סגל" נמצאת ברחוב עליה 8 (ליד ככר המושבות) אולם כבר במבט ראשון ניתן לראות כי המדובר הוא בקוי האופנה ובסגנון המקובלים ב־דיזנגוף בהבדל דק בלבד — המחירים נמוכים בכ־50% מ־אשר בדיזנגוף.

רהיטים עם אופי

„הלקוחות הם העושים את ה־פרסומת", אלו דבריהם של מנהלי בית המסחר לרהיטים „ברושי" הנמצא ברחוב בן־יהודה 69 בתל־אביב.

ב„ברושי" ניתן למצוא בנוסף על דוגמאות יוצאות דופן של חדרי שינה, גם חידושים מר־היבים כדוגמת מערכת חדרי שינה ארופאית העשויה כולה מסנדוויץ'־פנץ' (בניגוד לייצור המקובל מסיבית), או ארז־נות קיר בהזמנה עם דלתות ציר או עם דלתות הזזה כאשר הם מיועדים לחדר קטן.

מחלקת רהיטי הסלון של „ברו־שי" מצטיינת בדוגמאות מיוח־דות, במחירים חסרי מתחרים. האדיבות והיחס האישי רק מר־סיפים סיבה אשר בגללה כדאי לך לקנות מוצרי ריהוט אצל „ברושי", טלפון : 240869 תל־אביב.

חידוש אמבטיות אמאיל „זאב"

ה„אמבטיה הישנה" הינה בעיה המוכרת כמעט לכל עקרת בית בישראל. תכונתן של אמבטיות האמאיל היא שהן משתחקות לאחר מספר שנות שימוש, אמבטיה שכזו הינה מקור צרות לעקרת הבית : ניקויה הופך למלאכה קשה ביותר, צורתה גורמת לאי נעימות ולחוסר אסטטיות והרחצה בה הינה חוויה גרועה ביותר.

הפתרון היעיל ביותר לבעיה זו הוא חידוש האמבטיה וצי־פויה מחדש. הציפוי המחודש מתבצע תוך מספר שעות בטכניקה מיוחדת ובאחריות מלאה.

מזה שנים מספר מבוצעת פעו־לה זו בהצלחה מרובה ולשבי־עות רצונן של אלפי עקרות בית ועשרות בעלי בתי מלון בישראל. פיתרי גם את בעיית ה„אמבטיה הישנה" ו־הזמיני עוד היום את „זאב" ת"א טל. 938862, ירושלים טל. 522765, חיפה טל. 526622.

אלכסנדרס

לנשים בלבד!

זה ממש מפליא ! בעת שבבתי חרושת ומפעלים מנסים לפשט תהליכים ולהשתמש בחמרים סינטטיים זולים, במפעל אחד עושים הכל על מנת להרכיב את התהליכים, משתמשים ב־חמרי הגלם היקרים ביותר ה־קיימים בשוק העולמי, משקי־עים בשיפורים ושיכלולים של תהליכים (ולו גם התהליכים הפשוטים ביותר אשר עין ה־לקוח אינה מבחינה בהם).

נא להכיר — „נעלי אלכסנ־דרס" — יצרני נעלי נשים מובחרות. „נעלי אלכסנדרס" עשויות מעור משובח המיובא במיוחד מאיטליה. כסף רב מושקע ע"י היצרן בשיפור תכולת הנעל, בריאותה ובגי־מור והעיצוב הסופי.

אמנם „נעלי אלכסנדרס" נקי בעת בהתאם לקו האופנתי ב־ארץ הנעליים — „איטליה" וזוהי גם הסיבה שהן צועדות עם הזמן והאפנה.

„נעלי אלכסנדרס" הינן אמנם הנעלים היקרות ביותר מתוצרת הארץ, אך אם נשווה את מחירן לנעליים מתוצרת חוץ שאיתן הן עומדות ברמה אחת, הרי שמחירן הוא נמוך לאין שיעור. לכן בלכתך לקנות נעלי אפנה שימי לב לשם היצרן, שימי לב לשם „אלכסנדרס".

כתבה דקורטיבית

אתמול ביקרתי בקוטג' חדש בהרצליה פיתוח. רהיטים עדיין לא היו בו, אך לתדהמתי גי־ליתי כי הבית עשוי למופת : טפטים, שטיחים, תקרות, דל־תות דקורטיביות.

הטפטים יצרו את החדר ואת האוירה שבו. הטפטים היו מ־סוג אשר כמוהו לא ראיתים בשום מקום.

התכנון והשילוב יצרו דירה נהדרת והביצוע היה בדרגה מעולה. בתגובה לשאלתי נענ־תי כי „טופ־טפט" הם שביצעו את העבודה.

פניתי ל„טופ־טפט" ברחוב פרישמן 88 (ככר מלכי ישר־אל) בתל־אביב ושם גיליתי להפתעתי מבחר אשר כמוהו טרם ראיתי במקום אחר בארץ. „טופ טפט" — העילית ב־דקורציית פנים.

לאחר יום קניות ערב ג'אז ב„בר־ברים"

מאז ומתמיד שימשו ערבי ג'אז בכלל ובמועדון בר־ברים ב־פרט מקור משיכה לאלפי צעי־רים ובוגרים חובבי המוסיקה המסעירה והמלהיבה.

ערבי הג'אז הנערכים במועדון מידי יום א' בשבוע בניהולו של ארל'ה קמינסקי הפכו כבר למסורת המפגישה זה שנים קהל רב עם מיטב אמני הג'אז הישראליים כ„להקת הפלטי־נה" „מל קלר" „דני גוטפריד" „אלברט פימנטה" „יוני רכטר" „ריק בירמן" „ג'ימי לויד" ז־אחרים אשר ארחו מידי פעם אף אמני ג'אז זרים כ„ענקי הג'אז" „ממפיס סלים" „ביבי קינג" „להקת הייצוג הגרמנית — ברל האוז ג'ז בנד" ועוד. מועדון „בר־ברים" מציע ל־אורחיו כרקע למוסיקה המעולה גם באר עשיר במחירים נוחים.

— בילוי נעים —

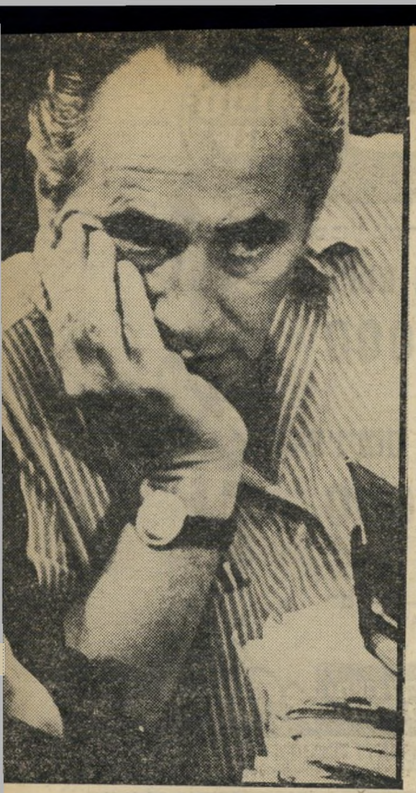

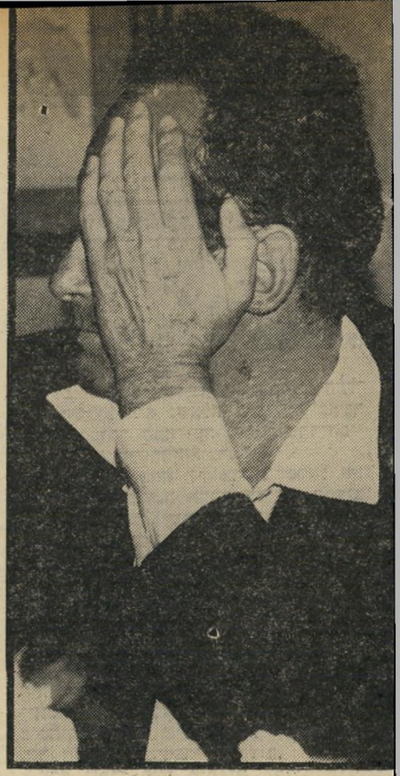

קרע חדש בצמרת: שר־החוץ מאשים את שר־הביטחון בניהול שיחות חשאיות עם קיסינג'ר מאחורי גבו

מיפגש סודי

מי מנהל את מדיניות־החוץ של ישראל? האם זה שר־החוץ, יגאל אלון, או שר־הביטחון, שמעון פרס?

שאלה זו עשויה לעמוד במוקד של עימות חדש שיווצר בצמרת כאשר יחזור יגאל אלון לישראל מביקורו הממושך בחו"ל. כי בעצם ימי שהותו בארצות־הברית הסתברה ליגאל אלון עובדה מדהימה, שלידיעי־דבר היתה ברורה זה מכבר: הוא נושא אומנם בתואר של שר־החוץ, אבל המגעים הסודיים והעדינים במדיניות־החוץ הישראלית נעשים בלעדיו. לא רק ללא ידיעתו, אלא לפעמים גם מתוך כוונה מפורשת להסתירם ממנו.

בעוד יגאל אלון משתכר מהתהודה והפירסום של הופעתו הרשמית הראשונה מעל במת עצרת האו"ם, הסתבר לו כי מאחורי גבו התנהלו מגעים חשאיים בין שר־החוץ האמריקאי הנרי קיסינג'ר לבין שר־הביטחון שמעון פרס, ששהה גם הוא בארצות־הברית, לניהול שיחות־הרכש עם משרד ההגנה האמריקאי.

הפגישה בין קיסינג'ר ופרס, שהתנהלה בארבע עיניים, נשמרה בסוד כמוס. לא רק שלא נמסרה עליה כל הודעה רשמית, אלא שפרס עצמו, שפגש את אלון שעות ספורות לפני שהלך לפגוש את קיסינג'ר, לא גילה לו דבר וחצי דבר על הפגישה המתוכננת שנקבעה לשעה מאוחרת בלילה. גם בתום הפגישה לא מצא שמעון פרס לדווח לאלון על עצם קיומה או על מה שדובר בה. אפילו שגרירות ישראל בוושינגטון לא דיווחה על הפגישה.

כאשר נודע הדבר לאלון, הוא רתח מזעם. מקורביו סיפרו כי ראה במעשהו של פרס לא רק פגיעה ביוקרתו ובסמכותו. אלא גם כהתמוטטות עבודת הצוות בקרב שלושת השרים הבכירים (רבין־פרס־אלון) וכהורקת תפקידו מכל תוכנו. שכן, אם מוציאים ממשרד־החוץ את ניהול המגעים המדיניים עם ארצות־הברית, מציגים אותו ככלי ריק.

מול עיני אלון הנרעש, עמדה הדוגמה של גולדה מאיר, בתקופת כהונתה הראשונה כשרת־החוץ בממשלתו של דויד בן־גוריון. הימים, אמצע שנות החמישים, היו הימים של הרומן הלוהט בין ממשלת־ישראל וממשלות צרפת הידידותיות לישראל. צרפת היתה באותם הימים אבן הפינה של מדיניות־החוץ הישראלית. אבל גולדה מאיר, כמו משה שרת לפניה, נוטרלה כמעט לחלוטין מהמגעים עם צרפת. הם התנהלו מאחורי גבה ובמקרים רבים ללא ידיעתה. האיש שניהל את המגעים עם ממשלת־צרפת היה אותו איש עצמו שנראה היה לאלון כי הוא עוקף אותו — שמעון פרס.

נוכח רוגזו של יגאל אלון, שהתגלה עוד בארצות־הברית, ניסה שמעון פרס להתגונן. הוא טען כי אין זה מחובתו לדווח לשר־החוץ מה נאמר בשיחה אישית בינו לבין קיסינג'ר, כמו שאלון אינו מדווח לו מה נאמר כשהוא נפגש, למשל, עם שר־ההגנה האמריקאי. פרס גם דחה את טענות אנשי אלון, כאילו הפגישה עם קיסינג'ר נערכה ביוזמתו. השיחה, שלטענת פרס היתה „אישית ופרטית", נעשתה ביוזמתו של קיסינג'ר עצמו.

בשם „הקיבוץ־המאוחד"

לשני המשתתפים בפגישה החשאית היו ודאי סיבות טובות להעלימה מעיני אלון. כי באותה פגישה, שבוודאי ובוודאי לא הועלמה מעיני ראש־הממשלה יצחק רבין, שאף קיבל עליה דיווח מפורט, דובר על אחד הנושאים העדינים ביותר הניצבים כיום בפני ממשלת־ישראל — שאלת הסדר־הביניים הבא ברמת־הגולן בין ישראל וסוריה.

לא היה זה מקרה כי בנושא עדין זה העדיף קיסינג'ר לדבר עם השר „המבריק" בממשלת־ישראל, לפי הגדרתו, ולא עם השר ה„לא־חכם", שוב כפי הגדרתו של קיסינג'ר עצמו. ניסיון העבר של קיסינג'ר, בתקופת ניהול המשא־ומתן על הסכם ה־ביניים עם מצריים בההיר לו, כי ניתן להגיע לידי תמימות־דעים עם שמעון פרס, הרבה יותר בקלות מאשר עם יגאל אלון. ואם זה היה מצב הדברים בסיני, על אחת כמה וכמה שהוא יפה גם לגבי רמת־הגולן.

כי לגבי רמת־הגולן עמדותיו של אלון הן קיצוניות הרבה יותר מאלו של יצחק רבין ושמעון פרס. נראה כי לקיסינג'ר היה נדמה, במידה רבה של צדק, שניתן לגמור דברים בהיגיון ובשיקול קר בקשר לרמת־הגולן, עם שמעון פרס ולא עם מי שנושא בתואר הרשמי של שר־החוץ הישראלי.

בנושא רמת־הגולן מייצג אלון את עמדת הקיבוץ־המאוחד, המתנגד לכל נסיגה והורדת ישובים מהרמה, אפילו תמורת הסדר כולל עם הסורים. לא היה זה מקרה, כי בעיצומו של המשא־ומתן החשאי בין פרס וקיסינג'ר, העניק אלון ראיון מיוחד לשבועון החדשות האמריקאי ניוזוויק, בו השתמש בלשון תקיפה כלפי הסורים.

איומיו של אלון בדבר הסכנה הנשקפת ל„שילטון בדמשק", הזכירו את דברי השחצנות בישראל, שקדמו למילחמת יום־הכיפורים.

לא לחינם גם התגלה השבוע השר ישראל גלילי כתומכו הנלהב ביותר של יגאל אלון.

כמו אלון, מייצג גם גלילי את עמדת הקיבוץ־המאוחד. כמוהו כיגאל — שניהם מתוסכלים בשל יחס הזילזול והביטול בו הם זוכים מצד ראש־הממשלה. וכך, עוד לפני שהספיק אלון לחזור לארץ, כבר תבע גלילי בשמו בישיבת־הממשלה להפסיק

(המשך בעמוד 16)

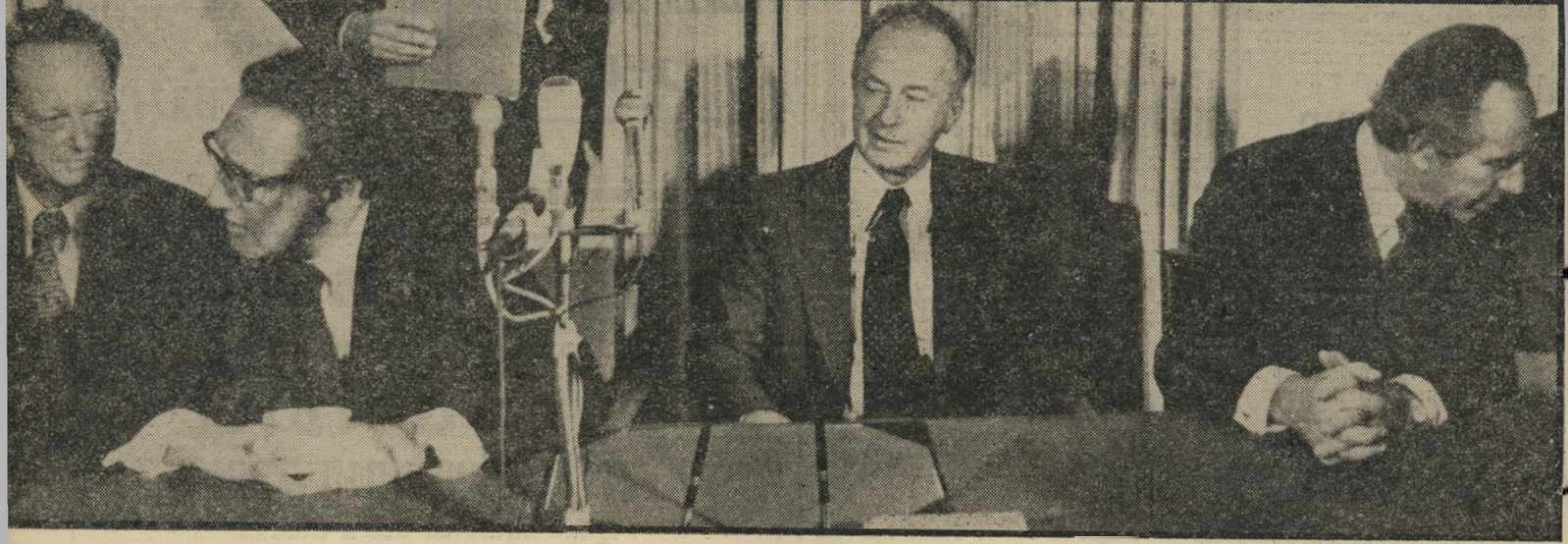

קיסינג'ר בין אלון, רבין ופרס - מי מדבר עם מי מאחורי גבו של מי?

היחידה לפניות הציבור במשרד התקשורת
ת.ד. 274 ירושלים 91000
משרד התקשורת

גיטרות * אקורדיונים
כלי־נשיפה * אורגנים
מיתרים * תופים
השאלה ♦ מכירה ♦ תיקונים
גינזבורג מוסיקה
אלנבי 48 (ליד רח' גאולה) ת"א,
טל: 03-57773

חן טרמפ לחייל

מיבצע מיוחד לחיילים
כל חייל שיחתום בחודש אוקטובר מינוי על
„העולם הזה"
יקבל הנחה של 40%
השבועון יישלח רק לדואר הצבאי

המיפגש הסודי

(המשך מעמוד 15)

את המגעים „הפרטיים" שמנהלים שרים ישראליים עם גורמים זרים בחו"ל בנושאים מדיניים.

גלילי, לפחות לפי מה שהתפרסם אחרי ישיבת הממשלה, לא נקב בשמו של פרס ולא התייחס לפגישתו החשאית עם קיסינג'ר. אבל הרמז היה ברור. היתה זו האשמה מפורשת כלפי רבין ופרס כאילו הם „הולכים למכור את הגולן," מאחורי גבו של אלון.

פרס כיונה

לכתחילה, לא ידע גם יצחק רבין על הפגישה העומדת להיערך בין פרס וקיסינג'ר. בדרך כלל מקובל בקרב צוות השרים הבכירים בממשלה לתאם עמדות לפני פגישות מעין אלה, במיוחד נוכח ניסיון העבר עם קיסינג'ר.

כמדיניי פיקח וערמומי, יודע קיסינג'ר לנצל את הבדלי ההשקפות, המנטאליות והתפיסות שבין שלושה השרים הישראליים עמם הוא בא במגע. הוא יודע להשתמש ביריבות הפנימית ביניהם, כדי להיעזר באחד כנגד השני. בעבר כבר נהג להסתמך על דברים שאמר לו, למשל, יגאל אלון, כהתחייבות של ממשלת־ישראל כולה.

בעיני קיסינג'ר דווקא פרס הוא ה־מדיניי בעל הגישה הינית והמתפשרת ביותר מבין צוות השרים הבכירים. בניגוד לתדמית הציבורית שלו בישראל, ו־פעמים גם במהופך להצהרותיו הקיצוניות, הרי במשא־ומתן מאחורי־הקלעים, נוטה דווקא שמעון פרס, יותר מאשר יצחק רבין או יגאל אלון, לקבל את הש־קפותיו המדיניות של הנרי קיסינג'ר. כאשר הצניק הנרי קיסינג'ר ציונים לשלי־שייה בפגישה סגורה לפני מיספר שבועות, לא היה זה מקרה שדווקא שמעון פרס זכה מפיו לשבחים הגדולים ביותר.

לגבי רבין, שלא שבע תחילה נחת מהעובדה שפרס ניפגש עם קיסינג'ר ב־חשאי, ללא תיאום עמדות מוקדם, נס־תרה הבעיה לאחר הפגישה. הוא קיבל את הגירסה כי חשאיות הפגישה ידחיפותה, מנעה מפרס לדווח לו עליה לפני שנער־כה. דיווח כזה יכול היה להיעשות רק באמצעות שגרירות ישראל בוושינגטון. ברגע שהדברים היו מגיעים לידיעת ה־שגרירות, הם היו מגיעים מייד גם לאוזני יגאל אלון.

רבין קיבל גם את ההסבר שבאותה פגישה אומנם דנו פרס וקיסינג'ר באפ־שרויות השונות להסדר־ביניים נוסף עם הסורים ברמת־הגולן, אבל מבלי שהדבר יהיה כרוך בהורדת ישובים ישראליים קיימים בגולן. מבחינתה של ישראל, היה עצם הבירור החשאי בנושא זה חיובי. היה בו כדי להוכיח למימשל האמריקאי שבניגוד לעמדה הנוקשה והבלתי־מתפ־שרת של הסורים, מוכנה ישראל לוויתו־רים ולג'סטות כדי לקדם משא־ומתן.

צעד מעין זה יכול היה להיעשות רק על־ידי שמעון פרס, ולא על־ידי יגאל אלון.

על סף פרישה

הפגיעה באלון היתה יותר אישית מאשר פוליטית.

הידיעות המגיעות לאוזניו מדי פעם בדבר כוונתו, הנסתרת בשלב זה, של יצחק רבין למסור את תיק החוץ בידי שמעון פרס, כדי שהוא עצמו יוכל ליטול גם את תיק הביטחון בממשלה, לא היה בהם כדי לרומם את רוחו.

מצד שני גם מצב בריאותו של אלון אינו משביע־רצון. לאחרונה הוא נתון ב־לחצים של כמה מבני מישפחתו לפרוש מפעילות ציבורית, ולוא לתקופת מה, כדי שיוכל לקבל טיפולים רפואיים ממושכים ויסודיים, שישפרו את בריאותו.

על רקע זה, טוענים כמה ממקורביו של אלון, אם ייגבר המתח בינו לבין רבין ופרס, ואם יתגלו סימנים נוספים של התירה תחת מעמדו כשר־החוץ, אין זה מן הנמנע כי הוא עשוי להסיק את ה־מסקנות בעצמו. הוא עשוי לפרוש במפ־תיע, לפני שיווצר בו מצב בו יראה כי אילו מסלקים אותו.

במדינה

העם

חבית ללא תחתית

הוויכוח על תקציב־הביטחון היה עקר וחסר־תכלית

האם מדינת־ישראל היא מדינה שיש לה צבא, או שצה"ל הוא צבא שיש לו מדינה?

פעם היו מציגים שאלה זו בדרך ההל־צה. השבוע היא נשאלה ברצינות, כאשר עמדה במוקד המחלוקת בין מישרד־הבי־טחון לבין מישרד־האוצר.

לתקציב הביטחון של מדינת־ישראל אין מקביל באף מדינה אחרת בעולם. תקציב מישרד־הביטחון, שבשנת התקציב הנוכ־חית הסתכם ב־22 וחצי מיליארד, מגיע לכ־40% מכלל תקציב־המדינה. אולם ב־אופן מעשי הוא גדול יותר. חלק ניכר מתקציבי מישרדי הממשלה האחרים, מוק־צב אף הוא לביטחון.

נתח מתקציב מישרד־המישטרה מוקצב למישמר־האזרחי, חלק מתקציב מישרד־החוץ מוקצב לשמירת ביטחון נציגויות ישראל בחו"ל. בצורה זו או אחרת, נוגע ביטחון המדינה שיעור גדול לאין ערוך מזה המופיע במיספרי התקציב.

אלא שמדי פעם מיתגלה תקציב הבי־טחון כחבית ללא תחתית.

שינוי ביעד האומר. כל התייקרות במשק, וכל פיחות, מגדילים באופן או־טומטי את תקציב־הביטחון. בשנה הנו־כחית כבר מסתמן גרעון בשיעור של כ־מיליארד ל"י בתקציב זה, הנובע כולו מההתייקרויות ומהפיחותים שנערכו ב־מרוצת השנה.

לאוצר המדינה אין אמצעים כדי לכ־סות גרעון זה. „למדינה פשוט אין כסף," הגדיר ראש־הממשלה יצחק רבין במי־לים פשוטות את הבעייה. אולם לצה"ל יש צרכים משלו. כל קיצוץ בהם כמוהו כ־חיתוך בבשר החי. עם כל הצידוק ב־טענות שהוטחו השבוע כנגד מערכת־ה־ביטחון על ביזבוזים, רשלנות והעדר תיכ־נון, עדיין אין בפיתרון בעיות אלה כדי לסתום את הפער בין הצרכים והאמצ־עים ההולך ומתרחב מיום ליום.

הוויכוח שפרץ השבוע בין כלכלני ה־אוצר לבין גזברי מערכת־הביטחון אם מישרד־הביטחון יכול לספוג את ההת־ייקרויות ולקצץ בתקציביו, היה שולי. אפילו אם תיפתר בעיית הגרעון בשנת התקציב הנוכחית, היא תצוף ותעלה ב־שנת התקציב הבאה. כל עוד מבוססת מדיניות־הביטחון של ישראל על רכישת יותר ויותר כלי־מילחמה, משוכללים יו־תר ויותר ויקרים יותר, כדי להתכונן ל־מילחמה הבאה, שתיפרוץ בעוד חמש או עשר שנים — לא יהיה סוף לתיאבונו של מולך הביטחון.

הפיתרון אינו בקימוצים ובחיסכון. הוא מצוי בהתוויית יעדים לאומיים כאלה ל־מדינת־ישראל, שיאפשרו לה לפרוש מ־מירוץ ההתעצמות כדי להתקיים על אמ־צעיה. כל עוד לא קיימת תוכנית מדינית ברורה שיעדה המיידי הוא השלום, יוסיף עם ישראל לשלם את המחיר.

לא בכסף, שממילא איננו. אלא בהו־רדת רמת־החיים, בהרחבת הפערים הסו־ציאליים, בהנמכת רמת־החינוך ובעירעור איכותו התרבותית והמוסרית.

משפט

קול ששון וקול משפט

אברהם ששון, שופט שד יהושע פרץ, מחמיר עם יהודים ומקל עם ערבים

ביום השישי האחרון, בשעות חצהריים, התקרבה מכונית פיאט 124 בצבע חרדל לעבר מרכז בתי־הקפה של אשדוד. יושבי קפה עדן, הנחשב כרוכל של אשדוד, תפ־סיפו את שיחותיהם ליד חשולחנות ותביטו במכונית בתדהמה.

הם זיהו בה את מכוניתו של השופט אברהם ששון. מיום מתן גזר־הדין של יהושע פרץ, ביום השלישי שעבר, נסגר השופט ששון בביתו. מישפטיו בוטלו, ונמ־סרה הודעה כי הוא חולה. עתה הופיע לפתע ששון בצורה הפגנתית, ירד ממכו־

(המשך בעמוד 24)

ממשלת ישראל הפעילה נגד יהושע פרץ חוק דראקוני

שאין לו מקום במדינה דמוקרטית

מישפט ראווה

מאת

אלי תבור

פ רה קדושה חדשה נולדה השבוע בישראל.

היא החלה מתרוצצת ברחובות, פרצה אל הבתים, חדרה אל מקלטי־הטלוויזיה, גלי־הרדיו ועמודי־העיתונים, ליחכה כל חלקה טובה ואיש לא העז לגעת בה לרעה.

להיפך, כמו ברהמינים אדוקים החלו מנהיגי המדינה, אמצעי־התיקשורת ועסקני המיפלגות לסגוד לה, ולפנות לה דרך. חזית אדירה של ליכוד לאומי חסר־תקדים התייצבה להגנתה. נוכח ההתלהבות המיסטית שתקפה רבים מעצם איזכור שמה, נדמה היה שעוד מעט יקימו פסל של זהב נדמותה ברחבת־הכנסת. ולא עגל של זהב. פרה קדושה של זהב.

שמה של הפרה חיה: מערכת המישפט.

שופט־השלום של העיר אשדוד, אברהם ששון, גזר שני חודשי מאסר־בפועל ל־מנהיג פועלי נמל־אשדוד, יהושע פרץ. תגובתם הנסערת והצעקנית של פועלי־הנמל ואזרחי אשדוד האחרים, לשמע פסק־הדין הבלתי־צפוי, זיעזעה את המדינה. הם השביתו את הנמל, יצאו לרחובות, חסמו את הצמתים, אילצו בעלי־חנויות לנעול את עיסקיהם, נופפו באגרופיהם והשמיעו איומים אלימים.

היתה זו התנהגות ספונטאנית של אנשים, שחוש־הצדק חטבעי שלהם נפגע. פסק־הדין נתן פורקן להתפרצות־זעם שנבעה מעבר לנושא המישפט עצמו. היא ביטאה תחושות תיסכול, תסזיה וי קיפוח עמוקות.

אבל התגובה על ההתפרצות היתה מדהימה עוד יותר מאשר ההתפרצות עצמה. מן הלכסיקון נשלפו הביטויים החריפים ביותר, כדי לגנות את מה שכונה „השתוללות חסרת־רסן, המהווה שיא חדש בביזיון החוק והמישפט בישראל." שר־המישפטים, חיים צדוק, הסך דיברם של כל המזועזעים, בהצהירו: „יש להגן על אי־תלותה של מערכת המישפטית, ולמנוע כל ניסיון לפגוע בה."

חיים צדוק לא המציא את הי נוסחה חזאת. אי־תלותה של מערכת המישפטית הוא עקרון יסוד בכל חברה דמוקרטית. אבל מוזר היה לשמוע את הדברים מפי אדם, האחראי לכך שעקרון זה נעשה במיקרהו של יהושע פרץ פלסתר.

היה צורך להגן על המערכת המישפטית. אבל לא מפני יהושע פרץ ותומכיו. צריך היה להגן עליה מפני הממשלה. היא שהפרה את הכלל היסודי של אי־תלות בתי־המישפט. היא שביזתה את החוק והמישפט בישראל, לא יהושע פרץ.

■ ■ ■

ד תיסה שהתגלתה חשבוע בישראל. כאילו מערכת המישפט עומדת מעל לכל עירעור וביקורת, היא שריד מאז בן של העבר, שהתערער מזמן במדינות נאורות. רק קנאים דתיים, המחזיקים במערכת־חוקים שונה ממערכת־המישפט החילונית, מאמינים כי המישפט הוא פרי חתבונה והרצון האלוהיים.

מקורה של העמדה, הרואה גם במישפט החילוני נורמה אוטונומית שאינה כפופה לכל ביקורת — מוסרית או הגיונית — הוא בתיאוריות הפוליטיות שניסו לבסס את הריבון יוצרו של המישפט. המישפט היה ביטוי לרצונו המוחלט של הריבון, שנתיניו קיבלו על עצמם להיות כפופים לשילטונו ללא כל תנאי. המישפט היה צו של השליט כלפי הנשלטים.

בחברה דמוקרטית מודרנית תפס המחוקק את מקומו של הריבון. המחוקק הוא נציגו הנבחר של העם. וכשם שבחירתו מותנית ברצון העם, כך גם החוקים שהוא מחוקק צריכים להיות ביטוי של רצון העם, ונתונים לשינוי כאשר רצונו של העם משתנה.

המישפט אינו עוד ערך עליון מקודש. זהו, בסך־הכל אמצעי, שתכליתו להגן על האינטרסים של החברה. אבל כאשר השילטון מנצל את המערכת־המישפטית כדי להגן על האינטרסים שלו — ואלה עומדים בסתירה לאינטרסים של החברה או הפרט — זוהי לא רק זכות, אלא חובה להילחם נגדם.

זהו בדיוק הדבר שעשתה ממשלת־ישראל בפרשת מישפטו של יהושע פרץ. היא־היא שפגעה בעיקרון של אי־תלות המערכת־המישפטית, בכך שניצלה אותה כדי להגן על האינטרסים שלה.

בהיסטריה שהתחוללה סביב גזר־דינו של יהושע פרץ, נשתכח לחלוטין החיבט המישפטי של הפרשה. אמצעי־התיקשורת, שגזרו את דינו של יהושע פרץ עוד קודם שהחל מישפטו, התעלמו ממנו. המישפטנים החרישו. האדם היחידי שהתלבט בקשר להשלכותיו המוסריות של החיבט המישפטי, היה דווקא השופט אברהם ששון, שנתן ביטוי להתלבטויותיו בפסק־דינו. אלא שלחלק זה בפסק־הדין לא היו כל הדים.

דווקא לצד זה של הפרשה היתה החשיבות חגדולה ביותר. שכן הוא חוכיח שממשלת־ישראל החליטה לערוך ליהושע פרץ מישפט־ראווה, לפי מיטב המסורת של המדינות הטוטאליטאריות, למען ירא: וירא.

■ ■ ■

ל א ברור מה הביא את הממשלה לידי החלטה כזו. קרוב לוודאי שחוסר־האונים שלה להתגבר על סיכסוכי־העבודה ו־להשתלט על יחסי־העבודה במשק, הם שגרמו לצעד חסר־תקדים זה.

עובדה היא, שלצורך מישפטו של יהושע פרץ שלף נגדו היועץ־המישפטי לממשלה מספר־החוקים, סעיף דראקוני המחווה עלבון לכל מדינה דמוקרטית.

בכתב־האישום של יהושע פרץ היו מיספר סעיפי־אשמה. חלקם היו סעיפים טכניים, לפי פקודת הנמלים. נוסף להם הועלו נגדו שני סעיפים מפקודת החוק הפלילי.

אחד מאלה היה סעיף מיספר 189 א', הדן במה שמכונה „מיפגעים לרבים". סעיף זה אומר: „כל העושה מעשה שאינו מותר על־פי החוק או שאינו ממלא חובה המוטלת עליו על־פי החוק, וגורם על־ידי כך נזק, סכנה או טירדה לרבים, או הגורם אי־נוחות לציבור בשימושו בזכויותיו ה־ציבוריות, יואשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שנה אחת."

יהושע פרץ (עם ידידיו) על ספסל־הנאשמים

רק לעיתים רחוקות משתמשים בסעיף זה בתביעות נגד אזרחים, בעיקר כשהם גורמים לרעש או מתפרעים ברשות הרבים. בעיקר השתמשו בו כדי לסלק יצאניות מרחובות הערים. ואומנם, כדי להקל על עצמו, הוסיף המחוקק לסעיף זה תוספת קטנה האומרת: „אדם הנמצא במקום כלשהו לשם עיסוק בזנות, בנסיבות שיש בהן משום מיטרד לדרי הסביבה או הפרעה לתנועה בדרכים, דינו מאסר שנה."

אולם הסעיף העיקרי שעליו הואשם יהושע פרץ, היה סעיף 105 לפקודת החוק הפלילי. זהו סעיף בן שורה אחת בילבד, הדן במה שנקרא „היזק ציבורי", והאומר: „כל העושה מעשה העלול לגרום או לי־הביא לידי היזק ציבורי, ייאשם בעוון."

זהו סעיף חריג ויוצא־דופן מבחינה מישפטית בפקודת־החוק הפלילי. הוא נזקף מספר־החוקים הבריטי, והוחל בארץ־ישראל בי שנת 1936. משך כ־ שנות המנדט, במשך תקופה של 12 שנים, ידוע על מיקרה אחד בילבד שבו הועמד אדם לדין על־פי סעיף זה.

בשנותיה הראשונות של המדינה הירבה היועץ־המישפטי לממשלה להשתמש ב־סעיף זה. אולם לנוכח הביקורת הקטלנית שניתכה על סעיף זה בחוק מצד שופטים ומישפטנים, לא השתמשו בו עוד מאז שנת 1954. במשך 21 שנה נדמה היה כי הוא שבק חיים, עד שנשלף כעת מחדש — נגד יהושע פרץ.

במשך 21 שנים אלה אירעו במדינת־ישראל מעשים המורים לא פחות מזה ש־עשה יהושע פרץ, כאשר סגר את שערי נמל־אשדוד. היו הפגנות, התפרעויות, שביתות פראיות וסיכסוכי־עבודה אחרים שגרמו למדינה נזקים בעשרות מיליוני לירות.

אבל הממשלה לא הפעילה סעיף זה בחוק. לא נגד מייסי „אל־על", לא נגד המורים, לא נגד מפגיני גוש־אמונים. רק כדי לחסל את יהושע פרץ חוקם החוק לתחייה.

בהפעילה חוק שלא היה בשימוש משך 21 שנים, ושאינו עומד כיום בשום מיבחן של היגיון מישפטי, הפכה ממשלת־ישראל את מישפטו של יהושע פרץ למישפט־ראווה.

■ ■ ■

פ רט סיקאנטי: באנגליה, שהורישה את הסעיף הדראקוני הזה לממשלת המנדט, ממנה ירשה אותו ממשלת־ישראל, סג תוקפו של החוק באופן מעשי. אחרי ביקורת חריפה על החוק במשך שנים, מצד מישפטנים, סופרים ואנשי־רוח ב־בריטניה, קבע זקן־השופטים הבריטי, גוד־ארד, במישפט הידוע כמישפט ניולנד, תקדים חשוב. הוא קבע כי אין לראות מעשה כעבירה של היזק ציבורי, אלא־אם־כן הוא יציר קשר שנעשה כדי לעבור את העבירה, או שהמעשה נחתם בגושפנקה של בית־מישפט שהוא מהווה עבירה.

מאז, כימעט שאין מעמידים בבריטניה אנשים לדין על־פי סעיף זה, שאין בו כל הגדרה של עבירה מהותית כלשהי.

אבל התיקון שהתקבל בבריטניה, לא הוכנס לספר־החוקים הישראלי. הסיבה: התיקון נעשה אחרי הקמת מדינת־ישראל, אחרי שהיא ניתקה את עצמה מהשילטון והמישפט הבריטיים. כתוצאה מכך הוסקה זיקתו של סעיף זה בחוק לעקרונות־המישפט הבריטיים.

בישראל נשאר החוק כישנו, על כל המשמעויות חדראקוניות והטוטאליטאריות שיו.

מבלי להיכנס לתיסבוכת מישפטית, די לצטט מה שאמרו על חוק זה שלושה שופטים של בית־המישפט־העליון בישראל, כדי לתבין את חומרתו. בפסק־דין של בית־המישפט העליון, שניתן בשנת 1954 במישפט של חברת אש"ד (קודמתה של אגד), אשר הפסיקה את התחבורה הציבורית למשך חמש שעות, ניתן למצוא את ההגדרות הבאות:

● **„תכונתו של סעיף זה שהוא דן בעבירה בתתי־מוגדרת ובלתי־תחומה. חרשות השופטת, בניגוד לרשות המחוקקת, חוסמכה (בי חוק זה) להגדיר כעבירות ולחתר־שיע כהן בניאדם על מעשים, אשר המחוקק גופו לא ראה לנכון להגדירם כעבירות ולא הזחיר עליהם מראש.** נמצא, לכאורה, שבני־אדם נענשים על מעשים שהוגדרו כעבירות אחרי עשייתם... **נוהג זה עשוי**

(המשך בעמוד 25)

יהושע פרץ מספר על מאורעות אשדוד

מנקודת מבטו:

„האנשים מחוממים וייל־כו עד המוות!"

„הכינו פה הרבה נשק ובנזין!"

„קראו לי אידי אמין, עתה: מוחמד עלי!"

„בתוך־תוכי אני בן־אדם עדין־נפש!"

בתחילת השיחה עם יהושע פרץ נדמה כי הוא אינו בונה מישפטים כראוי, קופץ בצורה שיטחית מרעיון לרעיון, שוכח את תחילת דבריו בסופם. אך לאחר מיספר דקות מתחילים להבין, כי „יש שיטה בשיג־עון הזה." הוא מצליח, בדרכו המיוחדת, לומר את כל מה שהוא רוצה בשיטת ההרצאה המיוחדת לו, בהרמות־קול ובהד־גשים במקומות שבהם הוא מעוניין, תוך שהוא עוקף ומתעלם מנקודות „חלשות", או כאלה שעליהן אין הוא מעוניין לדבר.

פרץ גם יודע היטב מה רוצה המראיין לשמוע, וכאשר הדבר משרת את העניין שלו, הוא „נותן" את זה בסיגנון הצהרתי, אם־כי מחוספס כלשהו.

● אבל מה אם כבר־זאת תצ־טרך לשבת? מה אם בית־המיש־פט המחוזי לא יקבל את העירעור שלך?

יש גם בית־מישפט עליון.

● ואם גם הוא לא יקבל?

אני לא אשב בשום מיקרה! ואם אני אשב, יישבו איתי עוד הרבה מאד אנשים. אם אני אעשה חס־וחלילה איזה פשע, אני אשב בלי בעיות. אבל סגירת שער הנמל, וזה עניין של סיכסוך־עבודה, אני לא אשב.

● למה סגרת את הנמל?

● אבל היה לך כבר־זאת מיש־פט...

תראה, הכניסו לי תיק פלילי כדי שאני לא אוכל להיבחר אף פעם בחיים שלי לתפקיד ציבורי חשוב. החוק אומר שמי שיש לו תיק פלילי, לא יכול להיות חבר־כנסת, חבר־עירייה, חבר ועדה־מרכזת...

● ואתה רוצה להיות חבר־כנ־סת?

אני לא יודע. אם כל הפועלים יטילו עלי תפקיד נוסף, לא סתם יבקשו ממני, ידרשו ממני כולם ואף אחד לא יתנגד, אני אקבל כל תפקיד שיטילו עלי. אבל רק אם ישאירו לי גם את התפקיד שלי בנמל. את זה אני לא אעזוב לא בשביל חבר־כנסת ולא בשביל בטיח. תראה, אם אנחנו רוצים, אנחנו יכולים להכניס חבר־כנסת. אנחנו הכנסנו את ח"כ ז'אק אמיר מדימונה, אנחנו יכולים להכניס את מי שאנחנו רוצים.

● אז למה חודית באשמה?

באו אלי קציני־מישטרה בכירים, לא רק מאשדוד, מלמעלה, הרבה יותר למעלה. אני לא רוצה להגיד שמות, אבל יום אחד אני אגיד הכל. הם אמרו לי: „פרץ, למה לך מתח באשדוד, מתח בנמל, מתח בנשמה? החברה של קצא"א קיבלו 1000 לירות? אתה תקבל 50 או 100 או 200 לירות וזהו. אז זה עבירה שאין בה קלון, והכל יהיה בסדר."

■ ■ ■

ת ראה, יכולתי להביא לא 36 עדים כפי שהביאה המישטרה, יכולתי להביא 200 עדים, פועלי־נמל, המישפט היה לוקח חמש שנים. אבל הם החליטו שאני אייכמן.

● מי אמר שאתה אייכמן?

אני אומר. את המישפט שלי עשו כמו שעשו את המישפט של אייכמן. כל יום מישפט בלי הפסקה. סגרו את בית־המיש־פט בכלל, לא היו מישפטים אחרים. למי עוד עשו מישפט בצורה כזו במדינת יש־ראל? לאייכמן ולפרץ יהושע.

● אבל השופט החליט...

השופט הזה לא החליט שאני אכנס לבית־סוהר. כל המישפט הוא היה בסדר איתי. כשאני הייתי מדבר, הוא לא הפסיק אותי אף פעם. כשהתובע היה מדבר בלי רשות, הוא היה צועק עליו. לפי הפסק־הדין שלו אני קדוש מעונה. הוא אמר שאני אביר, שפרץ יהושע התנהג למופת ולא סגר את הנמל במישפט. כל הפסק־דין שלו זה תישבחות לפרץ. רק שתי השורות האחרונות אומרות פיתאום שפרץ ייכנס לחודשיים. זה תוספת שאמרו לשופט להכ־ניס, הוא לא הכניס אותה בעצמו. זה לא היה של השופט. הם החליטו בואו נישבור רדיו ממכונית, אלה הם שום דבר. אני מדבר על אלה שגונבים את העם כולו, אותם שיכניסו לבית־סוהר. אני מדבר על אלה ששוכחים את הגניבות שלהם, או שמתעלמים מהן. שיכניסו אותם! אני מדבר על אלה שעשו את המחדל, שביגללם הלכו לנו אלפי פרחים, בחורים צעירים שאף פעם לא נוכל לקבל חזרה, אותם שיכניסו לבית־סוהר! לא את פרץ יהושע.

אם הצדק היה נעשה לכל אלה, הייתי מוכן לקבל את העונש, וגם החברים שלי היו מוכנים לקבל את זה. יכול להיות שעשיתי טעות, ויכול להיות שלא עשיתי טעות שסגרתי את הנמל. אבל למשל, בעני־ין של קצא"א הם עשו נזק פי־עשר ממני, פי־אלף ממני. לפי ההודעה של השופטים, הם גנבו סירות, ברחו לים, שוטרים, ירויות, כדורים. נתנו להם 1000 לירות קנס. רוצים להתחיל? שיתחילו קודם איתם, ולא איתי.

■ ■ ■

ב כלל, אני לא אשם שהנמל היה סגור חמש שעות. הוא יכול היה להי־פתח חזרה אחרי חצי שעה. אבל היתה לנו פגישה עם משל, שנקבעה עוד הרבה לפני כל העניין, והייתי צריך לנסוע אליו. אני כיבדתי את משל, ולכן זה לקח חמש שעות. אז מה רוצים ממני? שילכו אל משל בטענות.

היתה התמרמרות בנמל. פרץ יהושע הוא הכוחל המערבי של כל פועלי־הנמל, את זה כולם יודעים. באו לבכות אצלי. הכניסו לשם את מישמר־הגבול, שהתייחסו אלינו כמו לכלבים ולא כמו לפועלים שמרוויחים בזיעה רבה את הלחם שלנו. לאן שהיינו הולכים, הלכו אחרינו שוטרים עם עוזי, מרחרחים עלינו. התרענו על זה פעם, ועוד פעם, ועוד פעם, והבטיחו שהכל יהיה בסדר. שום דבר לא השתנה.

ועד־העובדים נתן לפרץ יהושע ייפוי־כוח להוזיר את הנהלת הנמל, ואם זה לא יעזור לסגור את הנמל, או לעשות כל דבר שהוא, פרץ יהושע, יחשוב שצריך לעשות. אמרו לי: „תמצא לנכון לסגור, תסגור." סגרתי.

ואני רוצה להגיד שעכשיו זה ממש תענוג בנמל. פיתאום מישמר־הגבול אומרים בוקר טוב, צהריים טוב, ערב טוב, אולי תשתו קפה, מה שלום האשה והילדים. קודם היינו אומרים להם בוקר טוב, הם עונים לנו אינעל אבוקי. אנחנו לא רצינו לריב עם מישמר־הגבול, אחרי הכל הם חברי"ה טובים. אבל ההוראות שלהם היו להתייחס אלינו כמו אל כלבים, וככה הם התייחסו. אחרי שסגרנו את הנמל הם קיבלו הוראות אח־רות, ועכשיו אידיליה ממש. אנחנו אפילו מוכנים שהם יאמצו אותנו.

„רוצים להפוך את אשדוד לבירות מיספר שתיים!"

ד ירתו של יהושע פרץ נמצאת בקו־מה השלישית של בית־מגורים גדול. קירות הדירה עטויים טפטים בגון התכלת, כעין הים. מיזנון צבוע פוליטורה שחורה מבריקה ופסי־זהב, ספה בגוני־זהב, שולחן מודרני, ובמיזנון מוצגות לראווה כוסות, המון כוסות.

פרץ מזמין את אורחיו בגאווה רבה לשבת על הספה. הוא עצמו התיישב על הריצפה, ובאווירה זו העניק את הראיון הבלעדי להעולם הזה.

● פרץ, מדוע אתה אומר בכל מישפט שני „אני פרץ יהושע"?

אף פעם לא חשבתי על כך. אני לא שם לזה לב. זה בטח הסיגנון של פועלי־נמל.

● למה שלא תקד לבית־הסו־הר, כפי שנגזר עליך?

שאני אכנס לבית־סוהר?! אף פעם לא! שייכנסו קודם אנשים שמעלו וגנבו ונות־נים לנו דוגמה. אלה שמטיפים לנו מוסר, אלה הגנבים הכי־גדולים, כמו בן־ציון את קומפני. אבל אסור להכניס לבית־הסוהר פועל שנלחם לזכויות העובדים. אם רוצים לתת דוגמה, שיתנו אותה על גב הגנבים, ולא על גב הפועלים. מי כמונו יודע שגובר העניין של המישע בארץ.

אני לא מדבר על אלה שגונבים טייס או

את הראש של הנחש. אבל הם שכחו שה־סועלים בארץ כבר התבגרו, ואי־אפשר לע־שות עם כל אחד מה שרוצים.

יש בארץ עוד שופטים וגנונים, במחוזי או בעליון. אני מאמין שהם יעשו לי מיש־פט כמו לכל בן־אדם, ולא מישפט פוליטי.

תראה, הם, לא חשוב מי זה הם, אני יודע על מה אני מדבר, הם ידעו שאני אקבל בית־סוהר עוד לפני עזר־הדין. פית־אום לפני זה, בלילה לפני עזר־הדין, הביאו לאשדוד איזה 800 שוטרים עם נשק, התי־פרסו בכל העיר. הם ידעו שאם יכניסו אותי לבית־סוהר יהיו מהומות, וידעו שיכ־ניסו אותי.

● יש לך כוח להילחם נגד כו־לם, השופטים, המישטרה, הממ־שלה?

הכוח שלי זה ההגינות שלי. הרבה עוב־דים בארץ רואים בי דוגמה. הם רואים בי דמות שעורכת, פעם ראשונה בארץ, מאבק של בן־אדם אחד, של פרץ יהושע, נגד המדינה ונגד ההסתדרות — בעד הפו־עלים. קיבלתי 114 מיברקי־הזדהות מכל רחבי הארץ, וזה רק התחלה. יגיעו עוד. אני סמל למנהיג־פועלים.

תראה את ההפגנה שהיתה ביום רביעי. כל אשדוד היתה אחרי. לא רק עובדי־נמל ולא רק מרוקאים, ולא רק בחורים צעירים. ראיתי ילדים וילדות, וזקנים וזק־נות בני 60 ו־70. ראיתי זקנות בוכות. שאלתי אותן, „למה אתן בוכות? זה רק חודשיים בית־סוהר, לא נורא.“ הן ענו לי: „אנחנו בוכות על העוול שעשו לך.“

● אבל בכל־זאת, הציבור ב־ארץ נגדך והעיתונים כולם נגדך.

הציבור לא נגדי. העיתונים והטלוויזיה נגדי, אני לא יודע למה. אולי ביגלל זה שהם לא אוהבים את האמת. הם כועסים עלי שאמרתי שאני יכול לסגור את שער־הנמל בשתי דקות. זה מרגיז אותם, אבל האמת היא שאני יכול לסגור את הנמל תוך דקה אחת, ולא תוך שתי דקות. אנשים בארץ כבר לא אוהבים עברית פשוטה, לשון של עובדי־נמל. אני ככה מדבר כל החיים שלי, ואמשיך לדבר ככה. הם חוש־בים שהדיבור שלי זה גסות. מה הם רוצים, שאני אדבר עם החברים שלי בשפה שלנו, ובטלוויזיה אני אדבר בשבילם כמו פרו־פסור באוניברסיטה או כמו רוקח?

● קראו לך אידי אמין...

כבר שכחו את אידי אמין. עכשיו זה מוחמד עלי. למה מוחמד עלי? כדי להגיד שאני ביריון. אני לא ביריון, אולי בצורה החיצונית שלי, אבל אני לא ביריון. אף פעם לא הרמתי יד על אף אחד. הרבה פעמים רציתי, אבל אף פעם לא הרמתי יד. בתוך־תוכי אני עדין־נפש. זו דעתי על עצמי.

● אתה לא ביריון, אבל החב־רים שלך השתוללו במישפט...

■ ■ ■

ך שתוללו בצדק. אם היו עושים מיש־פט כזה לאחד החברים שלי, אני הייתי משתולל ואפילו קצת יותר. בראש־העין הפכו אתמול שישה אוטובוסים, ולא עשו מזה רעש. פרץ יהושע משתעל, וכבר עושים מזה הר־גועש.

● אם הייתם ממשיכים את ה־שביתה כשבוע שעבר, והיו סוג־רים את הנמל, מה הייתם עושים אז?

סוגרים את הנמל? זה הנמל של אבא שלהם? זה נמל שלנו. הם היו סוגרים את הנמל, ואנחנו היינו פותחים אותו בכוח. זה נמל שלנו, אי־אפשר למכור אותו.

● אבל אם לא היו מגיעות או־ניות לנמל, לא היה לכם מה לע־שות כו.

חשבנו גם על זה. היינו משתלטים על הנמל, לוקחים את הסירות ועושים קואופ־רטיב גדול לדיג, ומרוויחים כסף לפרנסה שלנו בלי הטובות שלהם, רק עם הסירות שלנו והנמל שלנו, והעבודה שלנו.

● מה דעתך על מנהל רשות־הנמלים אהרון רמז?

פו, תראה איפה הוא עכשיו. כל העסק רותח לו, והוא יושב באנגליה ובודק שם את הצבעים של המנופים. אותו הדבר גד יעקובי, שר־התחבורה. יעקובי הוא טיפוס כזה שלא מדליק אש, ולא מכבה אש. היחיד שהבין אותנו היה שמעון פרס, כאשר היה שר־התחבורה. הוא היה בא אלינו, חי איתנו, משתתף בשמחות שלנו. היחידי שהכיר אותנו ויכול היה להעריך אותנו. גד יעקובי לא ערך איתנו שום מגע, ולכן לא התקבל אצלנו כל־כך יפה.

אבל עכשיו היו לנו שניים אחרים שהת־עסקו איתנו, רבין וצדוק. רבין אולי טוב בפוליטיקה, אני לא יודע, אבל בעניין שלנו הוא אפס. פתאום יש לו מה להגיד בעניין של העבודה בנמל אשדוד. הוא לא בא אלינו, לא שמע אותנו, לא נכנס לעניין. ככה סתם אומר דברים. לפי איך שהוא התנהג בעניין שלי, הוא איש גרוע מאד. הוא שמע רק צד אחד, ואחר כך פסק גזר־דין. זה לא סייר.

● צדוק?

צדוק עשה שגיאה חמורה, כאשר לא הסכים לקבל לשיחה את מזכיר מועצת־פועלי־אשדוד, רפי כהן. בזה הוא העליב לא רק את רפי כהן, אלא את כל פועלי־הנמל, את כל אשדוד, את כל ההסתדרות. רפי כהן וראש־העיר בסך־הכל רצו להרגיע כאן את הרוחות.

● ישם מה היה צורך להרגיע את הרוחות, למה פערו הרוחות בגלל שפרץ קיבל עונש מבית־די־מישפט. פרץ זה אלוהים?

אם לא היו מרגיעים את הרוחות, אשדוד היתה הופכת לבירות מיספר שתיים. זה מה שהם רצו לעשות על־ידי הכנסתי לבית־סוהר. להפוך את אשדוד לבירות שנייה. האנשים כאן מחוממים, ויילכו אחרי עד המוות. הכינו הרבה נשק, הכינו ג'ריקנים עם בנזין, והכל היה מתפוצץ. אני החזקתי אותם. מזל שעוד אוהבים את פרץ יהושע, ועוד יש לו מילה. אני התחננתי בפניהם להתאפק, ומזל שהם שמעו לי. אבל אני לא יודע כמה זמן אני אוכל להחזיק אותם.

● אתה באמת חושב שיש לך כזה כוח, לא רק באשדוד אלא ב־כל הארץ? הנה, נמל חיפה לא אתך.

חיפה מחפשת את האינטרס שלה. בחיפה יש יותר השפעה פוליטית מאשר פועלית. החבר'ה רוצים לעזור, אבל הפוליטיקה בחיפה מפריעה להם. אם היה קורה בחיפה מה שקרה פה, אני הייתי עוזר להם פי־עשר ממה שהם עזרו לי. בכלל, יש סולי־דאריות פועלית חלשה בארץ, ואת זה צריך לתקן.

■ ■ ■

ך פועלים עדיין לא מבינים שהיום זה אשדוד, מחר זה טכסטיל, נמל־אילת או תימנע. הם עושים לנו את ההפרד־ומשול. ההסתדרות לא מנסה ללכת עם הפו־עלים, ומוסיפה שמן למדורה.

יהושע פרץ נישא על כתפי אוהדיו בדרכו לנמל

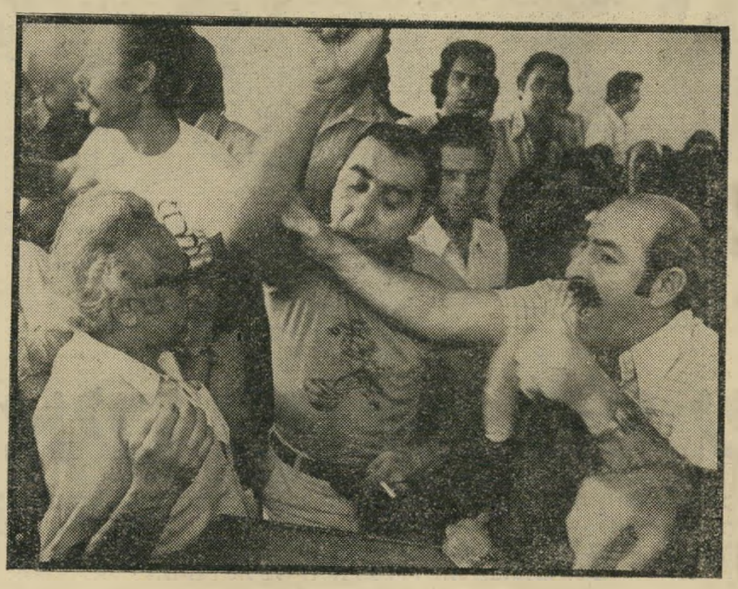

ההסתערות על השופט אחרי גזר־הדין

הפגנות־הזעם ברחובות אשדוד בתום המישפט

כל זה היה עד המישפט. עכשיו אני רואה שבכל־זאת יש סולידאריות. אני רואה את התפקיד שלי, אחרי שכל העניין של המישפט ייגמר, לארגן את הפועלים בכל רחבי הארץ. אני אכנס ועדי־עובדים, ונת־חיל כולנו להילחם עבור הפועלים. מה שנצטרך לעשות זה להכניס יותר נציגים אמיתיים של פועלים לוועדי־העובדים, ל־ועדה־המרכזת, להסתדרות, לכל המוסדות.

לזרוק את כל הזקנים שכבר מזמן שכחו מה זה פועלים. אנחנו צריכים לכל המוס־דות נציגים שלנו, ולא זקנים. אחרי שתהיה לנו נציגות נוכל לקבל, כל הפועלים בארץ, באמת את כל מה שמגיע לנו.

הטלפון מצלצל בפעם ה־20 מאז תחילת השיחה. פרץ בטלפון: „שתהיו בריאים, אלוהים יברך אותכם. שתהיו בריאים, מו־תק. טוב לשמוע.“ הוא חוזר ומתיישב על הריצפה, ומספר:

אלה היו 15 מישפטנים מירושלים, שרצו להביע תמיכה. אני לא מכיר אותם. הם אמרו לי ששלחו מיכתבי־תמיכה לעיתונים, אבל העיתונים לא פירסמו. טוב לשמוע דברים כאלה בטלפון.

אבל יש לי גם הרבה טלפונים של איומים. לי זה לא איכפת, אבל את האשה והילדים זה מבהיל. אני לא יודע מי זה מאיים, אבל אם הייתי יודע, הוא כבר לא היה קיים יותר.

● ומה עם תמיכה, והחברים הוותיקים שלך כמו בן־אהרון?

יש לי הרבה חברים חשובים בממשלה ובהסתדרות, כמו בן־אהרון. אבל אני לא רציתי לערב אותם בעניין שלי, כדי שלא יהיה להם צרות. זה האופי שלי, אני מוכן לסכן את עצמי, אבל לא לסכן אחרים. אני בטוח שבן־אהרון היה שמח לעזור, אבל למה אני צריך לסבך אותו?

● אתה יכול להשוות את בן־אהרון לירוחם משך?

פורץ בצחוק משל ובן־אהרון — זה כמו פרץ ורבינוביץ, או פרץ ובוזגלו. אין מה להשוות בכלל. אבל אני לא רוצה לדבר על זה, לא רוצה להסתבך. אני צריך עכשיו את משל.

● מה הבטיח לך משך?

משל הבטיח לי עזרה כספית בניהול המאבק המישפטי שלי. אני לא צריך את הכסף שלהם, הסתדרתי בלי זה טוב מאד עד עכשיו. אבל זה שהם תומכים בי בכסף, מוכיח שהם תומכים במאבק שלי, ואת זה אני צריך. זה הסמל של התמיכה של ההסתדרות בפרץ יהושע, וזה טוב מאד שההסתדרות הבינה שהיא צריכה לתמוך בי. אני לא יכול עדיין לספר מה עוד הבטיחו לי, ומה עוד אמרו לי בהסתד־רות. זה יקלקל לי עכשיו, אבל יבוא יום שאני אספר הכל.

● כוא נדבר עליך, אישית. מה זה העניין עם שתי הנשים שלך?

על זה אני לא מוכן לדבר. זה עניין אישי שלי. אני לא מבין מה רוצים ממני

(המשך בעמוד 30)

נשואים לפחות ל-8 שנים

8 שנות אחריות נותן לך "אמקור" על דודי חשמל ושמש מצופים אמאייל-אא (אמקור אמאייל).
ועל אחריות "אמקור" אתה יכול לסמוד. גם אחרי 7 שנים ו-11 חודש נחליף את הדוד הנוזל בחדש.
אנו יכולים לעמוד בהתחייבות זו רק משום שהצלחנו לייצר דוד העומד בכל דרישות האקלים הישראלי,
המים האלקליים ובכל דרישות מכון התקנים.

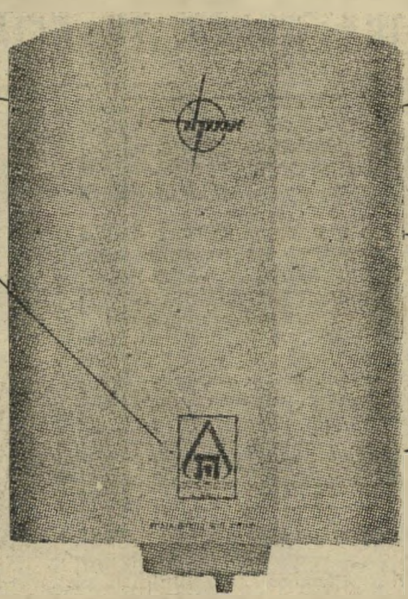

מיוצר מפלדות יבוא משובחות וחומרים מצולים בלבד.
המיכל הפנימי עשוי במכונת ריתוך אוטומטית, ע"י "תפר" אחד בלבד ולא חלקים חלקים לכן הדוד אינו מתבקע ואינו מתקלף.

גוף הדוד מבודד ביציקת פוליאוריתן - הידועה כשיטת הבידוד הטובה ביותר בעולם.
הבידוד המושלם שומר על חום המים יותר זמן מכל דוד אחר, ומבטיח חסכון של עשרות קילוואטים חשמל בחודש.

הדוד מצופה מבפנים בשכבת אמאייל-פורצלן (זכוכית משוריינת) בתהליך שריפה בתנור ב- 750°C, ע"י ידע מיוחד מחו"ל.

הגנה קטודית מקנה בטחון נוסף נגד חלודה. התוצאה - מים זכים וטהורים.

דרוש רק דוודי חשמל או דוודי שמש אא (אמקור אמאייל).
בהשגחת מכון התקנים.

לפרטים נוספים פנה:
אמפא ת"א, דרך פ"ת 16,
טל: 03-614281
ולנוחות תושבי צפון ת"א -
מרכז אמפא צפון
רח' פנקס 48,
טל: 03-455154
ירושלים: רח' יפו 30,
טל: 02-224077 02-226411
חיפה: רח' שבתאי לוי 25,
טל: 04-527212
ואצל הסוחרים המורשים.

לי תמכור רק
אמקור
אמפא
שרות עם כל הלב

8 שנות אחריות

סמודיי רם

הקרב על איגרות־המילווה הבלתי־סחירות

מ יחמת־איתנים מתחוללת עתה, בכל עוצמתה. במהלכה מופעלים עיתונאים ושוטרים, פרקליטים וספסרים. הצדדים הלוחמים הם שר־המישטרה שלמה הילל ונגיד בנק ישראל משה זנבר, כאשר העילה היא תביעתו של זנבר להפללתו של הסוחר יוסף טוינה, שהוא — במיקרה — גיסו של שלמה הילל. שני הצדדים גם־יחד אינם נרתעים מכל אמצעי במילחמה זו, כאשר הסובלים ממנה הם עשרות אלפי משקיעים, בעלי איגרות־חוב צמודות ב־ערך נקוב של שני מיליארד לירות בערך.

בתחילת חודש אפריל השנה הטיל ניצב־מישנה בנימין זיגל, ראש ענף־חקירות ב־מישטרת ישראל, משימה חדשה על אחד מטובי חוקריו, אלכסנדר בן־אהרון. לפי המידע שהגיע למישטרה מבנק ישראל, עוסקים סוחרים פרטיים בקניית תעודות מילוות־חיסכון 1971 מבעלי־האיגרות החו־קיים, למרות שבנק ישראל הודיע כי אסור לקנות או למכור תעודות אלו, ורק בעליהן המקוריים רשאים לחחזיק בהן.

בהתאם למידע שמסר בנק ישראל ל־מישטרה, הצליח אחד הסוחרים „לשכנע" קניף גדול של בנק מכובד בתל־אביב, לקנות ממנו במרוכז תעודות אלו, שהסוחר קנה מבעליהן. הבנק היה מעביר את ה־תעודות לבנק ישראל לפידיון, כאילו קנה אותן ישירות מבעליהן החוקיים, תוך בדי־קת זהות הבעלים.

בנק ישראל גילה את הפרשה, כאשר התברר כי תעודות־חיסכון גנובות ניפדו על־ידי בנק ישראל, וכן כשהתברר לו כי למרות האיסור, ממשיכים הסוחרים לרכוש את התעודות הללו מידי בעליהן.

בן־אהרון פתח בחקירה, וחיש־קל גילה כי אכן, אותו סניף רוכש כמויות גדולות של תעודות־חיסכון בלי לבדקן, ובלי מלקוח אחד של הסניף, הקשור עימו לרוב בעיסקי ניירות־ערך. כאשר התברר לבן־אהרון כי בנק ישראל צודק, עצר לחקירה את עובדי הסניף ועימם את הלקוח. אולם רק לאחר שנפתח תיק רישמי, והושלמה החקירה, התברר למישטרת ישראל כי הכניסה יד לקן של צרעות. שכן, הלקוח הגדול היה היבואן הידוע יוסף טוינה, שהוא גיסו של שר־המישטרה שלמה הילל.

רוח גבוה ושחור

מ אז החזו אזרחי ישראל מקבלים את תעודות החיסכון ואת המילוות למיניהן, נהגו רבים, שנזקקו למזומנים, למכור את התעודות. לתעודות היה שער שנקבע לפי משך הזמן שיש להמתין עד למועד פידיון התעודה. ככל שהתקרב מועד הפידיון, עלה מחיר התעודה. על־מנת למנוע ממקבלי התעודות למכרן ולהזרים את התמורה לשוק, החליט בנק ישראל כי הסדרות החדשות של המילוות, משנת 1971, יהיו אסורות במכירה.

על כל תעודה נכתב בהדגשה: „תעודה זו אינה סחירה", ולכל תעודה צירף בנק ישראל איגרת, שבה קבע כי „חוק ה־מילוות אינו מתיר מכירה או קניה של ה־תעודות, בכוונה שתחזיק בתעודה עד ל־מועד פידיונה. בהתאם לכך נקבע בתקנות, כי תשלום הריבית ופידיון חקרן ייעשו אך־ורק לבעלים הרשומים, לאחר זיהויים."

קודם שיצאה תקנה זו, עסקו בקניית התעודות גופים שונים, באמצעות סוחרים מיוחדים שקנו את התעודות. בשנים הרא־שונות למיסחר בתעודות התנהל המיסחר בשוק הפתוח, והן נמכרו במחיר של עד 40% משתיין הנקוב. מחיר נמוך זה היה בבחינת עושק לבעלי־התעודות, ואחרי כמה שנים טובות החליט האוצר להסדיר את המיסחר בתעודות הללו בבורסה־לניירות־ערך.

הסוחרים היו מוכרים את התעודות ל־משקיעים מוסדיים תמורת עמלה. המשקיע ראה ברכישה עיסקה פיננסית, שבה הרוויח על ההפרש בין מחיר הקניה למחיר ה־פידיון, ועוד הרוויח מכך, כי בקנותו תעו־דה בשווי נקוב של 100 במחיר תנמוך מ־100, הוא יכול לרשום את ההפרש כהפסד, לצורך מס־הכנסה.

במשך השנים צצו עשרות סוחרים ש־קנו תעודות, ותבולטים בהם הם בנלי, הטראסט הכללי, פאטאל, דיין, נווה, אימון, בן־ארוית, סמו, גבאי, דניאל, מזל טוב, וכן פור בחיפה.

כאשר יצאו התעודות, עם התקנה האוס־רת את המיסחר בהן, מצאו הסוחרים מוצא גם לעניין זה. הם רשמו על כל תעודה ש־קנו את הכתובת המלאה של המוכר, ב־כוונה שביום הפידיון ילכו עם המוכר לפ־דות את התעודה, וכך יקיימו את החוק פחות או יותר. הסוחרים שילמו לבעלי־התעודות, עם התחלת חלוקתן בשנת 1972, מחיר של 60% לחיסכון ו־40% לביטחון, ממחיר הפידיון שהיה 140%־130% מן ה־ערך הנקוב.

באוקטובר 1974 החל פידיונן של ה־תעודות האסורות במיסחר, ומשך כמה חודשים היו הסוחרים מומינים אליהם את הבעלים הרשום, משלמים לו עמלה של 40 לירות תמורת הליכתו עימם לבנק ו־פידיון התעודה עבור הסוחר. הסוחר עצמו ייצג משקיעים שהשקיעו את כספם (שחור, לרוב) בקניית התעודות הללו. כיוון שריש־מית היו התעודות אסורות במיסחר, הרי הן נמכרו במחיר נמוך והכניסו לקונים רווח של 40% עד 60% תוך שנתיים, והכל שחור, כמובן.

המיליונים של הגיס

ח ודשים אחדים לאחר התחלת פידיון של תעודות־החיסכון הללו (סידרה 3), התברר כי מצטברות תעודות ה־קרויות פרובומטיות. היינו, קשה היה לי־אתר את בעליהן ולא ניתן היה לפדותן.

כאן נכנס לתמונה יוסף טוינה, גיסו של שר־המישטרה. הוא החל קונה מן הסוח־רים את התעודות הפרובלמטיות הללו, ו־שילם להם במקום מחיר הפידיון המיידי של 213 נקודות, מחיר של 150 נקודות. טוינה היה מוסר את התעודות לסניף של הבנק הגדול בכיכר־מלכי־ישראל, שפקידיו קיבלו אותן מבלי לבדוק כדרוש את זהות המוסר ואם המוכר הוא הבעלים הרשום. הסניף היה פודה את התעודות הללו ב־בנק ישראל, ומוסר את התמורה לטוינה, שעשה כך קרוב ל־50% רווח תוך כמה ימים, על כל איגרת שקנה.

על־מנת לקבל מושג על היקף המחזור: ביום שבו עצר בן־אהרון לחקירה את טוי־נה ואת עובדי הבנק, הוא החרים גם את התעודות הפרובלמטיות שנמסרו לבנק ל־פידיון אותה שעה. הן היו בערך פידיון של 10 מיליון לירות.

מאז נודעה זהותו של הסוחר, החלו מכבשים שונים לפעול. המישטרה הכינה חוות־דעת משלה, הקובעת כי אין כל עבי־רה פלילית במה שעשה טוינה, וזאת מכמה סיבות. ראשית, האיסור של בנק ישראל הוא חסר־שיניים. אין קביעה לעונש ש־יינתן לעובר על ההוראה, ולכן אין להע־ניש את טוינה.

שנית, על התעודה כתוב רק כי היא „לא סחירה", ולמונח זה פירושים רבים. לדעת המישטרה, אין המונח אוסר על צד שלישי להחזיק בתעודה תמורת תשלום, כאשר הפידיון נעשה על־ידי המקבל ה־מקורי וכאשר לא נעשתה כאן כל הונאה.

כנגד חוות־דעת זו גרס בנק ישראל, כי יש כאן עבירה פלילית, שהרי גם מנהלי וראשי בנק פויכטוואנגר הועמדו בשעתו לדין על עבירות על הוראות בנק ישראל.

להיטותו של בנק ישראל לפעול נגד טוינה הושפעה, אולי, מהתקפתו של שר־המישטרה שלמה הילל על נגיד בנק ישר־אל, לפני כשיבעה חודשים. הילל תקף אז בחריפות את זנבר, המטיח לאחרים להדק את החגורה והוא עצמו אינו משמש דוגמה אישית. זנבר, הזוכר את תוקפיו כמו פיל, החליט למצות את הדין עם טוינה, למרות חוות־הדעת של פרקליטי המישטרה.

כאשר נוכח זנבר כי המישטרה מעכבת הגשת כתב־אישום נגד טוינה, הודיע כי לא יקנה את התעודות שנתפסו אצלו, דבר שיגרום לטוינה הפסד כספי ניכר. כן החל הנגיד במסע בעיתונות נגד המישטרה ו־סוחרי־התעודות, כשהוא מספר לעיתונאים כי הסוחרים קונים איגרות גנובות ועושקים את הלקוחות.

כתוצאה מצעדי בנק ישראל, הודיעו כל הבנקים על סירובם לקנות תעודות אלו גם מבעליהן המקוריים, מחשש שיקנו תעודה גנובה או לא מבעליה האמיתיים, ויעברו עבירה פלילית. הבנקים הודיעו כי יקנו רק תעודות של סוחרים הקשורים עימם ומוכרים להם, ואשר התעודות שלהם חופש־דו בבנק לפני המועד.

בנק ישראל הגיב בהוראה לבנק־הדואר, לקנות את התעודות, וזאת לאחר שהמוני בעלי־תעודות שלא יכלו למכרן לבנקים, הסתערו על סניף בנק ישראל בתל־אביב כדי למכרן שם.

המאבק בין זנבר להילל, על גורל הגיס, טרם הוכרע. בינתיים צופים בו עשרות־אלפי מקבלי תעודות, כאשר תוצאות ה־מאבק יכולות להעלות או להוריד את שער התעודה שבידיהם. גורל חסכונותיהם של עשרות־אלפי אזרחים נתון בידי הנגיד — לשבט או לחסד.

המישטרה מחפה על גיסו של השר

מאת

יגאל לביב

תעודת מילווה־חסכון, תשל"א־1971

רשימה על־שם, צמידה למדד יוקר המחיה ונושאת 5% ריבית־ללתי צמודה, הקטנה בסוף.
מדד יסודי של 127.2 נקודות (לחודש דצמבר 1971)

על־שם 7990511 מועלם אלברט 08259744
מס' זהות שם מס' תעודה

930416748 42/413 יבנה 1
מקום נפיה קוד
בשווי נקוב של מס
עשרים ושמונה לירות 25*

תוצאה בהתאם לתוק מילווה החסכון, התשל"א—1971, ותקנות מילווה חסכון (תעודות מילווה) התשל"ו—1975. תעודה זו אינה סחירה. פרטים המצלמת יועשה על פי הגרלה כאמור בתקנה 4.

חתימת הכלכן

1. חתימת הבעל הרשום, בעת הפדיון
אנו מאשרים כי החתימה לעיל היא חתימת הזכאי אשר התם בפנינו לאחר שזוהתו לפי ת.ז. מס' ביום

2. חשבון הזכאי זוכה אצלנו בתמורת פדיון קרן חמילווה, תפרשי הצפדה וריבית.

• כתוב את המילוות.

הגיס הסוחר הגדול יוסף טוינה, המייבא סירטי־פילם מיפאן ומוצרי־חשמל רבים, שהוא גיסו של שר־המישטרה שלמה הילל, התלבש על תעודות־חיסכון הפרובלמטיות, שבעליהן קשים לאיתור, הרוויח באמצעותן מיליוני לירות.

האומנם הפך רחוב דיזנגוף בת"א מרכז מיסחר הסמים בארץ - ואנשי־הבוהימה הם המנהלים אותו?

אישי־כסית מיסחר־סמים. משה הוא שחקן לעת־מצוא שהופיע כבר במיספר סרטים ישראליים.

בנו של חצקל אישי־כסית, המנהל את בר המשקאות קוויק־בר הצמוד לכסית, שנעצר השבוע על־ידי המישטרה כחשוד ב־

הקשר

זראי העיתונים בישראל יכלו לחזות לעצמם השבוע כרטיס כניסה לסרט מתח. הידיעות שפורסמו בזו אחר זו בטורי החדשות הצטרפו לסיפור מתח מרתק שכל במאי הוליוודי היה חוטף אותו בשתי ידיים. סרטי המתח נוסח הקשר הצרפתי מיספר אחד או שתיים, העוסקים בגילוי ותפיסת כנופיות מבריחי סמים בינלאומיות, כמעט הועמדו בצל מול עלילת הקשר־הדיזנגופי שהתפתחה בלב תל־אביב.

לווראיאציה הישראלית על הנושא היה לפחות יתרון מקורי אחד. במקום ברנשים קשוחים ואלימים עמדו במרכזה יפהפיות רכות וענוגות, שלפי מה שסופר לציבור הן גיבורות נתיב הסמים העובר ברחובה הראשי של תל־אביב ומסתעף לכל רחבי העולם.

הפרק הראשון בסיפור המתח החל ב־הסתערות גדולה של חוקרי מיפלג־הסמים של מישטרת מחוז תל־אביב על בית־ה־

הבחינו בתנועה חשודה במקום, כי המחסן שלי נפרץ.

הם ירדו אתי חזרה למחסן באופן טיבעי, כמו כל סקרן הרוצה לראות את אשר אירע, ושניות מיספר אחרינו ירדו אנשי הבולשת. הסברתי להם מה קרה, אך הם — בהתעלמות גמורה ובזילזול מרגיז — לא התייחסו אל דברי, אלא האשימו אותנו בעישון סם, כבלו אותנו באזיקים והטילו אותנו לריצפה, והחלו להכות על ימין ועל שמאל ללא הבחנה.

* * *

תוצאות: **לאיתן צוברי** נגרמו סדק בעצם־האף, שטף־דם בעין שמאל, וחבלות חמורות בצלעות. במשך דקות רבות היכו אותו הבלשים, וגם כאשר העלו אותו מהמחסן לניידת, לא הירפו ממנו. ולעיני מאות אנשים אשר התקהלו, עקב המהומה שקמה, המשיכו להכותו ללא כל סיבה. כך גם בדרך לנפה הצפונית וגם בשעת החקירות. הבן־אדם נהייה שבר־כלי.

אלי כהן ספג, בין השאר, סטירה אימה באוזנו, וחבטות לרוב בפניו, והוא סובל מכאבי־ראש עד עכשיו. זאת אני יודע, כי הוא נמצא יחד איתי בתא עכשיו.

נתן אברהמוב, יהודי מבוגר למוד־סבל, אשר ימים מיספר לפני המיקרה השתחרר

הצגה קפקאית ב„כסית"

מאת

משה אישי־כסית

את המאמר הזה אני כותב מתוך בית־המעצר המחוזי אבו־כביר, לכאן הגעתי עקב פסיקתו של שופט־השלום אריה אבן־ארי, לאחר שנעצרתי כחשוד בעישון ובסחר בסמים, במחסן של בית־הקפה כסית.

לא הייתי נוקט צעד זה (כתיבת המאמר), לולא הייתי כה ממורמר וחסר־אונים כפי שאני עכשיו. קראתי בעיתוני־הצהריים מעריב וידיעות אחרונות, את המעשים שמייחסים לי ולחברי, ואני מתפלא עד לאן מגיעים עיוותם וחוסר־התחשבותם של ה־עיתונאים של עיתונים אלה, שברדיפתם אחרי כותרות סנסציוניות מוכנים לדרוך על גופות, ולהכתים שמם של אנשים ללא כל חקירה מוקדמת, וללא התחשבות באמת הצרופה.

תחת זאת הם מצטטים פרובוקציות מישטרתיות חסרות־בסיס, ועוד מוסיפים כהנה־וכהנה כיד הדימיון המעוות שלהם, ואף עורכים בשטניות את הכתבה, בצורה שמנה יותן להסיק דברים אשר לא היה להם שחר.

* * *

„מעריב" נכתב, אני מצטט: „חשיש נתגלה במחסן קפה כסית בתל־אביב... נעצרו שמונה חשודים בסחר־סמים, ביניהם משה איש־כסית... נתגלו כמויות חשיש ואל־אס־די במקום." ולמחרת היום: „מיזוודה שהכילה כמות גדולה של חשיש נמצאה על גג ברחוב וייצמן בתל־אביב. המיזוודה נתגלתה בעיקבות חקירת עצורי כסית, שנכלאו כחשודים בסחר סמים אסורים. החקירה העלתה כי החדרון (המחסן) שימש מקום לסחר קימעוני בסמים."

ובידיעות אחרונות: „בנו של בעל כסית חשוד בעיסקי סמים... מעקב של חוקרי מיפלג־הסמים הביא למעצרם של שמונה אנשים כחשודים בסחר־סמים."

הקורא הממוצע יסיק מכתבות אלו, ש־בלשי־המישטרה המהוללים, אשר רבצו ימים מיספר במשך שעות רבות בכל מיני הסוואות וקומבינציות סביב הקפה, גילו רשת סוחרי־סמים אכזרית, ממש הקשר הדיזנגופי. אך האמת היא אחרת.

גרם אחד חשיש ושלושה כדורי אל־אס־די נתפסו על גופו של אחד, דניאל בראון, אשר הודה בחקירתו כי רכש את הסמים בשכונת־התיקווה, הגיע איתם לכסית ואף עזב את המקום איתם, והוא נעצר ליד קפה רוזל. ואילו במחסן בית־הקפה לא נתפסו שום סמים, אפילו לא פירור מיקרוסקופי אחד לרפואה.

בלשי־המדור האלימים, אשר אליהם את־ייחס מאוחר יותר, הגיעו למקום בליווית כתב שידורי־ישראל, אשר לא החמיץ אף מילה, והקליט הכל ברשם־הקול הנייד אשר נשא עימו, וסגר אותו רק כאשר אנשי המדור הפליאו מכותיהם בחשוד זה או אחר, ואשר למענו, כנראה, נערכה הצגה מגוחכת וקפקאית זו.

לבלשים אלה הסברתי, כי ירדתי למחסן כמינהגי, באמצע העבודה, על־מנת להביא בקבוק ג'ין שאותו אני צריך לצורכי עבודתי בבאר קן־זלן, השייך לי, וגיליתי כי המחסן פרוץ, המגעול איננו והדלת שבורה. מייד עליתי למעלה, ושאלתי את ידידי שישבו קרוב למעבר ושתו כוס־תה, אם מבית־חולים בבת־ים, בו עבר טיפול גמילה מסמים, קיבל, לעיני, חבטה ביד פתוחה לתוך ביטנו, ושם, כששכב, בעטו בו ודרכו עליו. בי לא נגעו, כי הבהרתי להם שאגיב בהתאם, אם ירימו עלי יד, ומימדי הגדולים עמדו לצידי.

את משה ודדי הביאו למחסן כעשר דקות אחרי שנעצרנו, כשהוא כבול בשתי ידיו מאחרי הגב, כחול בפניו מחניקת הבלש ששבא אותו כשידו סביב צווארו והאחרת חובטת בו. מסתבר שהוא הגיע לכסית. הספיק לשבת דקה על הכיסא, ואז קפצו עליו גיבורי הבולשת, כבלו אותו, הורידו אותו למחסן וזרקו אותו בשק־תפודים על הארץ, כשהוא סופג מכות וקללות לרוב. הרשו לי לציין שכל גובהו מסתכם ב־1.50 מ' לערך, ומישקלו פחות מ־50 ק"ג.

את אביעזר כורח, שהוא ירושלמי שבא לתל־אביב, שלפו הבלשים מתוך החצר כשירד לעשות את צרכיו, ומייד הוא צורף לרשת המסוכנת שאותה חשפו הבלשים החכמים במחסן־המיצרכים של קפה כסית ורק כאן, אם יותר לי לומר, התוודעתי אליו בפעם הראשונה בחיי, כי הבולשת הכירה ביניהם.

הבלשים, שלא מצאו כלום במחסן, יצאו והחלו לסייר בחצרות מסביב. מסיור זה חזרו עם צוואר־בקבוק שאליו מחובר פיל־טר־קרטון אשר כנראה היה לאחר שימוש, כי לא היה שום חומר בפנים, וכאלה כלי־עישון מצויים לעשרות בחצרות רחוב דיזנגוף, ובמיוחד בסביבות בית־הקפה.

הם טענו שאנו השלכנו את המוצג הזה, ואף שלפו כוס מתוך עשרות הכוסות שהיו במחסן, שבה היו טיפות אחדות (!) של מים, וטענו שהשתמשנו בה כעזר לעישון. הם ערכו חיפוש מדוקדק במחסן, ומצאו שמונה

(המשך בעמוד 24)

החשודות

רינה כרסנטי וריטה מ

בעת שהוצאה נגדן פק

מיסחר סמים בהיקף בינלאומי. השתיים נעצר

חשיש על גג הבית ברחוב וייצמן 22 בתל־

קפה כסית ברחוב דיזנגוף, שם נעצרו ב־

צורה אלימה שמונה חשודים, בהם משה

איש־כסית, בנו של חצקל איש־כסית,

מייסדו ובעליו של מה שהיה בשעתו קפה־

האמנים ומרכז הבוהימה התל־אביבית.

דוברי המישטרה ידעו לספר על ימים

ארוכים של מעקבים ותצפיות שהביאו

ר הדיזנגופי

סימה אליהו

כפי שהופיעה לציידו של אורי זוהר בסירטו **מציצים**. סימה נעצרה על־ידי המישטרה, שניסתה לקשור אותה למסמון החשיש שנמצא ברחוב וייצמן. היא שוחררה לפני שהובאה בפני שופט.

ף להסתערות הגדולה בה „התגלה" לדבריהם. מון של חשיש במחסן בית־הקפה."

עבור ימים ספורים בלבד זכו בלשי מישטרת אביב בהישג נוסף, שג'ין הקמן, כוכב סרטי ה־ הצרפתי יכול היה רק לקנא בו. במארב שהציבו ח אחד הבתים שברחוב וייצמן בצפון תל־אביב, הצליחו ללכוד שתי צעירות בדיוק בשעה שניסו ביר מטמון של 75 סוליות חשיש במישקל 30 גרם ובשווי של 100 אלף לירות. מסליק על גג ת. גם צעירות אלה היו דמויות דיזנגופיות ידו־

הדרמה הגיעה לשיא כאשר נמסר על מעצרה של דה שלישית, סימה אליהו, כוכבת סרטו של אורי

היה רק חיסרון קטן אחד בכל סיפור המתח המרתק הזה. כל קשר בינו לבין המציאות היה מקרי בהחלט. הקשר־הדי־ זנגופי שכבר הלהיב את דמיונם של שר־ חרי הרפתקות הסשע והמיסתורין, לא היה ולא נברא.

סיפור הקשר־הדיזנגופי היה דוגמה קלאסית לכך כיצד הר מוליד עכבר.

כדי לגלות כי רחוב דיזנגוף שורץ ב־ מעשני־סמים למיניהם, אין צורך במעק־ בים ממושכים ובתצפיות חשאיות. זוהי עובדה ידועה לכל תייר המזדמן לעיר ולכל נער הרוצה להתנסות לראשונה ב־

או לא. כיוון שבשעתו היה רחוב דיזנגוף מרכז חיי הבוהימה, היה זה רק טבעי שסביב האמנים נקבצו כל מיני טיפוסי־ שוליים מפוקפקים, סוחרי־סמים, פושעים למיניהם וצרכני סמים קטנים.

ההר הוליד עכבר

ב הדרגה שינה הרחוב כתוצאה מכך את תדמיתו. האמנים הרציניים עזבו. אנשי־השוליים השתלטו על כמה מבתי־ הקפה. על המידרכות, בחצרות, ליד שול־ חנות בתי־הקפה, התנהלו כמעט בגלוי עיסקות של מכירת חשיש. אבל היה מיס־ חר קמעונאי — לא סיטונאי. אצבע חשיש הועברה מתחת לשולחן מיד ליד. כמה גרמים בפירורים היו ארוזים בכיסים.

לתאר מציאות דיזנגופית זו כמוקד של עיסקות סמים בהיקף בינלאומי ובכמויות־ ענק, זה עיוות משווע. הסוחרים הגדולים, המבריחים ומרכזי־הרשתות אינם מנהלים את עסקיהם בדיזנגוף. לא שם הוא ה־ מרכז.

אבל כאשר זקוקים להצלחה מיידית ב־ פעולה מישטרתית נגד מיסחר הסמים ש־ היקפו במדינה הולך וגדל משנה לשנה, אין דבר קל מאשר לערוך פשיטה ב־ דיזנגוף. תמיד אפשר למצוא שם אנשים עם כמה גרמים של חשיש, או מתווכים עם כמה אצבעות. זהו תחליף קל ונוח ל־ פעולה מקיפה ושיטתית לסתימת נתיבי ההברחה ולתפיסת סוחרי הסמים הגדולים.

כמו בעבר, כך גם הפעם, הפכו צרכני הסמים הקטנים, לקורבן כמטרת רדיפתם של אנשי המישטרה. הסוחרים הגדולים המשיכו לנהל את עסקיהם באין מפריע, כמעט. שכן, בפשיטה שנערכה בסוף ה־ שבוע שעבר על הבית ברחוב וייצמן נת־ גלתה אומנם כמות גדולה של חשיש ש־ היתה בבחינת קצה החוט העשוי להוביל אל סיטונאי מיסחר הסמים.

אלא שלא היה שום קשר בין המצוד שנערך מיספר ימים קודם לכן בכסית,

היו שתיהן בלדריות של סוחרי סמים, שניסו להבריח באמצעותן כמויות גדולות של סמים לחו"ל. ריטה היא ידידתו של דויד („ראש") צלניק, המתגורר באותו בניין, שהצליח להימלט ממארב המישטרה בקפיצה מקומה שלישית. לטענת המישטרה עומד צלניק בראש הרשת.

ז על ספסל הנאשמים ת־מעצר כחשודות ב־ בעקבות גילוי מטמון יב. לטענת המישטרה

ר מציצים, ומי שמשמשת לאחרונה כנערת תס־ ט בסרטו של אסי דיין איזה יופי של צרות — ש בו מופיע גם משה איש־כסית.

לקורא התמים לא היה ספק. מישטרת־ישראל הצ־ חה סוף סוף לשים את ידה על כנופיית הסמים דולה ביותר בארץ, המפיצה את סחורתה במרחב אביב והשולחת זרועות משחיתות אל רחבי העולם.

חוויה של עישון סם „רך".

אין זה גם סוד שכמה מאנשי הבוהימה הישראלית, כמו חבריהם במקומות אחרים בעולם, נוהגים לעשן חשיש. כמה מהם כבר הועמדו לדין על כך. אחרים מודים בכך בגלוי, טוענים לזכותם כאנשים מבו־ גרים להחליט אם רצונם להשתמש בסם

לבין הפשיטה על הבית ברחוב וייצמן. רוב התיאורים שהופיעו בעיתונות סביב

(המשך בעמוד 24)

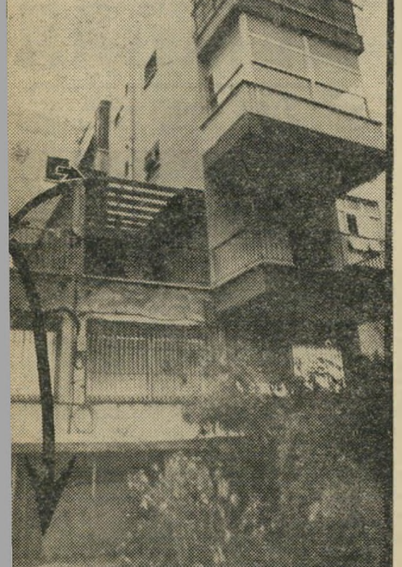

נתיב הבריחה

צידו ה־ האחורי

של הבית ברחוב וייצמן 22 בתל־אביב. החיצים מסמנים את נתיב בריחתו של דויד („ראש") צלניק, שקפץ מחלון דירתו בקומה השלישית לגגון בקומה השניה.

(המשך מעמוד 23)

זיקוקין די־נור. אשר הסברתי להם שהם משנת 1963, ובהם היה אבי משתמש לצורכי נישפי יום־העצמאות ופורים, כאשר היה בעליה של ריווירה כסית בבת־ים.

אך הם העדיפו גירסה מיסטורית שלהם על זיקוקין מיסטוריים החשודים כגנובים. מה־טוב שלא ירדה אחרינו למחסן איזו בחורה, או ילד קטן, כי־אז היו מאשימים אותנו בוודאי בשידול־לזנות או בבעילת־קטין.

* * *

עֲצתי הכנה לאנשי המדור המרכזי שהשתתפו במיבצע זה, בראשות פקד סוקוץ המאיים, לצפות פחות בסירטי־טל־וויזיה אלימים, ולהפסיק לחקות בלשים קשוחים ידועים. אומנם, רובם של טירוני המדור הם יוצאי צנחנים ויחידות קרביות אחרות, והם חסונים זבריאים ושופעי־כוח ומרץ, אך את כוחם עליהם להפנות לאפיק אחר, ואת מירצם הרב הם יכולים להרפות במכון־מסז'ים כלשהו, ולא על גופו של כל עציר חשוד הנופל לידיהם.

כי באלימותם הרבה הם רק גורמים להסלמה בשיגאה שבין האזרח למישטרה, ולא ירחק היום שבו יבואו לצרוך מעצר חוקי או לא־חוקי, צודק או לא־צודק, וחח־שודים יתנגדו להם בצורה אלימה ביותר, אשר יכולה להתפתח לקרב־יריות ממש. כי אף אחד אינו רוצה לעבור שוב אותם מדורי־גיהנום של מכות ובעיטות לאנשים כבולים וחסרי־אונים, של שקרים ללא רקע ואיומים ללא־פשר, ובעיקר של עוגמת־נפש, הנגרמת על־ידי דוברי המישטרה, המוציאים דברים מהקשרם.

דוברים אלה מנותקים מהאמת, ממהרים ומוסרים הצהרות פרובוקטיביות חסרות כל שחר לעיתונאים, הששים לקפוץ על כל פירור מידע מבלי לבדוק את מקוריותו. כי הלא המישטרה היא בסדר, וכל מה שהם אומרים זה נכון וחוקי.

כאן, בבית־המעצר, נשבעתי לעצמי כי לא אעבור על העוול שנגרם לנו בשתיקה, ולא אעבור לסדר־היום אפילו אם ארגע ואשמע התנצלויות לרוב. או להיפך, היסו־סים על שלא כדאי להתחיל עם המישטרה זכדומה.

ואתם, בלשי היקרים, אנא קחו לתשומת ליבכם הצעיר והטירון את אשר אני אומר פה, בטרם תישגו ויהיה מאוחר מדי. ובבו־אכם להעיד בבית־המישפט כאשר יתקיים מישפטנו — באם יתקיים, כי חומר־ההר־שעה מועבר לפרקליטות, ושם יושבים אנ־שים מתונים ושקולים יותר — אנא ספרו את האמת על מה שהתרחש, ואל תנבבו שקרים כפי שעשיתם בדו"ח התצפית הכו־שלת שלכם על קפה כסית.

הזמרת מהגרת

עורך־הדין חיים משגב הוא פרקליטה של המישפחה, שאת סי־פורה הוא מביא לחקן:

מישפחה צעירה מבקשת לעזוב את ה־ארץ. אבי־המישפחה, צעיר כבן 30 הגיע אך לפני שנים אחדות לישראל, כעולה חדש מארצות־הברית. לאחרונה, קצר הצלחה רבה בעת שהצגה שביים זכתה בשיבחי הביקורת.

אשתו, בעבר הלא־רחוק זמרת ידועה, פרשה — זמנית — מעיסוקה, לרגל לידה. ובכל־זאת, הרעיון לחזור לאמריקה מנ־קר בלב, ומדאיג את חבריהם של בני ה־זוג. ואלה רבים־רבים, ושמם מתנוסס ב־ראש רשימת אמני ישראל.

הסיבה, עצובה מעט, אולי מובנת ל־חלקנו, בוודאי מרגיזה אחרים: מעצר־חוזר, בעוון החזקת חשיש. לא למיסחר. לא למכירה לילדי בית־ספר. לשימוש עצ־מי. בשעות הערב. בחיק המישפחה. לאחר יום־עמל מייגע ומורט־עצבים.

אכן, יתמהו רבים, אולי הרוב המכריע, מה לו כי ילין הבחור? אם החוק אוסר החזקת סמים מסוכנים — וחשיש בכלל זה — אפילו לשימוש עצמי, אין הפרט יכול לעשות דין לעצמו. כל עוד לא שו־נה החוק, אחת דינו של המפר אותו — לעמוד למישפט על מעשהו.

האומנם? האין קודקס החוק הפלילי שלנו שזור באיסורים שעדיין לא בוטלו, אך שזה־מכבר אין לציבור עניין באכיפ־תם? דומה שדי להזכיר את האיסור לקיים יחסי־מין שלא כדרך־הטבע, או את ה־איסור על מישכב זכר עם זכר.

היום, הרי לא יעלה על הדעת שמישט־רת ישראל תיכנס לדירה פרטית, מצויידת בצו־חיפוש כחול, ותעצור בעל ואשתו ב־עוון קיום יחסים שלא־כדרך־הטבע. כל עוד הדברים נעשים בצינעה, בהסכמה הדדית ובין מבוגרים בני־שכל, אין ל־מופקדים על שמירת החוק כל עניין באכי־פת איסור זה דווקא, למרות שאיש לא טרח למחקו מספר־החוקים.

עוד לפני 50 שנה נאסר על תושבי ארצות־הברית לייבא משקאות חריפים ל־ארצם. אין צריך לומר, ששתייתם בוודאי שהיתה אסורה, כנראה מטעמים בריאו־תיים. והנה כיום, ברבות ממדינות ארה"ב אין למישטרה כל עניין במניעת עישון חשיש או מריחואנה, כאשר הדבר נעשה בין מבוגרים ובתחום הפרט. ויש מדינות בארה"ב שבהן מקבל הנתפס בהחזקת חשיש לשימוש־עצמי דו"ח ברירת־קנס. רוצה — משלם את הקנס; רוצה — מופ־ע בבית־המישפט. ממש כמו אצלנו, לגבי עבירות־תנועה קלות.

בבוסטון, למשל, טרח השריף המקומי, שביקש לחזור ולהיבחר למישרתו, להודיע ברבים כי גם בעתיד לא ייעצרו בעירו מעשני־חשיש, ובלבד שאלה יחזיקו את „ההומר" בתחום הפרט ולשימושם העצמי בילבד.

שיעור ההיזק הבריאותי המיידי שבע־שון החשיש או המריחואנה טרם נקבע ב־וודאות. ייתכן ששימוש ממושך, במשך שנים, עלול לגרום נזק מסויים. על־כל־פנים, כנראה לא רב מזה שעלולים לגרום עישון בלתי־מרוסן של סיגריות רגילות, שתייה מופרזת של משקאות חריפים או קפיצה למי־קרח באמצע החורף.

בריאותו של הפרט היא אולי עניין גם לציבור — אבל רק עד לגבול מסויים. יש לטפח תודעת בריאות־הגוף, אבל אין ל־הכריח את הפרט להימנע ממעשים העלו־לים, לפי סברת רוב הציבור, להזיק ל־בריאותו. ושוב, ובלבד שאותו פרט הינו מבוגר בר־דעת ואינו מזיק במעשיו ל־אחרים.

הבעייה נראית אולי שולית במיקצת. ב־מדינה המוקפת אויבים מכל עבר, שטופה בבעיות פנים וחוץ למכביר, ייתכן שאין מקום לצאת להפגנות־רחוב בנושא זה דווקא. אבל דומה שטוב אם יידעו הרבים שמעטים, ואולי שוב אין הם כה מעטים, סוברים שתחומו של הפרט צריך להיות גם מיבצרו, אף אם הוא עושה בו מעשים, שאם ייעשו ברשות הרבים או בנסיבות אחרות — יש מקום למנעם בכוח־החוק.

ולבסוף — אין להבטיח, כמובן, לאותו צעיר הנזכר־לעיל, חסינות בפני מעצרים מישטרתיים, רק כדי למנוע את ירידתו מן הארץ. גם לא לאחרים, הנוהים אחר ה־שחור־השחור הזה. בעיקר כשקצת רע על הלב, ורוצים לשכוח כל מיני דברים. אם כי יש לעשות, ובכל המרץ, לשם הנעתו מדרך זו — ויש לעשות גם, ובדרך ציבו־רית לגיטימית, לשינוי־מה בסולם העדיפו־יות של פעולות־השיגרה המישטרתיות. גם בנושא זה.

עד להעמדתו במקומו הנכון, בתחתית הסולם.

הקשר הדיזנגופי

(המשך מעמוד 23)

שתי הפרשות היו מודרכים ומסולפים מ־עיקרם. לידיעות כאילו מעצר החשודים בכסית הוא שהוביל למטמון ברחוב וייצ־מן, או כאילו נתפסה השחקנית סימה אליהו שעה שניסתה להיכנס אל הבית שבו נמצא מחבוא החשיש, לא היתה כל אחיזה במציאות. סימה אליהו עצמה שוח־ררה על־ידי המישטרה עוד לפני שהובאה בפני שופט, מבלי שתועלה נגדה שום האשמה. אלא שבינתיים כבר הוכתם שמה בכותרות, כגיבורת הקשר־הדיזנגופי.

בריחה מהחלון האחורי

ג'ילי מחבוא החשיש בבית מס' 22 שברחוב וייצמן לא היה מיקרי.

למישטרה היו ידיעות כי באחת הדי־רות בבית זה מתגורר דויד („ראש") צל־ניק, שהיה חשוד בסחר בסמים כבר בעבר, אם כי בכמויות זעירות. נראה כי למיש־טרה נמסר מידע שצלניק מחביא בדירתו כמות של חשיש.

כאשר הגיעו לשם השוטרים, הם הת־כוונו לתפוס את צלניק ולערוך חיפוש ב־דירה ובסביבתה. אלא שצלניק הבחין ב־שוטרים עוד קודם שעלו לדירתו ונמלט.

אך הם לא יצאו משם בידיים ריקות. במקום צלניק תפסו השוטרים את חברתו המתגוררת איתו, ריטה מזוז, ספרית נאה המוכרת היטב בחוגי רחוב דיזנגוף. עוד הם בדירה, הגיעה לשם רינה כרסנטי בת ה־18 וחצי, מבת־ים. בחיפוש שנערך אצל רינה גילו הבלשים קבלה על סך 10 אלפים לירות מעורך־הדין חיים קאוזס. הנערה הסבירה שניגשה לקאוזס לבקש את הקב־לה עבור החבר שלה, יוסף („ז'וזו") נידם. כאן נדלק אצל השוטרים אור אדום.

בסוף שנת 1974 נפלה בידי המישטרה רשת של מבריחי־חשיש מירדן לישראל. בין אנשי רשת זו היה גם יוסף נידם, ש־נגדו הוגש כתב־אישום ומישפטו מתנהל

מאת חיים משגב

עתה. בחקירתו של נידם גילתה אז ה־מישטרה כי הוא היה ספק־סמים של יוסף („סמי") שושנה, מי שנחשב כגדול מברי־חי־הסמים בישראל, ונתפס בחודש ספטמבר 1974, יחד עם בנו יהודה, כשבר־שותם מיזוודות ובהן 345 ק"ג חשיש.

כאשר נתפס סמי שושנה עם בנו, יהודה, וברשותם כמות אדירה של סם, היה זה לאחר 20 שנים שבהן פעל כראש הרשת, מבלי להיתפס. היו שטענו כי לולא הלשי־נו עמיתיו מחו"ל על העיסקה האחרונה שלו, בסכום של 18 מיליון לירות, לא היה נתפס עד היום. אחרי מעצרו היו לפני סמי שושנה שתי אפשרויות: להטיל את האש־מה על בנו ולנסות להציל את עורו, או להודות באשמה ולטהר את הבן.

הוא בחר באפשרות השנייה. עורך־הדין נתן קנת הצליח לזכות את יהודה שושנה, ואילו האב נידון לתשע שנות־מאסר, ש־הופחתו לשבע לאחר הגשת הערער. הבן, יהודה, היה אמור להעיד בבית־המישפט נגד שורה של מעורבים בהברחות־סמים, ובחר להימלט לחו"ל, לאחר שהמישטרה שכחה להחרים את דרכונו.

מייד אחרי נפילתו של זקן מבריחי־הסמים בארץ, והגדול שידעה המדינה מ־ימיה, מונה ראש חדש לרשת הישראלית. הראש הנוכחי כפוף לראשי הרשת הצרפ־תית, וממלא־מקומו הוא שליח של סינדי־קאט־הסמים. על כל כמות של סמים ה־מועברת דרך ישראל, מדווח השליח ל־ראשי הרשת הצרפתית, והם קובעים את כמות הסמים המוקצבת לישראל.

טענתה של המישטרה שדויד („ראש") צלניק הוא ראש הרשת, או לפחות אחד מבכיריה, מגוחכת למדי. הוא מוכר ל־מישטרה כפורץ קטן, ובחוגי הסמים הוא ידוע כמפיץ זעיר, או כזה היה, לפחות, עד לפני שנה וחצי.

אך למישטרת ישראל לא היתה ברירה. היא יודעת כי למרות מעצרו של סמי שושנה, ולמרות מעצרם של כמה מבריחים שמנים בגבול ירדן בדצמבר 1974, ממשיכה הרשת הישראלית לפעול ללא־הרף. מאות ואלפי קילוגרמים עוברים דרך הארץ אל שוקים גדולים בחו"ל. לאנשי מחלק־הסמים של מישטרת ישראל, שכוח־האדם שבידי־הם מצומצם וציודם הטכני מיושן, לא נו־תר אלא לחגוג ולטפוח לעצמם על השכם כאשר הם מצליחים לשים יד על שתי צעירות ו־30 ק"ג חשיש.

העיתונות בישראל הצטרפה לחגיגה ב־קול־תרועה וגררה לפרשה מכל הבא ליד. הציבור הישראלי קיבל תמונה מסולפת וחסרת כל פרופורציות, ואילו הכריזים ה־שמנים יושבים בחו"ל לבטח, מפיצים את הסם, סופרים את הכסף ונהנים למראה ה־מהומה.

במדינה

(המשך מעמוד 16)

ניתח, נכנס לבית־הקפה וישב שם שעה ארוכה, על ספל־קפה אחד.

אברהם ששון, שופט בית־המישפט ה־יחידי באשדוד מזה חמש שנים תמימות, עלה לכותרות בעיקבות מישפטו של פרץ וגזר־הדין שנתן בו. אולם לגבי תושבי אשדוד, השופט הוא דמות מוכרת וידועה.

אברהם ששון בן ה־43 הוא יליד עיראק, ולא מצריים, כפי שנכתב בסעות בעיתונים. הוא עלה לישראל בילדותו, ועם סיום שירותו הצבאי התגייס למישטרת תל־אביב ושירת בה כשוטר משך כל תקופת לימו־דיו בפקולטה למישפטים של אוניברסיטת תל־אביב.

לאחר שקיבל את תואר עורך־הדין הת־פטר מהמישטרה, ופתח מישרד בגבול חולון בת־ים, כשהמומחיות שלו דווקא במיש־פטי־תנועה.

מחמיר בדין. לפני חמש שנים הת־מנה ששון כשופט־השלום היחידי באשדוד. מרבית המישפטים שבהם הוא עוסק הם מישפטי־תנועה, רק לפני חודשים אחדים

שופט ששון
קפה מופגן

הוא התפרסם, כאשר הטיל קנס של 150 לירות על הולך־רגל שהתנגש במכונית נוסעת ונמצא אשם בתאונה.

ששון נשוי לרנה, אשה נאת־סנים, מל־את טמפרמנט וכיבדתיגוף ממוצא פולני, המוכרת כקופאית בבנק הבינלאומי הראשון באשדוד, ומפורסמת בכל העיר בתבשיליה המייוחדים, תערובת של בישול פולני עם מיזרחי, לזוג שלושה בנים.

אברהם ששון ידוע כשופט מחמיר, המ־טיל בדרך־כלל עונשים כבדים מן הרגיל. בבית־המישפט הוא נוהג ביד רמה, צועק ונוזף בשני הצדדים, ונותב לשבת משך דקות ארוכות כשהוא מישיר עיניו לעבר הנאשם, כאילו אינו שם לב למהלך ה־דיונים, כדי לתהות על קנקנו.

הוא ידוע כמי שמחמיר בדין עם נאש־מים מהשכבות הגבוהות יותר או בעלי־אמצעים, בדין ובחיכ. ידוע כי כאשר נשפט בפניו בעל־רכב בעבירת־תנועה, וששון מטיל עליו קנס, אין הוא מוכן לקבל ש־באותו רגע אין לנאשם המזומנים בכיסו, אינו מוכן לתת ארכה בת מיספר שעות, כנהוג לשם הבאת הכסף, אלא מחזיק אותו בבית המישפט או במעצר עד שבני־מיש־פחתו יביאו את הסכום, אפילו אם הוא קטן.

אזהר החלכאים. לעומת זאת ידוע ששון כמי שמבין את החלכאים והנדכאים. העדה הגרוזית באשדוד היא מעריצה גדולה שלו. הוא הדהים את העירייה כאשר הוציא צווי־הריסה לחצויות־הליפסטים הי־דועות שהקימו הגרוזים באשדוד ללא אישור, ריישיון, אך החתנה את ההריסה בפיתוח איזור־חנויות עבור אותם גרו־זים, פיתוח אשר יארך בוודאי מיספר שנים — והמשאיר את הליפסטים המכוערים על כנם לתקופה ארוכה.

כאשר מופיעים בפניו ערבים, הוא נוהג לנהל את השיחות איתם בערבית ולהקל בדינם ככל שאפשר. מדי־פעם ניראו ב־בית־המישפט שלו סצינות של ערבים ש־יצאו זכאים, המנסים לנשק את ידיו.

פעילותו החברתית של ששון מוגבלת ביותר, ויש לו מעט מאד ידידים באשדוד.

דוויט סטונס מכין עצמו לקפיצה: כפיפות, תירגול וריכוז

ההצגה הגבוהה ביותר

את השיא הישראלי בכל הזמנים בקפיצה לגובה, קבע בוודאי אליהו הנביא. לא היה מי שימדוד את השיא שלו ולכן נקבע בפשטות כי הוא „עלה השמיימה". אלא שאליהו נעזר לצורך זה ברכב־אש.

לדוויט סטונס, סטודנט אמריקאי, בן 21, לתורת־הנאום, המתנשא לגובה של 196 ס"מ, היו אמצעים פשוטים יותר כדי להתרומם לגובה שבעיני חובבי הספורט הישראליים נראה כמו בשמיים.

סטונס, המחזיק בשיא העולם בקפיצה לגובה, אחרי שניתר כבר לגובה של 230 ס"מ, לא חזר על שיאו בישראל. אבל גם מה שהדגים השבוע באיצטדיון יד־אליהו, במיסגרת ערב ספורט לראווה ש־ערך הצהרון מעריב, היה מעל ומעבר למה שנראה בישראל.

כשהוא נושא על חולצתו את מיספר המזל שלו 231 — את להישג הבא ב־קפיצה לגובה אותו הוא מבקש להשיג — המחיש סטונס לקהל הישראלי שכדי ל־התרומם לגובה כזה לא מספיק רק לק־פוץ. במשך שעה ארוכה, בטרם ניגש לרחף מעל הרף, עסק סטונס בהכשרת גופו למשימה. בסידרה ארוכה של תר־גילי גמישות, חימם את שריריו כשהוא מתקפל בתוך עצמו ומפגין כי גם בתור אקרובט קירקס צפוי לו עתיד בטוח. אחר־כך התכנס בתוך עצמו, כשהוא מנותק מ־קהל האלפים הצופה בו, וזקע במדיטציה שנועדה להכשיר גם הנפש להתרוממות הגדולה.

את סידרת הקפיצות שלו החל לגובה של 190 ס"מ. הוא ריחף מעליהם כאילו היו משוכת גינה. הוא עבר ללא בעיות את הרף, גם כשזה הורם לגובה של 1.95 מ', 1.99, 2.02, 2.06, 2.11 ו־2.16 מ'. רק בגובה של 2.20 מ' הוא נכשל לראשונה, בגלילת הבטן שלו, מעל הרף והפילו. אבל בקפיצה שניה ריחף מעליו ללא בעיות, כשגבו מקביל לרף. שלושת ניסיונותיו לדלג 4 ס"מ גבוה יותר נכשלו כולם.

אבל גם שעשה סטונס היה בו כדי לגרום להתפעלות לישראלים, שאף אחד מביניהם לא היה מסוגל לקפוץ מעל 2 מטר. הוא קפץ גבוה יותר מאשר כל אדם לפניו על אדמת ישראל. העניק חוויה נדירה של מיבצע ספורט אמיתי. כאשר עזב סטונס את ישראל בתום התצוגה ה־מרהיבה שלו היו בפיו כמה מישפטים ש־למד בעברית, אותם יוכל אולי לשלב ב־נאומיו אחרי שישתלם בתורת הנאום. ביניהם היה גם הביטוי „קפוץ לי!". אבל בפיו היה לזה כיסוי.

השיא דוויט סטונס קופץ לגובה של 2.20 מטר, וקובע בכך שיא ישראלי בי־לאומי חדש. האתלט הזר הקודם שהגביה לקפוץ בישראל, הצליח לעבור 2.13 מטר בילבד. בניסיונו הראשון לקפוץ לגובה זה נכשל סטונס, אולם הצליח בשני.

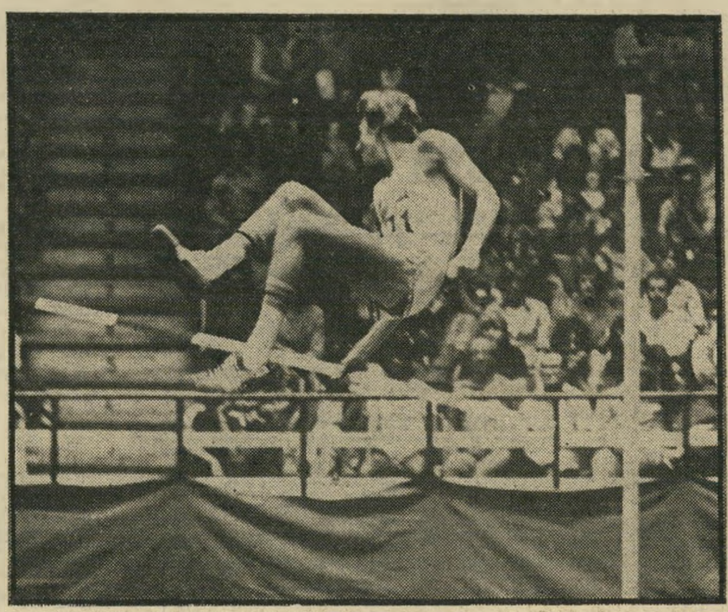

הכישלון דוויט סטונס מפיל את הרף, בניסיונו לחלוף מעל לגובה של 224 ס"מ. שלושת ניסיונותיו לקפוץ לגובה זה נכשלו, למרות שב־חודש פברואר השנה הצליח לקבוע שיא עולמי חדש בקפיצה־לגובה באולם סגור.

מישפט ראווה

(המשך מעמוד 17)

לקעקע את עצם היסודות אשר עליהם מושתתים העקרונות של שיטתו החוק וחופש פעולותיו של הפרט במדינה."

(השופט העליון שניאור־זלמן חשין)

● „בחוק לא קיימת הגדרה ברורה ל־מילה 'היזק ציבורי'. יוצא איפוא, כי קיימת סכנה שכל שוטר יוכל לעצור כל אזרח הערשה מעשה, אשר לפי ראות עיניו של השוטר עלול לגרום או להביא לידי היזק ציבורי... שומה עלינו לבדוק בעין חדה את הסעיף הנדון, למען לא יסבול האזרח, החף־מפשע, מהפרעת המישטרה אשר תא־בה אולי להאשים אזרחים 'חוטאים' על־פי סעיף זה, בשעה שאין סעיף אחר המתאים לעבירה..."

(השופט־העליון שלמה גוייטין)

● „יש לבקר בחריפות את העבירה לפי סעיף זה. זוהי עבירה שאין לה שיעור לא למעלה, לא למטה ולא לצדדים. היא עלולה להציף את מרבית השטחים שבהם היא חורשת. **אם היא נוצרה לשמש ממלא־מקום וקובע לתעות בו (ר' לסתום) את הלאקונות השונות בחוק, הרי אין לך דרך פסולה מזו, ואין כמוה נוגדת את העק־רונות השורדים בדרכי החקיקה והפרשנות של החוק.**

„כדי להבטיח שיוויון האזרח בפני ה־חוק, וכדי למנוע כי מעשה אשר המחוקק לא הכריז עליו כעל מעשה אסור, ייתפס במקרה מסויים למעשה אסור וברר־עונש, בעטיו של שיקול אינדיווידואלי של שופט מסויים, אשר הגורל העיוור הביא בפניו, במיקרה, את העבריין הנדון. אומרים ל־שופט: אל תרבה עבירות מכוח ההיגיון הפרטי שלך. **גדולה הסכנה הנשקפת לאזרח, העבריין בכוח, ממציאותן של עבירות סתומות וכלתי מוג־דרות הקוראות לאינטרוניציה של השופט.**

„אין השופט חופשי להשתמש בשיקולי ההיגיון שלו על מנת ל־הפוך לדבר אסור את אשר לא נא־סר במפורש עלידי החוק."

(השופט העליון משה זילברג)

■ ■ ■

חוק הגורד הוא שדווקא חיים צדוק, מי שיצא ב־1954, כפרקליט חברת אש"ד, נגד משמעותיו הדרקוניות של סעיף זה בחוק, הוא שהפעיל אותו נגד יהושע פרץ.

יהושע פרץ אינו מישפטן. אולי גם לא הבין את מה שנכתב בפסק־הדין נגדו. אבל חוש־הצדק הטבעי שלו התקומם נגד הר־שעה לפי סעיף כזה, שאין לו אח ורע בספר־החוקים. זוהי תגובה אינסטינק־טיבית בריאה. כל אזרח חייב להתקומם נגד קיומו והפעלתו של סעיף כזה. כל הדי־ברים על פגיעה באי־תלות בתי־המישפט ועל ביזיון בית־המישפט, הם — במיקרה זה — קישקושים גמורים.

מה שחיה מותר לשופטי בית־הדין העליון לומר על החוק, מותר גם לכל אזרח להגיד. והעובדה ש־אחרי 21 שנים נשאר חוק כזה ב־ספר־החוקים של מדינת־ישראל, מחייבת לא רק לדבר, אלא לצעוק, ולהפגין.

עקרון אי־תלותם של בתי־המישפט אינו חד־סיטרי. אי־אפשר ליישם אותו על ה־אזרחים בילבד שעה שהשילטון מנצל את בתי־המישפט לתועלתו.

אם אומנם ישראל היא מדינת־חוק, וס־עיף 105 הוא חלק מחוקיה, יש להפעיל אותו נגד כולם: נגד אנשי גוש־אמונים המפגינים בהסגנות בלתי־חוקיות, נגד ה־מתנחלים בהתנחלויות בלתי־חוקיות בש־טחים, נגד פקידי מס־ההכנסה השובתים, ונגד המהנדסים הנוקטים סנקציות. הציקרון של שיוויון בפני החוק חשוב לאין־ערוך מכבודם של בתי־המישפט.

מי שרוצה לשמור על כבודו וסמכותו של המישפט בישראל, חייב להשליך לסל את הסעיף הנוגד את כללי הצדק שלפיו נידון יהושע פרץ.

הזעם שהופנה השבוע כלפי יהושע פרץ ותומכיו, לא היה מוצ־דק. צריך היה להפנות אותו ל־עבר אלה שהפיקו את מישפט־הראווה המביש הזה.

אסיר נדקר בשאטה על רקע מעשה־סדום ✶

האסיר מת מפצעיו ✶ האסירים לכדו סוהרים ואיימו

להעלות את הכלא באש ✶ הסוהרים כיוונו נישקם

כלא שאטה על סף המרד!

נציב בתי־הסוהר אריה ניר

מאת **זאב יפת**

הבריחה הגדולה מכלא שאטה ב־1958 - האסירים שנתפסו ממחינים לחקירתם

בחודש שעבר התמרדו אסירי כלא שאטה, הצמידו סכינים לצוואריהם של שלושה סוהרים, איימו לרוצחם ולהצית את בית־הכלא. חיתה זו מרידת־האסירים ה־ראשונה בארץ מזה 17 שנים. מרידת־אסירים קודמת, באותו בית־כלא עצמו, אירעה בחודש אוגוסט 1958. היתה זו אז מרידה עקובה־מדם, שהפילה 15 חללים. בימים אלה שוב נמצא כלא שאטה במצב של לפני־התפוצצות. „העולם הזה" חושף את המתרחש מאחרי סורגי כלא שאטה, ומנתח את הגורמים שיובילו, ב־הכרח, למרידה נוספת בעתיד הקרוב מאד.

■ ■ ■

- ב־21 בחודש אוגוסט השנה, נדקר אסיר בכלא שאטה על רקע מעשה־סדום.
- ב־23 באותו חודש, מת האסיר מפצעיו.
- ב־24 בחודש, למחרת מות האסיר, ביקשו האסירים לקיים יום־אבל כללי על מות חבר־הם. דרישתם נענתה בשלילה. שילטונות בית־הכלא הזהירו את האסירים כי יפעלו נגדם ב־יד קשה, אם יפרו את מהלך־החיים השיגרתי של בית־הכלא.
- ב־3 בחודש ספטמבר התמרדו אסירי כלא שאטה. הם לכדו שלושה סוהרים, הצמי־דן סכינים לצוואריהם, ערמו עצים בתאיהם ואיימו לרצוח את הסוהרים ולהעלות את בית־הכלא באש.

הסוהרים התבצרו על חומות בית־הכלא סב׳ב, בפיקודו של מפקד־הכלא, שלום רוזילין, כיוונו את קני־מיקלעיהם לעבר מגורי־האסירים, והמתינו לפקודת־הירי.

בו־ביום הוזעק לכלא שאטה גונדר אריה ניר, נציב שירות בתי־הכלא. הוא פתח במשא־ומתן עם האסירים. המתקוממים העלו חמש דרישות:

- יורשה להם להיפגש עם עיתונאים, כדי שיוכלו להתריע בפניהם על מצבם הירוד.
- תיפסק ההתעללות באסירים.
- יינתן אוכל משופר.
- תיפתחנה כיתות־לימוד.
- יינתן היתר לקיים ביקורי־חג „מעבר לרשת" (מתן רשות לשוחח פנים־אל־פנים עם מבקרי־הם, בהשגחת הסוהרים, בלא שתפריד רשת בין האסירים לבין מבקריהם).

נציב שירות בתי־הסוהר נענה בחיוב לארבע מבין חמש הדרישות. הוא התנגד לבקשה הראשונה, הבהיר לאסירים בפירוש כי לא ירשה ביקור של עיתונאים בכלא, ולא יהסס לדכא את ההתקוממות בכל האמצעים העומדים לרשותו, במידה שהאסירים לא יוותרו על דרישתם זו.

האסירים ויתרו. מקץ שש שעות שב הסדר על כנו. הסוהרים הלכודים שוחררו ומצבורי־העצים סולקו מתאי־המגורים.

ניר האמין כי יעלה בידו להשתיק את הפרשה, המובאת כאן לראשונה, ולהעלימה מידיעת הציבור.

אסירים בצבת־האימה

ב שיחת־כירור שקיימנו עם גונדר ניר, הוא נשאל אם אכן נרצח אחד מאסירי כלא שאטה, בחודש אוגוסט השנה.

השיב הנציב: „שום אסיר לא נרצח. רק אחד האסי־רים, זאג׳מו שוואחנה, נפצע קל בקטטה."

כאשר צויינו בפניו תאריך פטירתו של האסיר, ודו״ח חוקר מיקרי־המוות, שבו נקבע כי האסיר מת כתוצאה מדקירת־סכין שפגעה בעורק חיוני בגופו, ציין הנציב: „מה שאני יודע הוא שהאסיר נפצע קל. נראה שבבית־החולים הסתבך מצבו. אולי הוא באמת נפגע בצורה אנו־שה, ולכן מת."

אחת השאיפות הכמוסות של מרבית האסירים, שלא

מצאה את ביטוייה בשיחה עם נציב שירות בתי־הסוהר, היתה כי שילטונות הכלא יסלקו מהמקום, או לפחות ירסנו ביד קשה, קבוצה לא־גדולה של אסירים אלימים, המטילה את חיתיתה על כלל ציבור האסירים.

איש לא העז להשמיע בקשה זו באוזני הנציב, משום שהכל ידעו כי מי שידבר, מסתכן בנפשו. נוכח הזוועות שביצעו אסירים אלימים אלה בין כותלי בית־הכלא, לא היה כל ספק כי הם לא יהססו להוסיף מעשה־רצח אחד לרשימה הארוכה והבלתי־מפוענחת של מעשי־פשע שביצעו בתוך הכלא.

קבוצה זו, למרות שהיא מהווה מיעוט מ־בין כלל האסירים, שולטת ביד רמה בחיי ה־יום־יום של בית־הכלא, מטילה אימה על צי־בור האסירים כולו.

רבים מן האסירים האמינו כי בעייה זו מוכרת היטב לשילטונות בית־הכלא, וכי במהלך מימוש שורת־ההבטחות שניתנה להם על־ידי נציב בתי־הסוהר, תטפל ההנהלה גם בבעייה חשובה ובוערת זו.

18 ימים ציפו האסירים למימוש ההבטחות שניתנו להם — אך לשווא. כל הסדרים והנוהלים שהיו קיימים לפני ההתקוממות, נותרו ללא שינוי.

בבוקר ה־21 בספטמבר, ציפתה לאסירים הפתעה. כוח מתוגבר של סוהרים פשט על תאי־המגורים של האסירים, חיפש אחר נשק קר.

שלום של הסוהרים היה מדהים. כתאים נתגדו עשרות סכינים, סכיני־גילוח, נתגלו גם כמויות גדולות של סמים, ביניהם סמים קשים.

היו אלה כלי־נישקם והסמים של חברי קבוצת האסי־רים האלימים, אלה שנידונו לשנות־מאסר ארוכות ואשר אפסה כל תיקווה להחזירם אי־פעם למוטב.

במהלך החיפוש לא הבדילו הסוהרים בין אסיר לאסיר. הם השמידו תמונות מישפחתיות, מיכתבים, וחומר מיש־פטי רב־ערך של אסירים רבים.

בתום החיפושים הושלכו לצינוק אסירים אחדים, כ־חשודים בהסתרת פריטי נשק קר. למרבה הפלא, נחבשו בצינוק דווקא אסירים הנחשבים כשלווים, בעוד ש־השילטונות לא נגעו כלל באסירים האלימים, המסתובבים בבית־הכלא ללא חשש, בריש־גלי, כשהם מסוממים.

כך מצאו עצמם אסירי כלא שאטה לכודים בצבת־אימה, כאשר תנאי־חייהם בכלא לא זו בלבד שלא שופרו, אלא אף הורעו — ואילו להשתוללותם של האסירים האלימים לא הושם קץ.

כיום משמש כלא שאטה שדה־צייד לאסי־רים הומוסכסואליים הכופים, באיומי השחתת־פנים ורצח, מגעים מיניים עם אסירים רכים.

אחרי מיקרה־הרצח האחרון, שבו נדקר למוות אסיר שסירב להסכים למישכב־זכר, גברה האימה שבעתיים.

כשבוע שעבר הזריקו אסירים־אלימים, כי איומי סכינים, מורפיום לוורידיהם של שלושה אסירים שלא נהגו ליטול סמים קודם־לכן.

חשופים להתעללות סאדיסטית

פ רשת **ההתקוממות האחרונה** בכלא שאטה מורה בבירור על חומר־הנפץ המצטבר והולך מאחרי חומות בית־הכלא.

החומות מוגנות ביעילות. צוותים מתוגברים של סוה־רים חמושים עיריניים ערוכים לסכל כל נסיון־בריחה.

אך בתוך בית־הכלא פנימה מידרדר המצב והולך במהירות. גם לאסירים השלווים ביותר אין עוד מה להפ־סיד כאשר איש אינו מטה אוזן לבעיותיהם, וכאשר הם חשופים ומופקרים להתעללויות סאדיסטיות של אסירים אלימים, של סוטי־מין ומסוממים.

השבוע סיפר אסיר, שהשתחרר לאחרונה מכלא שאטה, כי בשלושה השבועות שחלפו מאז חיפוש־הפתע האחרון בכלא, הוגבו לתוכו בהצלחה כלי־נשק קרים רבים. שוב הפך הכלא מצבור של כלי־נשק.

אם אפשר היה להתייחס לדיווחו זה של האסיר־המשוחרר בפיקפוק, הרי באה עדותו של עורך־דין ידוע מתל־אביב, והיא בוודאי מהימנה פי־כמה־וכמה.

אותו עורך־דין נפגש, בשבוע שעבר, בכלא שאטה עם לקוחו, דן עימו בנקיטת הליכים מישפטיים מסויימים. תוך כדי שיחה הציג האסיר, לפני פרקליטו, סכין חד שהיה מוסתר בתוך בגדיו. עורך־הדין נזף באסיר, הודיע לו כי אם אי־פעם יחזיק שוב נשק ברשותו, יפסיק לייצגו. הוא נטל את הסכין עימו, וזה שמור במישרדו.

במצב הנוכחי אין זו אלא שאלה של זמן בלבד, עד שאסיר נוסף יידקר או יירצח שעה שינסה להתנגד לביצוע מעשה־סדום בגופו, או כאשר ינסה להתנגד שילעיטו אותו בסמים רק כדי „שיהיה אחד מהחברה". ומכאן ועד למהומה, ולהתמרדות כללית — המרחק קצר ביותר.

כאשר תפרוץ ההתקוממות הבאה, האסירים שוב לא יאמינו להבטחות שתינתנה להם. עם־זאת, הם יודעים היטב כי אפילו תחת איומי־רצח לא ייכנע נציב שירות בתי־הסוהר לדרישותיהם, ולא יניח להם להתחמק מבית־הכלא עם בני־הערובה שברשותם. בהכרח יהפוך המאבק אלים ועקוב־מדם. אנשים נואשים אינם מפעילים היגיון. תהליך ארוך וממושך, הוא שגרם להתהוות המצב הבלתי־נסבל השורר כיום בכלא שאטה ובבתי־כלא אחרים בארץ.

תחילת הפרשה, בהתמרדות שאירעה בכלא שאטה לפני 17 שנים, ואשר לה השלכות חמורות עד היום הזה.

יזו הקשה של הנציב

ב־1 באוגוסט 1958 התמרדו מאה־ותישעים אסירים ביטחוניים ערביים, שהיו כלואים בכלא שאטה. אחרי 24 שעות לחימה בתוך בית־הסוהר, סריקה באיזורים הסמוכים וחקירה נמרצת, סיכמו השילטונות את הפעולה: שני סוהרים יהודיים נהרגו, אחד נפצע, 67 אסירים הצלי־חו להימלט, 13 נהרגו, חמישה נפצעו.

ועדת־חקירה שהוקמה, אשר בדקה את סידורי־הבטי־חות בכלא, העלתה מימצאים מדהימים של רשלנות והזנ־חה. רק שני זקיפים שמרו על בית־הכלא בשעות הלילה ואותם שניים נמלטו מעמדותיהם בהיפתח המרידה בלא שירו אפילו כדור אחד. היה זה אך־ורק תודות לאומץ־ליבם של האסירים היהודיים, שחילצו ממוות בטוח לפחות עשרה סוהרים, אותם אסירים אף הצליחו למנוע את בריחתם של עשרות כלואים ביטחוניים.

מרד כלא שאטה של 1958 גרר אחריו את הדחת נציב שירות בתי־הסוהר, תחתיו נתמנה הנציב הנוכחי, אריה ניר.

הטראומה של התמרדות כלא שאטה דאז מלווה את גונדר ניר מאז נתמנה לתפקידו. ממש לעיניו נזרק הנציב הקודם מתפקידו בגלל מחדל זה.

לזכותו של הנציב הנוכחי ייאמר, שבמשך שנות כהונתו הארוכות לא אירעו כל בריחות גדולות מבתי־הכלא בארץ. המחדל הרציני היחידי היה, כאשר שני אנשי פאתח ברחו, לפני שנה וחצי, מכלא רמלה, הגיעו ללבנון, שם התראיינו על־ידי העיתונות הבינלאומית.

הבריחה מכלא רמלה אירעה בתקופה שבה בנו את החומה הגדולה סביב כלא זה. חומה זו, משהוקמה, אופיי־נית לדרכי־החשיבה של ניר, הרואה כמטרה ראשונית־במעלה חומות ומיקלעים, כפיתרון לבעיות בתי־הסוהר.

ניר מעולם לא חיה מפוגד להתמודד עם

הבעיות האמיתיות, המעיקות, הקיימות מעבר לחומות פנימה.

נציב בתי־הסוהר הוא אדם נבון ועדין, אך הוא נוקט יד־ברזל בכל הנוגע לבטחון בתי־הכלא.

מפקדי בתי־הכלא למדו ממפקדם לשים את הדגש על הצד הביטחוני. הם יודעים שתמיד יימצא להם גיבוי כאשר תתעוררנה בעיות של מעשי־סדום, או התאבדות של אסירים. עם־זאת, הם יודעים היטב כי לא יקבלו כל גיבוי אם אחד האסירים יצליח לברוח מהכלא.

אליאס דרמיצר, מי שהיה מפקד כלא רמלה, משמש הוכחה חיה לכך. העובדה שהוא נחשב, בזמנו, כאחד ממנהלי בתי־הסוהר הכישרוניים ביותר בארץ, לא עמדה לו כאשר הצליחו שני האסירים הביטחוניים מכלא רמלה לברוח מבית־הכלא.

דרמיצר הועבר מתפקידו, ונתמנה כמנהל כלא מעשיהו, שממנו איש אינו בורח. זוהי, כמובן, הורדה בתפקיד ובמעמד.

מה שמתחולל כיום בכלא שאטה, אופייני למתחולל בכל בתי־הכלא בארץ. כלא תל־מונד, המשמש בבית־כלא לצעירים, הוא מישרצה קלאסית של הומוסכסואלים, מיקרים מסויימים שהתרחשו בבית־כלא זה אף הגיעו לאי־פעם ל־ידיעת בית־המישפט.

התעלמות מדרישות־השיפור

צ ממרת **נציבות בתי הסוהר** מתחוללת התמודדות עקרונית מזה זמן רב. ד"ר פטר סילפאן, הפסיכיאטר הראשי של שירות בתי־הסוהר, טוען, כי בית־סוהר מודרני חייב להיות מנוהל לא על־ידי „זיאנדארמים", ולא על־ידי אנשים שהשכלתם מישטרתית בלבד. לדעתו, יש להציב בראש השירות — וכן בראש כל בית־כלא — פסיכיאטר או סוציולוג, ולצידו, בתפקיד ביטחוני בילבד, אדם שיהיה ממונה על נושא שמירת הגדרות והפעלת רשת־המודיעין הפנימית של בית־הכלא. אדם זה חייב להיות איש־מישטרה.

ערימת ההרוגים

שנהרגו בעת ניסיון הבריחה מכלא שא־טה בשנת 1958, כשמעליהם עומדים השוטרים שנטלו חלק במירדף. אז היו רוב האסירים בשאטה אסירים ביטחו־ניים. כל ההרוגים היו ערבים. עתה יושבים בשאטה אסי־רים פליליים הכלואים לתקופות מאסר עד חמש שנים.

גם שופט בית־המישפט־העליון, חיים כהן, נתן דעתו לנושא שינוי המיבנה של בתי־הסוהר. בסידרת הרצאות לפני מישפטנים ועובדים־סוציאליים, שבה השתתפו גם נציב שירות בתי־הסוהר ומנהלי בתי־הכלא, קבע השופט העליון כי גישה של שימת הדגש על העדפה טיפולית באסיר תתרום, לטווח ארוך, יותר מן הגישה של שימת הדגש על הצד הביטחוני בלבד.

אולם המלצות אלה לא יושמו עד היום, ולא מסיבות תקציביות בילבד.

נציב שירות בתי־הסוהר טוען, כי הפסיכי־אטרים והסיציולוגים הם סתם אנשים ה„מס־תובבים בין הרגליים" ואינם תורמים, חיובית, לחיי־הכלא.

בשיחה איתו היה ניר מאופק יותר, וציין כי חסרים בבתי־הסוהר צוותים של פסיכולוגים וסוציולוגים, משום ש„אין למצוא כאלה בשוק החופשי." ניר הוסיף וציין: „בבית־הכלא שאטה יושבת אוכלוסייה קשה עם הרבה עבירות קודמות, ויש לטפל בה ביד קשה. בבית־הכלא מבקרים ועדות־כנסת ושופטים. אם מתגלים ליקויים, הם מדווחים על כך. בסך־הכל, מדינת ישראל יכולה להת־גאות בבתי־הכלא שלה."

אולם, המציאות מורה כי קביעתו של ניר רחוקה מלהיות מדוייקת. ביקורי חברי־הכנסת בכלא הפכו מזמן בדיחה עצובה. הללו באים ל„סיור מאורגן", משוחחים עם אסירים שנבחרו מראש, ובקפידה, על־ידי הנהלת בית־הכלא. בשעת הביקור מתרשמים חברי־הכנסת מן השקט והשלווה השוררים במקום, ואינם מסוגלים כלל לעמוד על המתרחש מתחת לפני השטח.

עינם של שופטים לעיניהם פליליים המבקרים במקום, חדה הרבה יותר. הם נכנסים לתאים, ומשוחחים עם אסי־רים לפי בחירתם. לא־פעם הם מקיימים שיחות כאלו ללא נוכחות הסוהרים.

ואומנם, הדו"חות של אותם שופטים קט־נים ביותר. אך בפועל לא חל כל שינוי כי־מצב. כשנים האחרונות תיארו שופטים שונים בארץ, בעשרות פיסקי־דין, מעשים מסמרי־שי־ער המתרחשים בבתי־הכלא. בפיסקי־הדין הת־ריעו השופטים על המצב הקיים ודרשו לתקנו, אך כל דרישותיהם נפלו על אוזניים אטומות. איש אינו מתחשב בהמלצותיהם ובדרישותיהם.

הכרחית הפרדת־רשויות

ע **ובדה מעניינת היא,** כי לאיש מבין מנהלי בתי־הסוהר בארץ אין כל השכלה בתחום העבודה ה־סוציאלית, הפסיכולוגיה ובוודאי לא הפסיכיאטריה.

בארצות מתקדמות קיימת, במישור זה, הפרדת־רשויות ברורה. הנהלת בית־הסוהר מופעלת על־ידי בעלי־מיקצוע מקרב הפסיכיאטרים, ואילו הביטחון מופקד בידי אנשי־מיקצוע מתוך המישטרה.

מחקרים שנערכו על־ידי קרימינולוגים בארץ, ובעולם הרחב, קובעים כי הגדר היעילה ביותר סביב הכלא היא העבודה המעמיקה עם האסירים עצמם. שאם־לא־כן, יחזרו רובם־ככולם לכלא כאשר ייתפסו, לאחר שיחרורם, על עבירות אחרות.

גונדר אריה ניר, נציב שירות בתי־הסוהר, אינו בנוי, נפשית ומחשבתית, לצורת־חשיבה זו. מה־גם שמזה 17 שנים הוא פועל לפי קו־מחשבה שונה לחלוטין, שבמדינות מתוקנות אבד עליו הכלח כבר מזמן.

סמי וולף, הצעיר החל־אביבי שהפך מיליונר באנגליה – נעצר בשובו לארץ

אספן פצצות־המין חשוד בפיצוץ

תחילת הדרך

סמי וקיקי ביום־חתונתם. קיקי, שהיתה אז בת 17, דרשה אחרי שלוש שנות נישואים, מבע־לה 5000 לירות מזונות לחודש, לה ולבנם.

הזוג הצעיר שירד בכבש מטוס אל־על, שנחת בנמל־התעופה בן־גוריון ביום השישי האחרון, ניראה כמו כל זוג־תיירים אחר המגיע לארץ. אולי בהבדלים קטנים בלבד: הצעירה היתה בחורה גבוהה, בעלת גוף כשל דוגמנית, יפהפייה ולבושה במיטב הצעקה האחרונה של לונדון. הגבר היה גמוך ממנה במיק־צת, אך לבוש בחליפה שאף הסבלים ה־גרוזים בלוד הבחינו מייד כי נתפרה אצל חייט מעולה, ענוב עניבה יקרה ועל אצ־בעותיו שתי טבעות גדולות משובצות אבנים אמיתיות.

אך ברגע שהגיע הזוג לביקורת־הדרכו־נים בלוד, החל מושך את תשומת־לב הנו־כחים בנמל־התעופה, ולא רק בגלל חזותם. ארבעה שוטרים גבוהים התקרבו אליהם ותפסו את הגבר, בהתעלמם כליל מן הצ־עירה, שקפאה נדהמת במקומה.

„שמואל וולף, אתה עצור." לא עזרו מחאותיו של הצעיר, ולא עזרו דימעותיה של הצעירה היפהפייה שהגיעה איתו. ה־שוטרים לקחו אותו איתם, הכניסו אותו למכונית־משטרה שעמדה בפתח נמל־התעופה, והסתלקו מהמקום.

מ־20,000 — ל־7 מיליון

„קחו אותי לתחנת־המישטרה ב־לוד, שם ישבתי עד למחרת בבוקר. בשבת בבוקר העבירו אותי לבית המעצר באבו־כביר, וביום ראשון לקחו אותי לשו־פט בבית־מישפט בתל־אביב," סיפר אחר־כך שמואל („סמי") וולף. „לא ידעתי מה הם רוצים ממני. אף אחד לא דיבר איתי ולא חקר אותי. רק כשהגענו לבית־המיש־פט, הם סיפרו לשופט כי אני עצור באש־מת שליחת אנשי העולם־התחתון לפוצץ את דירת הוריה של אשתי, ברחוב פרוג בתל־אביב לפני כחודשיים."

שופט השלום התל־אביבי אריה אבן־ארי, הנוהג בדרך־כלל לאשר את בקשות־המעצר של המישטרה, סירב הפעם לבק־שה. הוא הורה לשחרר את סמי וולף ב־ערבות, אך הסכים להעניק למישטרה דחייה בשיחרור ל־24 שעות.

למחרת היום, ביום השני האחרון בבו־קר, הובא וולף לפני השופט המחוזי דב לווין. עניין הפיצוץ בבית ברחוב פרוג הסך בידי המישטרה נושא ביטחוני. התו־בע, פקד סנדו מזור, סירב לספר לשופט בפומבי במה מואשם וולף, וטען כי הנושא הוא ביטחוני. הוא הסכים לכתוב עבור השופט את פרטי־ההאשמות על דף־נייר. מסך־הסודיות שבו ניסתה המישטרה להר־שים את השופט, לא עזר לה. השופט הורה לשחרר את וולף עוד באותו יום, והביע את תמיהתו על התנהגותה של המישטרה ועל הניסיון „להדביק" לוולף אשמות ביט־חוניות, בעוד שמשך כל ימי מעצרו הוא לא נחקר אפילו פעם אחת.

עם האשה

באחד ממסעות־הבילוי שלהם בלאס־וגאס נראים סמי וקיקי, לפני כשנה, במלון היקר ציזר פאלאס בלאס־וגאס. חודשיים אחדים לאחר־מכן האשימה המישטרה את סמי כי הוא שלח מלונדון ביריונים לפו־צץ את בית הוריה של קיקי ברחוב פרוג בתל־אביב. כשהגיע סמי לארץ, הוא נעצר מייד על־ידי המישטרה על חשד זה.

„אני יודע בדיוק מה העניין," אמר וולף. „יש לי סיכסוך עם אשתי, הנמצאת גם היא בדרך־כלל בלונדון. לאשתי יש קרוב הוא בטוח הצליח לסבך אותי במשתו, כדי שיעשו לי צרות כאן בארץ."

אולם עיקר ההפתעה נכון למישטרה כאשר הגיעו ארצה, ביום הראשון וביום השני, העיתונים היוצאים־לאור בלונדון. שם סופר בהרחבה על דבר מעצרו של סם וולף, כאילו היה לפחות כוכב־קולנוע ישראלי, או איזה אלוף בצה"ל. העיתו־נים באנגליה התייחסו אל וולף כאל דמות ידועה לקוראיהם.

ואומנם, מסתבר כי סם וולף (29), מי שהיה עד לפני ארבע שנים — עת עזב את ישראל וירד לאנגליה — שמואל וולף, הוא דמות מוכרת היטב בבירה האנגלית ובקרב אנשי חוג־הסילון.

וולף, אשר הגיע ללונדון לפני ארבע שנים בלבד ובידו אז ירושה של 20 אלף לירות, אותן קיבל מדודה שנפטרה בזמן, הפך תוך שנים ספורות אלו מיליונר בסדר־גודל בריטי. לפי עדות העיתונות האנגלית, הוא מחזיק כיום ברכוש המוערך ב־7 מיל־יון לירות.

אך לא הרכוש, ובעיקר חנות התכשיטים המפורסמת של וולף במרכזה של כיכר פיקאדילי בלונדון, הם שהפכו אותו כה מפורסם. לפירסום הביאו שני דברים: חלומו של וולף, אשר התגשם במידה רבה,

בחברת המאהב

סמי וקיקי, יחד עם מי שהתגלה אחר־כך כמאהבה של קיקי, ידידו הטוב סני. התמונה צולמה באותו יום שבו תפס סמי את אשתו־שלו עם ידידו סני, בחדרו שבמלון, מה שהוביל אחר־כך למישפט־גירושין שהסעיר את לונדון כולה, בגלל הצהרותיה של קיקי, על בילויי בעלה.

להפוך הפלייבוי מיספר־אחד של אירופה, ומישפט־הגירושין שאותו ערכה לו בת־חילת השנה אשתו היפהפייה ריבקה („קי־קי") אבנד.

הפלייבוי של אירופה

ב בית־המישפט בלונדון גגולה פרשת יחסיהם של שני ישראלים, אשר בגלל היותה סיפור־הצלחה כספי וחברתי של הצעירים, זכתה בכותרות־ענק ובדיווח יומיומי מפורט בעיתונות הברי־טית.

קיקי וסמי הכירו זה את זו עוד בילי־דותם. אביה של קיקי הוא בעל מאפיית אילת ביפו, ואביו של סמי, בעל־קולנוע באשדוד, היו מיוודדים עוד בארץ־מוצ־אם, פולין.

כשהיתה קיקי בת 17, סיים סמי את הצבא ונסע ללונדון לחפש את מזלו. כ־אשר כתבה אליו לשם כי היא בהריון, הוא הגיע מייד לארץ, נשא אותה לאשה וניסה להסתדר בארץ בעבודה, אצל עסק־ני ספורט הכדורגל שהעריץ ובבית־הקול־נוע של אביו, באשדוד. באותה שנה נולד בנם אורן.

האידיליה בין השניים החזיקה מעמד שלוש שנים בדיוק. ב־1970, כאשר שב סמי ממכסיקו, שם חזה במישחקי הגביע העולמי, המתינה לו תביעת־גירושין מ־קיקי. בפסק־דין שעורר אז רעש רב בארץ, קבע שופט כי סמי ישלם לאשתו הצעירה ולבנם מזונות בגובה 5000 לירות לחודש, בעירעור הוקטן הסכום ל־800 לירות. מייד אחרי מישפט־המזונות יצא סמי ללונדון והחל שם בעסקים קטנים, כמוכר וקונה תכשיטים.

למרות מישפט־המזונות התגעגע סמי אל קיקי, ובעיקר אל בנו, אורן. במיכ־תבי התחנן לפני קיקי שתבוא אליו ללונ־דון, סיפר לה על הצלחותיו הפיננסיות והבטיח לה היי־עושר בבירה האנגלית. קיקי נענתה, אך רק אחרי שסמי הבטיח להעביר את דירתם המשותפת שבתל־אביב על שמה.

החודשים הראשונים בלונדון הביאו את סמי למחשבה שהמשבר בחיי־הנישואין שלו הסתיים סופית. הוא אומנם לא ויתר על „החיים המשגעים עם החתיכות הכי־טובות בעולם," כפי שהוא מתבטא, ועל לילות שלמים בקאזינו, שבהם היה מר־וויח ומפסיד לסירוגין אלפי לירות שטר־לינג, אך תמיד ידע להפריד בינם לבין חיי־המישפחה שלו.

בינתיים גם תפח עושרו של סמי. בכסף שהצליח להרוויח במימכר ובקניית תכשי־טים הוא רכש חנות בכיכר פיקאדילי, הסך אותה חנות המפורסמת והידועה ביותר בלונדון לתכשיטים, בעיקר בשל העובדה שהחנות פתוחה עד חצות לילה, מדי יום־ביומו.

הפירסומים בטורי־הרכילות, על הפלייי־בוי הישראלי היוצא עם מלכת־היופי של פלורידה או עם בתו היפהפייה של שגריר פרו בלונדון, על מי שהיה המסמר במסי־בת יום־ההולדת שערך אלוויס פרסלי ל־ידידו פראנק סינאטרה — הישראלי סמי וולף — סייעו לו גם בעסקים, והעניקו פירסומת עצומה לחנות־התכשיטים שלו.

כאשר פורסם בהרחבה כי סמי וולף מחזיק בארבע מכוניות רולס־רויס, שמחיר כל אחת מהן הוא 26 אלף לירות שטר־לינג, ושאחת מהן נושאת את לוחית־הזיהוי SAM 100, וכי הוא מחזיק ביאכ־טה מפוארת העוגנת דרך־קבע ליד מונטה־קארלו, הוסיף לו הדבר מוניטין, שגם הוא סייע לכיבושים נוספים ולפריחה בעסקים.

עם החבר הטוב ביותר

כ־ חדשים הללו לא הפריעו ל־יחסים בינו לבין קיקי, שהבינה עד כמה חשובה הפירסומת־בכל־מחיר לעס־קים. סמי דאג לפצות אותה על קיטעי־הרכילות בעיתונים בדירת פאר, מכוניות, משרתים, מסיבות וטיסות ללאס־וגאס.

אבל מסתבר כי בכסף ובתכשיטים בלבד אי־אפשר לפצות אשה. טעותו של סמי היתה בכך שהוא הכיר לקיקי את אחד מידידיו הטובים, סני יוסלי, סני, הידוע בלונדון כאחד המהמרים הגדולים ביותר, עוסק אף הוא במכירה ובייצור של תכשי־טים, אך אלה של סני הם מלאכותיים. העובדה שסני הוא בן 59 ושיש לו כבר בת בת 31, לא הפריעה לקיקי להתאהב בידידו הטוב ביותר של בעלה.

באחת מנסיעות־הבילוי המשותפות של סמי, קיקי וסני ללאס־וגאס, מצא סמי את קיקי יחד עם חברו הטוב ביותר, סני. „מה שהרגיז אותי ביותר זה שזה היה בחדר שלי, בציר פאלאס, חדר שעולה מאות דולרים ליום," סיפר אחר־כך סמי. הוא התנסל על השניים. סני הצליח לברוח, ואילו קיקי חטפה מבעלה מכות־רצח.

כשחזרו ללונדון, הגישה קיקי תביעת־גירושין נגד סמי, וכן תביעה לתשלום מזונות. השופט אישר את הגירושין, וקבע לה סכום־עתק: 100 לירות שטרלינג, שהן כ־1500 לירות ישראליות — לשבוע. קיקי הצליחה להוכיח בבית־המישפט כי הוצאו־תיו של סמי, על בילויים בלבד, בשנה ה־אחרונה, הגיעו ל־100,000 לירות שטרלינג, שהם כמיליון וחצי לירות ישראליות!

אולם קיקי לא קיימה אחר אחד מתנאי פסק־הדין, ולא איפשרה לסמי להתראות עם בנם אחת לשבוע. בית־המישפט ב־אנגליה ביטל את פסק־הדין, ומישפט־המזו־נות החל מחדש. אז הורידו השופטים את דמי־המזונות של קיקי ל־800 דולר לשבוע, וסמי הרוויח פירסום אדיר לעסקים שלו, מאחר שקיקי תיארה בבית־המישפט בי־פרוטרוט את ההתהוללויות של בעלה, שעה שהיא־עצמה נשארה בבית.

נדמה היה כי עם פסק־דין זה הסתיימה הפרשה. אולם הסתבר כי התמונה רק עברה מלונדון הסוערת, לתל־אביב הקט־נה.

לפני כחודשיים הונחה פצצה ליד דלת דירתם של הוריה של קיקי, מישפחת אבנד ברחוב פרוג 6 בתל־אביב. המישטרה עצ־רה אז שלושה חשודים, אך שיחררה אותם כעבור זמן־מה, ובין הגירסות שדובר מחזן תל־אביב פירסם אז, כחשדות המיש־טרה, היתה גם אחת שטענה כי סמי, ה־כועס על אשתו, שלח מלונדון ביריונים שיפוצצו את בית־הוריה.

אחר־כך התברר כי קיימת גירסה נוס־פת, והיא קיום סיכסוך עיסקי בין אביה של קיקי לבין כמה משותפיו. אך גירסת הביריונים מלונדון מצאה חן בעיני ה־מישטרה הרבה יותר.

הטימטום של המישטרה

„כ־ שקראתי על זה בעיתונים ה־ישראליים שהגיעו ללונדון, צחק־תי," סיפר השבוע סמי. „ידעתי גם ש־הוריה של קיקי נמצאו באותו זמן בלונ־דון, אצל הבת שלהם, שמתגוררת מאז עם החבר שלי לשעבר, סני, וכי הם לא־כל־כך מיהרו לחזור לארץ אחרי שנודע להם על הפיצוץ בדירה שלהם. היה לי ברור שהמישטרה הבינה כי כל העניין איתי מצוץ מהאצבע, ולכן לא חששתי לבוא הפעם לארץ.

„ביום שישי הגעתי לישראל עם החברה שלי, ברברה שווייצר. ברברה נחשבת ה־יום כדוגמנית מיספר אחת בלונדון, וה־תמונות שלה ממלאות כל יום את העיתו־נים ואת הטלוויזיה בכל אירופה. אני חושב שאני אתחתן עם ברברה, אחרי שאשיג גט מאשתי גם בארץ, ורציתי שהיא תבוא לראות את ישראל.

„כשאני משווה את ברברה לקיקי, אני בכלל לא מבין איך יכולתי לא רק להת־חתן עם קיקי, אלא אפילו להסתכל עליה. אצל ברברה זה הכל בקלאסה, ביופי, ב־עדינות, עם המון אינטליגנציה. היא אשת־העולם־הגדול.

„הייתם צריכים לראות איך היא התנהגה כאשר עצרו אותי, ובבית־המישפט, וצריך להבין שברברה לא רגילה לדברים כאלה. לעומתה, קיקי היא פרובינציאלית קטנה ומכוערת, ואני חושב שבאמת מה שמגיע לה בחיים זה סני, אותו נואף זקן — או שיהיה לה לבריאות!"

לסמי ולברברה אין טענות לגבי מה ש־קרה להם. „אני חושב שהמישטרה, שהס־תבכה עם השטות הזו אחרי הפיצוץ, רוצה להציל את הכבוד שלה ולכן היא עצרה אותי. אחרי שהיא הסתבכה עם שני שופ־טים, שלא היו מוכנים להאריך את המעצר שלי, והראו את המישטרה בכל הטימטום שלה, היא המציאה את העניין הביטחוני.

„אבל הטימטום של המישטרה לא צריך לשנות את היחס שלי לארץ. אני עדיין ישראלי. אמא שלי גרה כאן, ותל־אביב זה הבית שלי. אני יודע שברגע שהעסקים יאפשרו לי, וברברה תסיים את כל ההת־חייבויות שלה בלונדון, אנחנו נבוא לארץ ואז ישראל תזכה בדוגמנית הכי טובה שהיתה לה אי־פעם."

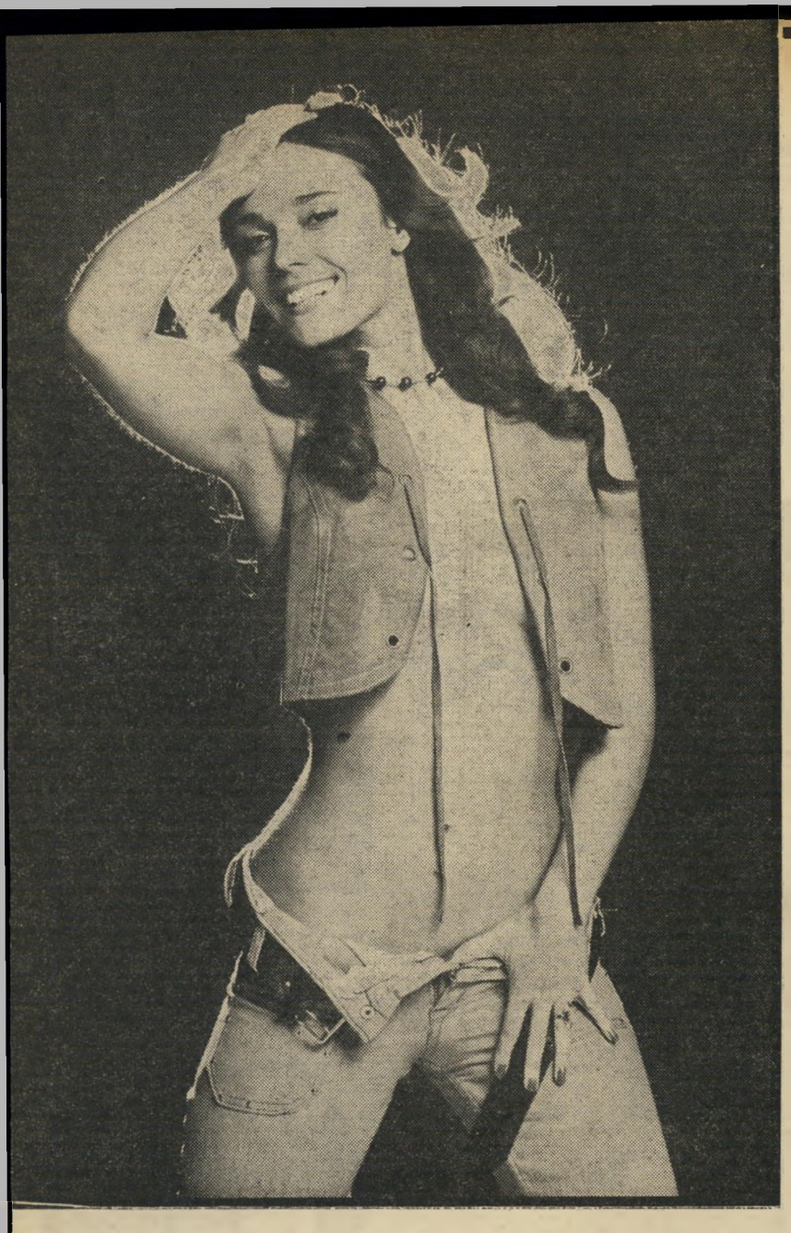

ברברה

חברתו הנוכחית של סמי, אשר את תמונתה אפשר למצוא מדי־יום בעיתונים ובקטעי־הפירסום בטלוויזיה בלונדון, היא רק אחת מני־רבות אשר הופיעו כידידותיו בטורי־הרכילות בעיתוני אנגליה. בין השאר הוא נתפרסם תודות לרומנים שלו עם מלכת־היופי של פלורידה ועם בתו של שגריר פרו בלונדון.

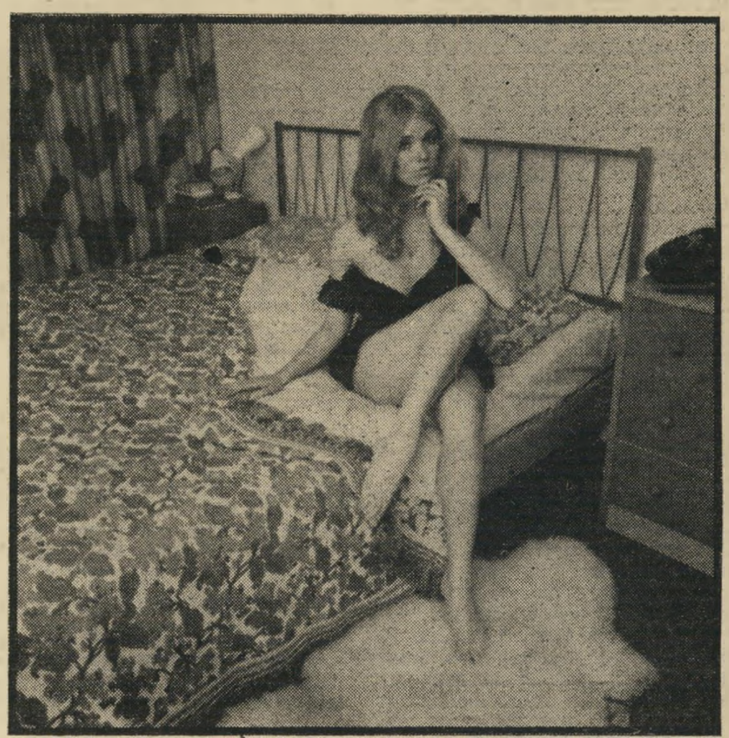

המאהבת

הנוכחית של סמי, שאותה, לטענתו הוא עומד לשאת לאשה, אחת הדוגמניות הידועות באירופה, ברברה שווייצר. ברברה, המתגוררת עתה עם סמי בדירת אמו בתל־אביב, ליוותה אותו בעת מעצרו בנמל־התעופה בן־גוריון, והקפידה לבוא לישיבות בית־המישפט, שבהן דרשה המישטרה את מעצרו.

את נוטה השבוע להג־זמות בגנדרנותך. סיג־נון דיבורך ופזרנותך. על אף תכונות בלתי־חיוביות אלו, תהיה ה־חיבה אלייך גדולה ה־שבוע מתמיד. אתה מעסיק את עצמך ב־פעולות רומנטיות שו־נות כאמצעי לברוח מ־הנערה המעסיקה את מוחך. הגזמה בעניין זה עלולה להזיק לך.

* * *

המתח עולה — ועוד עתיד לעלות, קודם שתראה נחת מפעילו־תך הנוכחית. העיקר הוא לא להסתכסך, השבוע, עם אנשים מ־ספים. לקחת את ה־כל בשקט, ולעשות טובות, כשאתה נדרש לכך. גם אם האנשים שמבקשים זאת ממך הם, בעצם, בלתי־נסבלים. בכלל, קצת טאקט לא יזיק. מצפך משתנה — לשבט או לחשד — עם הירח החדש, ביום ה׳.

* * *

הגירעון הכספי אינו מוצא השבוע פיתרון. בכלל, יהיה זה שבוע איטי, חסר־קצב, וקצת משעמם. זה לטובה: נצל אותו לאגירת כוח לקראת הבאות מאחר והחודש ידרוש את כל כושר הניתוח האינס־לקטואלי שלך, בתוספת למידה לא מבוטלת של אומץ־לב. עד כמה שתוכל, התרחק מא־לימות והתרכז בצד העיוני של החיים. בת תאומים: אהבה גדולה — ומכאיבה — תתחיל בסוף שבוע זה להאיר את דרכך.

זהו. פגישה אחת נו־ספת, ואת יכולה לה־גיד שהוא שלך. עשית עליו רושם כביר ואם תדעי להיות טיבעית ולוותר, פעם אחת ל־פחות, על חישובים ו־שיקולי־שיקולים, תמ־צאי בו את האושר. כוח־הרצון שלך עוזר לך השבוע, לסיים עיסקה או לקבל מישרת אשר בה רצית.

* * *

שבוע לא־נורמלי; סוף סוף הצלחת להשיג את הדבר שאליו שאפת זמן כה רב. אך היזהר מיברק־שווא שיסנוור את עיניך ויניח לך ל־האמין כי מעתה יתנהל הכל מעצמו, חד־וחלק. התחזר, איפוא, כבר ה־שבוע, בהתוויית דרך לעצמך, ואל תתפתה לזנוח מה שנראה בעיניך כעבודה קשה.

* * *

אם תסמכי על האינ־סטינקטים הבריאים ואפילו על הפחות־בריאים שלך, תוכלי להפיק תועלת מרובה מקשרים חדשים שית־גלו לך, בתחילת הש־בוע הבא. אם ילדייך יקרים לך, מוטב ש־תעיפי עליהם עין ב־יום א׳. אל תתפתה להאמין לידיד ותיק. הוא רוצה בטו־בתך, אך לפעמים שיקולו בלתי־מאוזן.

הרגע שלו אתה מצפה חודשים כה ארו־כים יגיע השבוע, ביום חמישי או ביום שני. הוא גם יהווה עבורך סימן לפתיחת תקופת־חיים חדשה. אין צו־רך למחוק את העבר, אך השתדלי לבנות עתיד טוב יותר. כוח־השיכנוע שלך גובר. אתה אומנם מוצא את עצמך מבודד, אך יחד עם זאת מאושר ובעל כוח בלתי־רגיל. אפילו יריבים, שעליהם תשפיע בנושא מסויים, יכבדוך — ולאו־דווקא מאהדה.

* * *

רגש־הנקמות לא יעזור לך, ועלול אף ל־הזיק לתוכניותיך לטווח רחוק. מכתב ש־יגיע אלייך ביום א׳, עקרבית, יכעיס אותך כל־כך שמוטב כי תש־קלי ימים אחדים את תוכנו, בטרם תנקטי פעולה או תשגרי תשו־בה, לכאן או לכאן. ל־עומת זאת, אין ספק שאפשר לנצל את ה־שבוע הזה: לשקול בו מחדש את כל הבעיות הכספיות והמישפחתיות שלך, לאור הגי־לויים עליהם לא ידעת קודם־לכן. אל תנהגי בצורה בזבזנית — כי את עלו־לה לסבול. השבוע כדאי לך להמר.

* * *

אלה הם ימי־שיא, אם ברצונך להגשים תוכניותיך. בשבוע ה־בא עלול להיות מאו־חר מדי. בת קשת: קשר עם אדם בעל קו־מה גבוהה הופך בהד־רגה חיוני עבורך. הי־זהרי לא להיתפס ב־מקום בלתי־מתאים. אם יש לך התחייבו־יות כספיות — שמור שלא יעברו את המו־תר, וסלק את כל החובות שיש לך.

* * *

המצב מעורפל ביותר; אל תמשיך לגשש באפלה — אלא דרוש הסברים, ותבע ביצוע החלטות שיעזרו לך ו־לסובבים אותך לצאת מן הסבך. אם אתה ממונה על אחרים — מוטב שהשבוע תהיה פחות קשוח, ויותר נוח. גם צעד מסוג זה יג־רום לתזזה מועילה ל־ענייניך. בת גדי — ה־זנחת לאחרונה את נושא הופעתך. את ודאי אינך יודעת, שהופעתך החיצונית היא כרטיס־הביקור שלך. לבשי בהיר.

* * *

אל תיתפסי לדאגה אם תחושי בחיוורון בלתי־רגיל בפנייך ו־רגישות מוזרה לגבי כל הסובב אותך. נסי לשלוט בחרגשה זו, ו־אל תתני לאנשים ל־נצלה. הגיעה העת ש־תחליטו אחת ולתמיד אם ברצונכם להמשיך לחיות יחד, או לחיפ־רד. מריבות ותתפיי־סויות חוזרות־ונישנות אינן פיתרון. הפסק לנהוג באגרסיביות.

* * *

העבודה בוערת, ויש אפילו תוצאות די מפתיעות לעבודתך. א־בל ההמולה שאתה מ־קים סביבך, מחשידה אותך שאתה יותר מד־בר על העבודה מאשר מבצע אותה. הדבר ה־יחידי שבולם ומרסן אותך היא בעצם שו־תפתך, המצביעה בפניך כל הזמן על נקודות־החולשה הרבות שלך.

(המשך מעמוד 19)

בעניין הזה. לרבין אין שתי נשים? למשה דיין אין שתי נשים? למה לא שואלים אותם? ולמה לא משמיצים אותם בעיתו־נים בעניין הזה, רק את פרץ יהושע?

● ומה העניין שלך עם הצי־בא? אומרים שלא היית בצבא, שאתה בי״ת־כ״פית״ן.

זה שטויות. שימצאו משהו אחר לטפס עלי. יש לי תעודות שהייתי שנתיים וחצי בצבא, כמו כל אחד. הייתי בצנחנים. יש לי רישיון־נהיגת. קיבינימאס, שימצאו מש־הו אחר לטפס על פרץ יהושע.

● כאשר אתה לא עובד, מה אתה עושה?

אני אוהב טבע. אני יוצא, אם יש לי קצת זמן פנוי, לציד או לדיג. זה אני הכי אוהב. עכשיו אני גם עוסק בכתיבת ספר. אני כותב יומן, וגם אוסף את כל קיטעי־העיתונות. בסוף ייצא מזה ספר. לא ספר אחד, ספרייה שלמה. אני רוצה שהילדים שלי יידעו את האמת על הבעיות של פרץ יהושע, על הבעיות של הפועלים בארץ. אני רוצה שהמנהיגים, לא של היום, המ־היגים של העתיד, אלה שהיום צעירים, יקראו את הספר שלי ויידעו איך צריך להילחם בשביל פועלים.

■ ■ ■

ב ספר יהיה כתוב מכל. אני אספר איך כל חודשיים יש פיחות, יש העל־את־מחירים, השכר של הפועל יורד וקשה לו להתקיים.

● וקך, קשה להתקיים? מה המשכורת שלך?

כן. לי קשה להתקיים. אני מרוויח פחות מכל פועל־נמל אחר. יש הרבה דברים שאני לא יכול לתת לילדים שלי, כיוון שאין לי כסף ואין לי זמן. אם היה לי כסף כמו לכל אלה שמתעשרים בארץ, היו ארבעת הילדים שלי מתגוררים שניים בכל חדר ולא ארבעה בחדר כמו באונייה, אחד על השני. מיטה על מיטה. הבת שלי בת 13, שהיא כבר 1.75 מטר, לא היתה צריכה לעשות שעורים על שולחן איפה שהבת האחרת בת ה־3 מציירת. הייתי יכול לתת להם עוד שעורים במוסיקה, ספרות, שפות זרות. את כל זה אני לא יכול לתת להם היום.

זה לא רק עניין של כסף, זה גם עניין שהעבודה שלי היא קשה ולוקחת הרבה זמן. הנה הבן שלי, מהאשה השנייה, עשה ניתוח בשתי הרגליים לפני שבוע. לא הלכתי לראות אותו לפני הניתוח, ויכולתי לבוא לבקר אותו רק שבוע אחרי הניתוח. אתה יודע איזה כאב זה עושה בלב לאבא? זה פוגע נורא, לא רק בילד ובאמא שלו, זה פוגע יותר בי.

● היית באמת כדיבך עסוק?

כן, ובכל מיני שטויות. באו אלי למשל, השבוע, 16 מישפחות מהגמל שרוצות להת־נצר או להתאסלם. היתה להם טענה פשוטה: אין במדינה הזאת צדק. דופקים אותנו. אז אנחנו רוצים להיות בדת אחרת. לא יהודים, כדי שלא ידפקו יהודים. אתה יודע כמה שעות זה לקח לי לשכנע אותם לא לעשות את השטות הזאת?

● ובמישפט לא היית עסוק?

כן, היה גם השופט ששון. אותו אני בכל לא מבין. אנחנו מכירים עוד מקודם. שלום, בוקר טוב. פעם גם לקחתי אותו עם המישפחה שלו לטיול בסירה בגמל. בסוף, ביגלל שאמרו לו לתת לי בית־סוהר, הוא עשה ממני שמוק גדול.

היה גם הרבה עבודה בגמל. פתאום, לפני המישפט, היתה עבודה. שלושה חודשים לא היה לפועלים מה לעשות, לא היו אוניות. פתאום, ביום של המישפט שלי, הופיעו בגמל 11 אוניות, יום אחרי זה, 15 אוניות, מלא עבודה. הם ידעו בדיוק למה הם עושים את זה.

■ ■ ■

א כל מה שחכי הרגיז היה בכל־זאת השופט. אני דמות באשדוד. הוא יודע את זה. אני לא יודע אם הוא רצה הרבה פירסומת לעצמו, ובגלל זה עשה ככה את המישפט. אני יודע ממקורות מהימנים, שלפני שהתחיל המישפט הוא לא רצה אותו, והכריחו אותו לקבל את המישפט של פרץ יהושע. (בהתפרצות של כעס) ממני לא יעשו דוגמה! אני מוכן לקבל עונש לפי פרופורציה, אבל לא אתן שיעשו ממני עונש־לדוגמה. אני לא אתן, והחברים שלי לא יתנו!

● אבל בכל־זאת עשית משהו לא בסדר. עובדה שהתנצלת אחרי סגירת הנמל אצל יעקובי.

אני אף־פעם לא התנצלתי. מועצת העובדים התנצלה. אני לא. עד היום לא עשיתי שגיאה. אני שמח על מה שעשיתי, והייתי סוגר היום עוד פעם את הנמל אם היה אותו מצב. היו לי סיבות לסגור את הנמל, בגלל ההתנהגות של מישמר־הגבול.

● איך אתה רואה את העתיד של נמל אשדוד?

לעשות מהנמל מה שחשבתי פעם, מה שכולנו חשבנו, זה כבר לא יהיה אף־פעם. נמל־אשדוד לא יהיה יותר פנינת־הנגב, או פנינת המיזרח־התיכון כפי שפעם חשבו. ארבע שנים הנמל היה בשקט. סתמו לנו את הפה. חשבתי שאפשר להשיג דברים במדינה הזאת בשקט. המצב הגיע כבר לזה שהחברים שלי צעקו עלי שקנו אותי, מכרו אותי, מה שאתה לא רוצה. הרבה מאד פעמים הרגשתי את הרוחות, אבל זה לא עניין את העיתונים שרוצים לעשות מאשדוד רק שחור. כמה פעמים טילפנתי לעיתונאי של הארץ, עמוס חדד, וסיפרתי לו איך התפוקה עלתה ועל דברים טובים שעשינו. הוא ענה לי: „פרץ, מה זה מעני־יין? אנחנו רוצים סנסציות."

● לא איכפת לך מדעת־הקהל?

מי שרטוב, לא מפחד מגשם. איכפת לי דעת־הקהל, אבל לא דעת העיתונים. הם ימשיכו לכתוב, ואני אמשיך לדאוג לפוע־לים שלי. תראה, הטלוויזיה אתמול. את מה שאמרתי שאני מבקש שקט, שאני מבקש שיעבדו יותר קשה, את זה לא הביאו. רק את הרעש והמהומות. החברים שלי אמרו לי: „יהושע, תראה את הזוועות האלה בטלוויזיה," והם צודקים.

אני לא צריך את הטלוויזיה ואת העיתו־נים בשביל האהדה אלי. האהבה אלי גו־ברת. מאז שאני בוועד, לא היתה לי אף פעם ירידה, רק עלייה. גם אם היו כאלה שהיו נגדי, עכשיו הם בעדי, בהפגנה ביום רביעי ראיתי בחור אחד מהנמל, שהיה אוייב גדול שלי. הוא נלחם בי כל הזמן. היית צריך לראות אותו איך הוא צועק בעדי בהפגנה. אני צריך עוד למצוא אותו ולנשק אותו בשביל זה.

■ ■ ■

ש גם עוד בעייה שלא שמים לב אליה. המאבק הוא לא רק של פועלים, אלא גם מאבק עדתי. עדות־המיזרח הם כבר לא אותם פרימיטיביים כמו שהיו פעם. אולי פעם היינו מטומטמים כמו עדר שלא מבין כלום. היום זה אחרת. היום אנחנו מבינים, יש ביניהם אינטלקטואלים, לא פרץ יהושע, אבל יש. היום אי־אפשר להעניש את כל העדה המיזרחית. יש בארץ 370 אלף בני עדות צפון־אפריקה שיש להם רק 4 חברי כנסת. לערבים יש שמונה. אני לא נגד ערבים, אבל צריך להיות ייצוג מת־אים לפי הגודל, ולא לדפוק את יוצאי עדות־המיזרח ולא להוציא להם את ה־עיניים.

תראה את יצחק נבון. לא נותנים לו להתקדם. הוא היה צריך להיות נשיא. לא נתנו לו. אתה חושב שלא נתנו לו בגלל רפ״י או שמפ״ן? שטויות. לא נתנו לו כי הוא ספרדי. נשיא הוא נבחר של העם, אדם שיודע ספר ויודע תנ״ך, ולא עניין של פוליטיקה.

● פרץ, כמה אתה מאמין?

אני מאמין באלוהים. אני לא מאמין בדת, אל תאכל זה ואל תאכל זה — אבל אני מאמין באלוהים ובשליחות שלו. אני נבחרתי להילחם בשביל פועלים, אני נב־חרתי כשליח הציבור, וכל עוד יהיה לי כוח אני אעשה רק את זה. השליחות שלי זה לפתוח את העיניים לכל הפועלים בארץ, כדי שנהיה מעמד מיספר אחד במדינה.

צריך לגמור עם העניין הזה שהמתעשרים והקבלנים בודקים את השריריים של הפועל, ואחר־כך נותנים לו עבודה. צריך לגמור את העניין שקודם־כל לנו מנכים את המי־סים ולמתעשרים לא לוקחים מיסים. אם אנחנו מחזיקים את המדינה, אנחנו צריכים להיות מיספר אחד — על זה אני אלחם כל החיים שלי. ואם לא יתנו לי, כל המדינה תדע מי זה פרץ יהושע!

במדינה

תל־אביב

התיאטרון בבית־הובן

מרכז תרבותי חדש בתל־אביב עומד בסכנת סגירה

תל־אביב אינה מבורכת במקומות מיפגש חברתיים ותרבותיים. לכל ניסיון חדש לייסד מקום שכזה אורבות שתי סכנות: התנכלות מצד בירוינים או פקחי־העירייה. על מוסד חדש שהיכה במפתיע שורשים בלב העיר מדווחת כתבת העולם הזה:

תרבות בין גרעינים. למי שנמאס מעשן המכוניות, המון בני־האדם והאווירה הלבנטינית של דיזנגוף על הנויות־הגרעינים, הבוטיקים הזולים והסטייקיות שצצו בו כמו פיטריות אחרי־הגשם, מצפה מקום מיקלט.

כמה צעדים צפונה מכיכר דיזנגוף, במדרכה השמאלית, צריך לרדת כמה מדרגות כדי להגיע למקום שנראה כאילו הושתל בדיזנגוף מפלנטה אחרת.

במרתף, שאת קירותיו מקשטים ציורים נפלאים בצבעי ירוק־שחור־לבן ושאת מרצפתו מכסה שטיח מקיר־אל־קיר, אפשר לשבת בשקט ליד אחד מהשולחנות, לשתות תה ב־18 טעמים, או משקה קל אחר. חסידי האלכוהול לא ימצאו פה משהו חריף יותר מבירה. כאן, במקום הקרוי בית־הובן, לצלילי מוסיקה קלאסית חריגה שית, אפשר לנהל שיחה תרבותית בארבע עיניים, או לקרוא בספר בשתי עיניים; לכתוב מכתבים ואם מישהו הוא איש־תיאטרון שרוף, מציע המקום פעמיים בשבוע תיאטרון אמיתי בנוסח צרפת, הקרוי בשפת הארץ תה־אטרון, בו מציג הבמאי־שחקן, ניקוי ניתאי, מחזה־יחיד של אלבר קאמי בשם הנפילה.

בעלי המקום הם ארבעה קיבוצניקים לשעבר ששירתו ביחד בסיירת קרבית, נפגשו אחרי שיחרורם והחליטו על הקמת בית־תה. אחד מהם, דני שדה, צעיר בלונדי, חבר קיבוץ דן לשעבר, החליט שאם כבר מביאים את התרבות אל בתי־התה הישראליים, אז כדאי ללכת ישר למרכז. בעוד חבריו מתעקשים לפתוח את בית־התה ברחובות, עמד דני על כך שהמקום ייפתח בתל־אביב. להפתעתם, לגמרי באקראי התמזל מזלם ונמצא להם המרתף ברחוב דיזנגוף.

הארבעה, בהם נכה צה"ל אחד, המשותק בכל חלקי גופו, החליטו להפוך את בית־התה שלהם למרכז של אמנות ותרבות. פרט לתיאטרון הם מקיימים במקום ערבי קריאה של משוררים צעירים. בקרוב הם עומדים לקיים שם תערוכות, ולערוך קונצרטים קאמריים של תלמידי האקדמיה למוסיקה.

בלי אלכוהול. מאחר שאיש מהם אינו מאוהבי המשקה המר, אין במקום אלכוהול. פרט לכך הם טוענים כי הם מעדיפים ללכת על קהל טוב ולהפסיד כסף, מאשר ללכת על קהל לא כל כך טוב ולהרוויח. ואותו קהל "לא כל כך טוב" המגיע לבית־הובן נוטש את המקום לאחר זמן קצר.

בית־הובן גם משמש כאכסנייה לחזרות. הזמר שלמה ארצי, ידידו הטוב של דני שדה, ערך במקום חזרות ראשוניות לי הצגה שלו מישהקי 26.

בית־הובן היה פתוח בזמנו משך כל שעות היום. כשמחוצה לו על מדרכת דיזנגוף הוצב רמקול בצורת אוזן ענקית שמתוכו בקעה מוסיקה קלאסית גון־סטופ. לצערם, נאלצו ארבעת חיילי סיירת שקד לשעבר לוותר על הרעיון היפה בגלל תלונות השכנים. המקום אינו נושא רווחים ושלושה מהבעלים, פרט לדני שדה, אינם חיים עליו בלבד, מחזיקים במישרות נוספות. בית־הובן מתכוון לארח בעתיד הצגות נוספות, אבל ספק אם פרנסי העיר יאפשרו זאת.

עיריית תל־אביב לא מפרגנת לבית־הובן. למרות אופיים של בעלי המקום, למרות אופיו של המקום עצמו, ולמרות שאחד מבעליו הוא נכה צה"ל בעל 100 אחוזי נכות, לא ניתן לארבעת הבעלים רישיון. מידי שני וחמישי הם מוזמנים להופיע בבתי־המישפט ולשלם קנסות על הפעלת עסק ללא רישיון.

בית־הובן הוא אחד מנקודות האור הבודדות בחיי־הלילה השדופים של תל־אביב. אז למה לכבות אותו?

תשבץ העולם הזה 1989

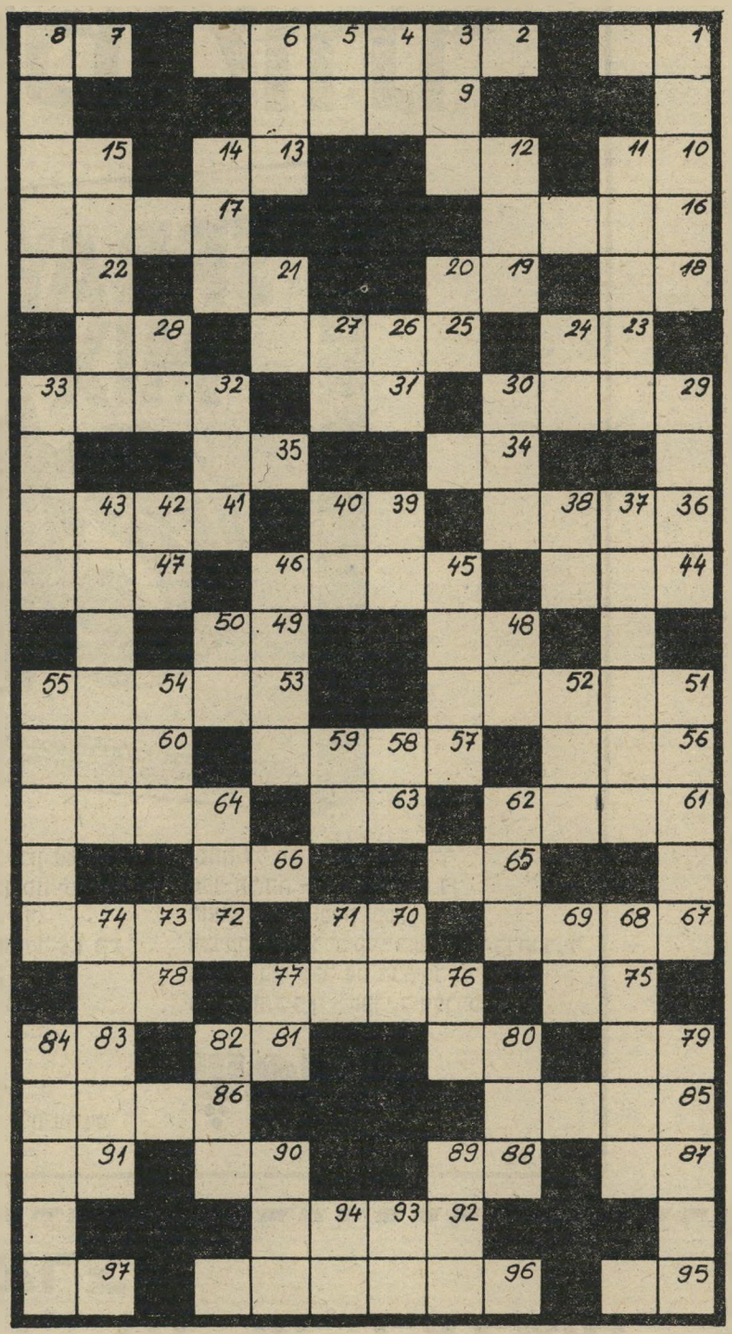

מאוזן:

1. סוד; 2. חזיר קטן; 7. סחוב!; 9. שנף; 10. הגיע; 12. שוטר־גדודי (ר"ת); 13. שופט; 15. מילת־שאלה לזיקוי; 16. קיבוץ בארץ; 17. נקבת־כלאיים בין סוס לחמור; 18. נרו יאיר (ר"ת); 19. זהב־פרווריים; 21. מונח בתורת־החשמל; 22. בתוכם; 23. גדול בתורה; 25. דרך סלולה; 28. ריקבון; 29. חביב ביותר; 31. רב־מג; 32. זאת עושה הדוב; 34. משקה קל; 35. ממשש. 36. אשרה; 39. מכשיר־עינויים; 41. חבל בארץ; 44. בושם מיקראי; 45. פרייה; 47. שרץ רב־רגליים; 48. "מופע", באנגלית; 49. מילת־ברירה (הפוך); 51. במקום שבעליה עומדים, צדיקים עמוריים אינם עומדים; 53. גזירה; 56. שפע של דיבורים; 57. תחבושת; 60. אחת־שתייים; 61. עיר חדשה בארץ; 63. מבלה את הלילה; 64. חיבה גדולה; 65. מילת־חיוב; 66. תוספת, עוד; 67. עץ שחור קשה מאד; 70. "כובע" הבית; 72. מכ"ם; 75. עלו ושמח; 76. כף־מבשלים; 78. לטוב במיקצת; 79. יהיר; 80. בוסתן; 81. פרוסה; 83. מילת־שלילה; 85. החי על מרכולתו; 86. תכשיט קדום יקר־ערך; 87. זמן; 88. מילת־שלילה; 90. רומס; 91. מילת־קריאה; 92. כנף־עוף; 95. מילת־בקשה; 96. אל פרסי; 97. מתווי־הנגינה.

מאונך:

1. צייר ישראלי נודע (ש"מ); 3. צמד; 4. מזמר; 5. זית בלי סוף; 6. זאטוט; 8. אחד מהורי־הם; 11. איסוף גמרץ; 12. מין כרוב; 14. גם על שמו יש היום דורים; 15. פיתקית; 20. מפרנס; 21. סופו של כל טוב; 24. בתוכו; 26. גיבעה קטנה; 27. יתכופף; 28. מלכסיקון הבקר; 29. עץ המתנוסס לתפארה; 30. אדמת־ישימון; 32. הנחש מתפשט ממנו בבוא העת; 33. שליט; 37. מכינויי בירת ישראל; 38. רשע; 39. זקן; 40. מספיק!; 42. בסיס; 43. חוברת למלאכת־יד; 45. חבל־ארץ תעשייתי בגרמניה; 46. חושב, מהרהר; 48. שים עצמך על כיסא!; 50. בזמן ההוא; 51. גבוהה וזקופה; 52. סופו של חודש יולי; 54. אגם; 55. שם ניתנה תורה לישראל; 58. רסיסי־בוקר; 59. מטבע יפאני; 62. השתאה; 64. הגיד; 68. תורת השקרנות; 69. עוף־טרף; 70. מתגורר; 71. גוף; 73. אביון; 74. מין אבן טובה; 76. הב!; 77. שני עמרדים; 79. הפסד; 80. ספר; 82. לאלתר; 84. איום לגבי הבאות; 89. מן האימהות; 90. מין אבן יקרה; 93. תבואה; 94. טרי ללא התחלה.

קשקשת 1989

הפעל את דימיונך ונסה למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: „קשקשת", ת.ד. 136, תל־אביב. ההגדרות הקולעות ביותר תפורסמנה, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע **דרייב־אין** בתל־אביב, קולנוע־המכוניות היחיד בישראל.

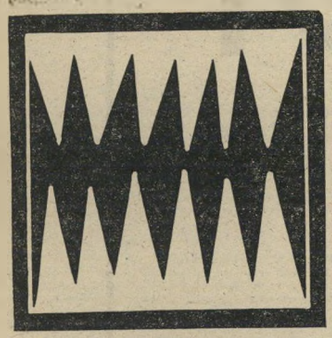

קשקשת 1987

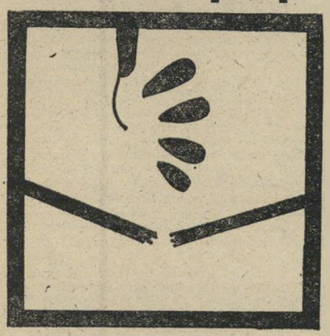

● מכת הקאראטה של רבינוביץ, ששברה את גב הצרכן.
איל פלד, רח' שמריהו לוין 58, ירושלים

● חמש המכות הכלכליות השוברות את העם — פיחות, דלק, מיסים, סובסידיות ורפורמה.
דויד אפיא, רח' סולד 29, רמת־השרון

● נשבר מעגל־הקסמים במיזרח־התיכון.
פלד נירוסטה, רח' הר־דפנה 20, סביון

● טביעת־אצבעותיה על כיס־חולצתו.
אדה גוטמן, רח' תחכמוני 43, ירושלים

● עוזי, תפסיק להתאמן על המטאטא!
עודד לחבי, רח' מענה שימחה 18, רוממה, ירושלים

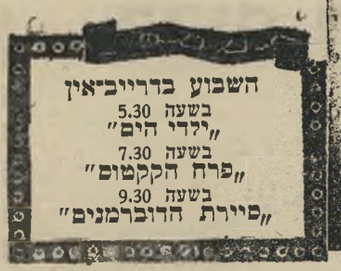

בסיטונות

- שמלות הריון
- מכנסי הריון
- טוניקות הריון
- חליפות הריון

כהן מודל

תל־אביב, רח' נחלת בנימין 4, קומה ב', דרך החצר
פתוח עד 7 בערב
(סגור בשעות 4—2)
להזמנות ע"י סוכן: טל. 50344, ת"א

במדינה

עיתונות

עניין של מינוח

ביטאון המישמרת הצעירה יכש פנים חדשות — אף שעורכתו אינה חברת־מיפלגה

גאוותה הגדולה ביותר של המישמרת הצעירה של מיפלגת העבודה היא על ביטאונה של המישמרת, רמזור. כל מה שנראה בעיני מנהיגי המישמרת מרדני־במידה אך לא מרגין למדי כדי להעיר עליהם את זעמם של מנהיגי המיפלגה, מופיע ברמזור כשמזכיר המישמרת, נתן רענן, דואג אחר־כך לחפנות את תשומת־ליבם של הכתבים המדיניים של העיתונים היומיים, כדי ששמו של רמזור יוזכר בהם.

משך שנים אחדות ערך את רמזור בהת־נדבות העיתונאי הוותיק והמנוסה דני בלוך, כתבנו הפוליטי של דבר ואיש ה־מישמרת הצעירה. לאחר שפרש בלוך מרמזור, מונה לתפקיד מי שהיה מזכיר המישמרת הצעירה, יחיאל לקט.

בעייה ופיתרונה. אולם לקט עזב ל־פני מיספר חודשים את הארץ ויצא בש־ליחות לארצות־הברית, ורמזור נותר ללא עורך. את התפקיד לקחה על עצמה מי שהיתה מזכירת המערכת, ניצה אקרס, צעירה חיפאית יפהפייה בת 22, אשר ה־ניסיון העיתונאי הקודם שלה היה במיס־גת שירותה הצבאי בבמחנה גדנ"ע.

והנה, לפתע התברר לקוראיו הספורים של רמזור כי העיתון קיבל צורה חדשה, מתכונת רחבה יותר וכי נושאיו מגוונים. העסקנים הוותיקים של המישמרת הצ־עירה התקשו להשלים עם הצלחתה של ניצה. תחילה ניסו לטעון כי רמזור אינו משרת יותר את המישמרת הצעירה, אולם משהוכיחה להם ניצה כי רמזור שינה רק את צורתו, ולא את מהותו, שתקו.

עד שקם אחד מהם וגילה כי ניצה כלל אינה חברת מיפלגת־העבודה. הסערה שקמה במישמרת היתה גדולה. "כיצד ייתכן," צעקו העסקנים, "שעורכת־הביטאון שלנו לא תהיה אפילו חברת־מיפלגה?"

כדי להתגבר על קושי זה הוחלט, כי ניצה תמשיך לשאת בתואר של מזכירת־המערכת בילבד, אם־כי באופן מעשי תמ־שיך לערוך את רמזור.

מישפט

כן אלמן ישראל

האם ביטלה אלמנתי המיוחמה את נישואיה מחשש שקיבתה תופסק?

כאשר פתח ארמי דררה את דלת־דירתו ונכנס לתוכה, ב־25 בספטמבר ה־שנה, קפא מייד במקומו.

הדירה היתה ריקה. חפציה של כלתו־העתידה, זמירה, נעלמו מתוכה. יחד עם החפצים האישיים נעלמו גם הרהיטים שהביאה איתה, ואפילו המכונית שרכשה ללא מיסים כאשר התאלמנה מבעלה ה־ראשון, שנפל במילחמה.

מייד לאחר שהתאושש, רץ ארמי לחפש את כלתו הנעלמת, שעימה עמד להתחתן שלושה ימים מאוחר יותר.

הכל ביגדי קיבתה. ארמי, אלמן אף הוא, הכיר את זמירה בחודש מאי ה־שנה, כעבור כחמישה חודשים הם החליטו להינשא, וקבעו את יום־חתונתם ל־28 בספטמבר, שלושה ימים בילבד אחרי ש־נעלמה הכלה מבית חתנה.

כאשר נעלמה זמירה, חשך על ארמי עולמו. כל מה שעוד נותר לו לעשות היה למהר ולהודיע למוזמנים הרבים על ביטול החתונה.

הוא לא הספיק. בשל קוצר־הזמן מרגע היעלמה של זמירה ועד לתאריך החתונה, היו מן המוזמנים שלא הספיקו להיוודע בדבר הביטול, והגיעו למקום החתונה.

אך ארמי לא נשאר חייב. באמצעות עורך־הדין דרור מקרין הגיש תביעה נגד זמירה לבית־מישפט השלום בתל־אביב, ובה תבע פיצוי בגובה 50 אלף לירות, על בושת־הפנים, הצער והסבל שנגרמו לו.

יתירה מזאת, בכתב־התביעה צויין ב־פירוש: "נראה כי הנתבעת התחרטה חזרה בה מכוונתה להינשא (לו), בגלל חששה שלאחר הנישואין לא תקבל מלוא קיצבת־האלמנה שלה ממישרד־הביטחון".

יתרון ושמו יותר

כמעט כולם מדברים על חסכון אולם בחסכוניותה של אבקת הכביסה "ספריימיקס" חוכלי להיווכח ממש בכמו עיניך.
בל קופסת "ספריימיקס" במשקל 1.5 ק"ג מבילה כ־12 כוסות אבקה.
אם תשווי זאת לאבקות אחרות חווכתי כי ב"ספריימיקס" את מקבלת הרבה יותר.
אך זהו איננו החסכון היחידי.
"ספריימיקס" שומרת על אריגים עדינים ומגנה על מכוות הכביסה שלך
ספני חלודה - ובכך וחסכות לך הוצאות רבות וספח נפש.
והעיקר: ל"ספריימיקס" כושר ניקוי בלתי רגיל בכך חווכתי כבר עם הכביסה הראשונה.
ההחלטה בידיך - עברי ל"ספריימיקס".

שמן

בינג־ליניאל

הכנס הארצי להגנה על האדמות

נצרת / שבת — 18.10.1975 — שעה 10 לפנה"צ / אולם קולנוע "נצרת"

المؤتمر القطرى للدفاع عن الاراضى ـ الناصرة

בתוכנית:

* **דברים מפי אישים המייצגים את הציבור הערבי בישראל, ראשי מועצות מקומיות, פלחים, אינטליגנציה ופועלים.**
* **דברי הזדהות מפי אישים יהודיים.**
* **דיון והחלטות.**

אנו נתבע מהממשלה לבטל את התוכניות השונות להפקעת האדמות של התושבים הערביים אזרחי ישראל בגליל, בנגב ובמשולש.

כתובות להתקשרות:

חיפה — עו"ד חנא נקארה, רחוב כורי 23.
נצרת — ד"ר אנים קרדוש, רחוב חאנוק.

מועדון החיים המשוגעים

ב־7 הסימנים העידו כי חוליה של מחבלים פרצה את גדר הגבול וחדרה לתחום ישראל מלבנון. כוחות גדולים של צה"ל פתחו בסריקה. כל הלילה האירו רקטות ופגזי תאורת את השמיים. מפעם לפעם הידהדו באוויר הדי יריות.

אבל במרחק קילומטרים ספורים בילבד, במועדון הים־התיכון באכזיב, התייחסו לכל ההמולה שמסביב כאל פסטיבל. נופשים המשיכו לרקוד, להתעלס על החוף ובביקתות חקש, לצחוק ולהשתעשע ליד הבאר. הרקטות נראו להם כזיקוקין. היריות נשמעו כמוסיקת־רקע.

באכזיב

ינוקא (במשקפיים) עם מפיק סירטי־הפירסומת ברק שקין, בתמונה אופיינית לאווירה השוררת בכפרי־הנופש של מועדון הים־התיכון. אווירה של נופש, התפרקות ושמחת־חיים. תמונה זו צולמה באחת החגיגות באכזיב.

לא לחינם הפכו כפרי־הנופש של מועדון הים־התיכון בישראל, המיועדים בעיקר לחברי המועדון הצרפתים, למוקד משיכה לישראלים. אלה הם המקומות היחידים בארץ שם ניתן להרגיש כמו בפלנטה אחרת, בניתוק מוחלט מכל המתרחש מסביב. אווירת חו"ל של נופש, התפרקות ושמחת־חיים מושגת שם באמצעים פשוטים ביותר: חצאיות־בד מודפסות במקום לבוש רשמי חרוזים במקום כסף, אוכל חופשי ובעיקר סדרי־יום עמוס של בילויים. משחקים ושעשועים המבוססים על שיתוף הנופשים עצמם, ללא סיוע מבדרנים ואמנים מבחוץ.

העיקרון של החיים המשוגעים מושתת על הפשטות, הבריחה מהמציאות והשיגרה וחזרה למשחקי הנעורים. וההצלחה עוברת את כל המשוער. אז מדוע שהישראלים עצמם לא יהיו מסוגלים לעשות מה שעושים עבורם הצרפתים בארץ?

הניסיון הראשון להקים כפר־נופש ישראלי במתכונת הצרפתית יחל בעוד מיספר שבועות באילת. אלי („פפו") פפשיאדו, בעל מלון הסלע האדום באילת, החליט להפוך את בית־המלון שלו לכפר כזה. לא עוד מלון אליו באים קייטנים לנוח ומתעייפים משיעמום. לא עוד מלון המספק ללקוחותיו רק מיטות וארוחות בשעות קבועות. הכוונה היא לחולל מהפכה בתיירות־הפנים, לאפשר לנופשים במקום לצאת מעורם ומגידרם, למכור להם אווירה, חברה וחדוות־חיים.

ניהול הכפר שיעמיד לרשות אורחיו מיתקני ספורט ים ויבשה, נמסר לרוז'ה קוסטה. ואילו התגיגה גון־סטופ שתיערך במקום, הופקדה בידיו של משה ינוקא.

רב־סרן הצנחנים לשעבר, שמאז השתחרר מצה"ל הספיק להיות בארבע־מן, מנהל מיסעדות ומועדוני־לילה, כתב ספר והפיק תקליט והספיק לצייר רציני ומצליח — היה בשנים האחרונות אחד הלקוחות הטובים ביותר של מועדון הים־התיכון. הוא התאהב בכפרי־הנופש הצרפתיים והפך חלק בלתי נפרד מהם. את חצי השנה האחרונה בילה בכפר הנופש של המועדון בקורסיקה, שם היה אחד מאנשי הסגל כצייר תפאורה וכמשתתף יעיל באירועי הבידור היומיומיים הבנויים על כושר דימיון והמצאה. את הקיץ הבא הוא מתכנן לבלות בכפר־הנופש במרטיניק.

הקורסיקאי

משה ינוקא כמאפיוזו (מימין) בערב־הווי נוסח המאפיה הקורסיקאית שנערך במועדון־הים־התיכון בקורסיקה. מאחוריו נראה צעיר מארוקאי, שעבד יחד עם ינוקא חצי שנה במועדון הקורסיקאי והתיידד עימו.

בלי רדיו וטלוויזיה

ינתיים הוא מנסה ליישם את מה שלמד במוסד הישראלי, אחרי שביקש וקיבל רשות ממנהלי מועדון הים־התיכון. ינוקא הוא ללא ספק אחת הדמויות המשעשעות ביותר במדינה. הוא מסוגל להצחיק, לבדר ולשעשע חבורות במשך לילות רצופים, לסחוף עמו גם את המסוגרים והמישבים בדעתם להשתטות, להתחפש ולהתפרק.

„התכסיס," אומר ינוקא, „הוא להשאיר את הכל מאחור. אצלי לא יהיו טלוויזיות מקלטי רדיו או עתונים. מה שקורה בחוץ לא מעניין אף אחד. המטרה היא להסיר את המחיצות והמעצורים ולהשתולל עד כמה שאפשר. זה לא פטנט של הצרפתים. זה בדיוק מה שעשינו כולנו בפלמ"ח ובתנועת־הנוער."

המארח

שתי תיירות מצרפת מתמוגגות לשמע בדיחותיו של ינוקא, על חוף הים בכפר־הנופש באכזיב. מבלי לדעת צרפתית, מסוגל ינוקא לנהל שיחה ממושכת בשפה זו. „הפטנט לנופש אמיתי," הוא טוען, „הוא ניתוק מלא מהעולם החיצון, כולל רדיו וטלוויזיה וזה לא פטנט של הצרפתים, זה מה שעשינו בפלמ"ח."

בתחפושת

ינוקא מחופש כאשה, בשימלת־נשף שחורה, במועדון הים־התיכון באכזיב. את אווירת כפרי־הנופש הצרפתיים הוא מתכנן ליישם במועדון ישראלי.

צעירות חיפאיות נשלחות לבדר את התיירים

קומנדו הסירנות של יוסף אלמוגי

משתזפות כשברקע רואים את האונייה מצדה, משתזפות אוסנת, ליאורה ופרחיה על סיפון האורפיאוס.

„ה ישראלים הם עם נהדר. יש להם כל־כך הרבה צרות, אבל הם אף פעם לא שוכחים את הנשים." קריאת־התפעלות זו, ודווקא בשפה היוונית, בקעה מפיו של ד"ר ניקוס קצא, רופא אונייתהספר היוונית אורפיאוס, אשר על סיפונה הגיעו כמה מאות־אמריקאים נופשים לנמל חיפה.

כשראו האמריקאים והרופא היווני את ארבע הצעירות שעלו על סיפון האורפיאוס, מייד כשהטילה עוגן בנמל, היה ברור לפחות לרופא: „לי לא תהיה הרבה עבודה. כשהאורחים נתקלים בבחורות כאלה יפות, הם שוכחים שיש מחלות בעולם, והם לא יגיעו למרפאה שלי."

ד"ר ניקוס קצא לא טרח כלל לשאול מיהן ארבע הצעירות, הלבושות שמלות בגון זהוב. אבל רב־החובל היווני, האחראי לשלמותם הגופנית והנפשית של נוסעיו, לא התאפק והתעניין: „מי שלח אתכן?"

אוסנת סלונים, בתו של השופט החיפאי הידוע משה סלונים המנוח, היתה הדוברת. „אותנו שלחה העירייה," הסבירה לרב־החובל. „אנחנו צריכות לטפל ולעזור לנוסעים שלך בכל דבר."

ואומנם, אוסנת — או אוסי, כפי שמכנות אותה שלוש חברותיה לעבודה — ועמיתותיה, מקבלות מעיריית חיפה שמרנה וחצי לירות לכל שעה שהן מבלות על אוניות־הנוסעים הפוקדות את הנמל, ומטפלות בתיירים שעליהן. אוסי, שחרמת־שיער, בעלת עיניים גדולות ויפות,

בילוי משותף המארחות העירוניות משתדלות להישאר יחד כאשר הן מבלות על האונייה. להצלחה גדולה הן זכו אצל הדוקטור ניקוס קצא, רופא־האונייה, היושב בין ליאורה לזר (מימין) לבין אוסנת, כאשר אחד התיירים יושב בחבורה, בין אוסנת לבין פרחיה, אשר לה בן המשרת בצבא.

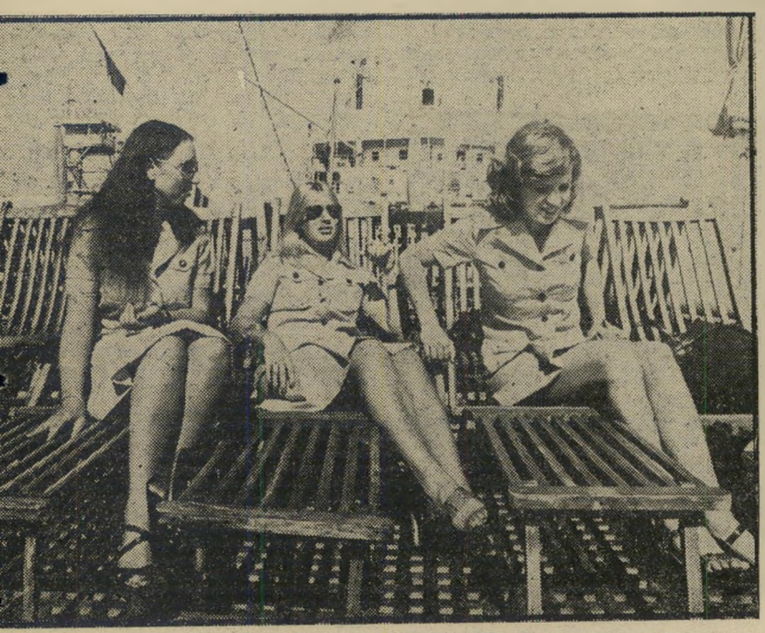

על כיסא־נוח „גם כשאנחנו כאילו נחות," מסבירה אוסנת (משמאל), „זה חלק מהעבודה שלנו. אנחנו צריכות להיות כאן כדי שהתיירים יוכלו לפנות אלינו." התיירים נמצאים בדרך־כלל על הסיפון בשעות היום.

בציר״ה סטפני ברסלוף שהתגרשה לפני מיספר חודשים, אינה מסתירה את אהבתה לעבודה זו, בה יש לה סיכוי למצוא בעל תוצרת־חוץ. סטפני היא האהובה ביותר וזוכה להצלחה הגדולה ביותר, בקרב תיירי האונייה היוונית.

המגיעים באוניות לנמל חיפה

אלמוגי עשה דבר טוב

ה רעיון שך בחורות יפות על האוניות שייך כולו ליוסף אלמוגי, ראש־עיריית חיפה. „אני לא יודעת אם אלמוגי יישאר ראש־עיר או לא," אמרה אחת הנערות, ליאורה לזר. „מה שברור זה שהוא עשה דבר אחד טוב, זה שהוא הציב אותנו על האוניות."

לליאורה דקת־הגו, בעלת השיער הח־מתולתל, יש בעייה אחת עם העבודה שהיא כל־כך אוהבת. „אם החבר שלי יידע שאני מתרועעת עם כל מיני תיירים, רואה בעבודתה זו ייעוד.

„בהתחלה אמרו לנו כי התפקיד שלנו זה לגרום לכך שהתיירים לא יישארו ב־אונייה, המשמשת להם בית־מלון צף, אלא יירדו לחוף. אני חושבת שזאת לא המטרה. כי אם זה היה כך, היו שולחים בחו־רות מכוערות, ולא חתיכות כמונו, כדי שהתיירים יברחו מהן ולא ירצו להי־שאר איתן.

„לא קיבלנו הוראות איך בדיוק להתי־נהג. מותר לנו לשתות איתם בבאר, לשבת עם התיירים על הסיפון ואפילו לצאת איתם לכרמל לארוחת־ערב."

במבט ראשון אפשר לחשוב כי עבו־דתן של הסירנות כולה הנאה ותענוג. לשבת ולשתות קאמפארי בבאר המהודר והממוזג של האונייה, להצטרף לתיזמו־רת כאשר היא מנגנת להנאת הנוסעים־התיירים ולשיר שיר ישראלי, להשתזף על הסיפון ברגליים מה שיותר חשופות, או לאכול ארוחת־ערב עם תייר שמצא חן בעינייך והיה לו מספיק אומץ להזמין אותך — כל אלה הם דברים נעימים, בעיקר כאשר מקבלים עבורם משכורת.

„אבל זה לא־כל־כך פשוט," מסבירה אוסי. „אנחנו מייצגות את המדינה, ואת חיפה. כשאני יודעת כמה חיפה היא עיר עלובה מבחינת תיירות, המעמסה המו־נחת על כתפי היא כבדה מנשוא. אני יודעת שהתייר רואה את הארץ ואת העיר שלי חיפה, דרכי. אם אני אהיה בסדר, המדינה וחיפה הן בסדר. אם אני אהיה לא בסדר, המדינה וחיפה הן לא בסדר. צריך כל הזמן לחייך, ולהיות נחמדה בהמון שפות. צריך שכולם יהיו מרוצים, וזה לא קל.

„יש פעמים שאנחנו צריכות לקום מוק־דם בבוקר, להיות על האונייה כבר בשעה 6.00, כשהיא מגיעה לנמל, להישאר עם התיירים עד הערב, לעיתים לצאת עם מישהו, במיסגרת התפקיד כמובן, לבלות. ושוב למחרת להיות בבוקר על האונייה

קוקטייל בבאר

אוסנת עם אחד מאורחי האונייה בבאר של אורפיאוס. המשקה האהוב על אוסנת הוא הקאמפארי, והבאר־מן, המכיר אותה כבר, יודע להגיש לה משקה זה עוד קודם שהיא מבקשת. „אנחנו די נהנות מהעבודה הזאת," אומרת אוסנת, „למרות הקשיים הרבים שישנם."

הכליזמרית

אוסנת סלונים היא הבכירה בין הסירנות של אלמוגי. אוסנת אינה מהססת כלל להיענות להצעות לבילוי או ארוחת־ערב, של תיירים המוצאים חן בעיניה, ולפעמים גם להצטרף אל הפסנתרן בשירה.

כאילו רק קמת משינה מרעננת בת 10 שעות לפחות."

מי שמאושר מהבחורות הם אנשי צוות הספינה. הקצינים, המלצרים, עובדי הסי־פון והמכונות, לובשים מדים לבנים ומגו־הצים ומחזרים ללא־הרף אחר הצעירות.

הפיתויים באונייה רבים. אפשר לקחת אותן לגשר־הפיקוד ולהניח להן לאחוז בהגה, אפשר להזמין אותן לכריך או ל־שתיית בירה, לשיר להם שירים ביוונית ולספר להן כמה הישראליות יפות.

„גם בהם אנחנו צריכות לטפל," מסכמת אוסי, „גם הם אורחים של חיפה."

ממתינות

ליאורה לזר (מימין) ופרחיה ברק ממתינות ליד כבש־האונייה היוונית אורפיאוס לתיירים שיפנו אליהן. ליאורה הצעירה ופרחיה, אם לחייל בן 19, נהנות מעבודתן כמארחות של תיירים, וטוענות כי זהו שירות לעיר.

קפטניות

אחד מקציני האו־נייה לקח שלוש מארחות לגשר הפיקוד, אל תא ההגה.

ועוד מקבלת בשביל זה כסף, הוא בטח יכעס. אבל אני אוהבת את העבודה."

לפרחיה ברק אין בעיות כאלה. פרחיה היא המבוגרת בין כל המארחות של אל־מוגי. „לא חשוב בת כמה אני, מספיק שיודעים שיש לי בן בן 19 בצבא," מספרת פרחיה. הגראית צעירה בהרבה מגילה, שאותו אין היא מגלה, והיא בע־לת שיער בלונדי גולש. בעלה של פרחיה הוא רב־חובל, העובד בחברה לחקר ימים ואגמים של האלוף (מיל.) יוחאי בן־נון, והוא יודע על עבודתה ומסכים עימה.

חופשית מהבחינה של בן־זוג היא גם סטפני ברסלוף. סטפני, צעירה נמוכה, שמנמונת ויפהפייה, התגרשה לפני מיס־פר חודשים מבעלה, לאחר שנת־נישואין יחידה. „היא עוד תמצא כאן חתן, אולי בשביל זה היא רצתה את העבודה," מלג־לגות עליה חברותיה. אך אין ספק ש־סטפני זוכה להצלחה הגדולה ביותר בקרב תיירי אוניות־הפאר המגיעות לחיפה.

מסתבר כי כדי להפוך סירנה של אל־מוגי, דימוי שאותו העניקו למארחות הימיות של העירייה, היה צורך לעבור מיבחנים ובדיקות. האגודה העירונית לפי־תוח התיירות בחיפה, אפת"ח, פירסמה מו־דעות בעיתונים, והוצפה ב־150 פניות של נערות חיפאיות שרצו לארח את התיירים.

„עשו לנו בחינות רציניות ביותר," מס־פרת אוסי, אשר נוסף לתפקידה בים, היא גם מזכירה באפת"ח, ובחרו מאיתנו רק שבע. בסוף נשארו איכשהו ארבע בנות, ויש לנו הרבה־הרבה עבודה."

קולנוע

סרטים

חמודים עליך - סנדק

אימרה ישנה בעולם־הבד אומרת, שאין דרך טובה יותר לרכוש את אהדת הצופה מאשר שימוש בכלב או בילד. אין בכך כל חידוש, מאז היו רין־טין־טין ושירלי טמפל לאלופי־הקופה, מסתבר שכמה כלבים עדיפים, אפילו, על כלב אחד — ולראייה: להקת־הדוברמנים המופלאה ש־אינה יורדת מן המסכים בעולם.

עתה, הוחלט שגם לילדים מגיע יחס דומה. אחרי שהולכי־על־ארבע שודדים בנק, עושים עתה באנגליה סרט־גנגסטרים, שכל שחקניו... ילדים. זו אמורה להיות פארודיה על סירטי־המשע של שנות השלושים, שתיקרא באנגי מאלון, ומקור־ההצחקה העיקרי שלה בכך שהתפקידים הם תפקידים למבוגרים, אבל השחקנים הם קטינים.

במבט ראשון זה נשמע, אולי, כתעלול זול להפקת סרט, כי הרי שחקנים עולים הרבה יותר מילדים אלמוניים בעיקר כי שהם ידועים. אלא שזה רק למראית־עין. ההפקה מתוכננת כבר עתה, כשהצילומים לא נסתיימו עדיין, בתקציב של מיליון דולר. זאת, משום שכל אחד מ־200 הזאטוטים חייב לבוא אל בימת הצילומים בליווי אמא־לה או שומר־ראש אחר, ההסעה היא על חשבון המעסיק, האוכל הוא על חשבון המעסיק (וכמה מן האמהות מצטיינות בתיאבון בלתי־רגיל, „מסוגלות לב־לוע 14 מנות", ציין אחד המפיקים הפחות־מאושרים), שלא להזכיר את העובדה ש־יום־צילומים לקטין מסתכם ב־4 שעות עבודה בלבד, כאשר בשאר שעות היום חייבים מפיקי הסרט לשכור מורים שיש־לימו את אשר מחמיצים הילדים בבית־הספר בתקופת עבודתם.

מה פלא שכמה מן האמהות נדלקו ל־רעיון החדש, וכבר מחפשות בקדחתנות תעסוקה קבועה לצאצאיהן, שעה שיוצרי הסרט נשבעים שהם מחפשים רק צאצאים בלי אמהות.

הפינית האירוטית

כינויי גנאי רבים הוטלו במשך השנים על הבמאי רוז'ה ואדים. מכמעט־גביא של הגל־החדש, הוא הידרדר לדרגת פורנוגראף בורגני, ומבמאי־כוכב לכוכב של טורי רכילות. עם זאת, יש בו תכונה אחת אשר אי־אפשר להתכחש לה: האיש יודע לבחור לו בנות זונ, וכאשר הוא מניח עליהן את ידיו, הן הופכות, כבמטה קסמים, לנשים שהעולם כולו חושק בהן.

כך זה קרה בעבר עם בריג'יט באדו, עם קאתרין דנב ועם ג'ין פונדה, מבחר מייצג ונוצץ בהחלט לטעמו של מר פלניא־ניקוף (שמו האמיתי של ואדים). לכן, בכל פעם שהוא בוחר לעצמו כוכבת חדשה לסרט, מיד מופנות עיני העולם בסקרנות, מתוך ידיעה שייתכן כי מדובר אולי באלילת־המין הבאה עלינו לטובה.

האחרונה בסדרת תגליות אלה היא נע־רת פינית, הקוראת לעצמה סירפה ליין, דוגמנית מצליחה, ואם לילדה בת 4 בשם תיאודורה. סירפה היא המוקד בסרטו ה־16 של ואדים, שנקרא בצרפת הנערה שנרצחה, בארצות־הברית שארלוט (על שם הדמות הראשית, אותה מגלמת סירפה) ובגרמניה חיים פרועים. זהו הסרט הנועז ביותר ש־עשה ואדים עד היום. ואם להתחשב בעובדה שרבים רואים בו את אבי התעוזה הקול־נועית של התקופה הרי מובן שהישג כזה אינו דבר של מה־בכך.

אהבה עד מוות. סיפור הסרט מזכיר כל מיני מעשיות שניראו בעבר. סופר, שמקור השראתו יבש, יצא לחקור את מותה המיסתורי של נערה, שנרצחה באכ־זריות, עיניה נוקרו מחוריהן, וגופה העי־רום נמצא בדירה מפוארת. החקירה מתנה־לת בסיגנון המזכיר את האזרח קיין, עם חזרות לתוך עברה של הנרצחת, בהן פוגשים את בעלה, מבקר־סרטים הומוסכ־סואלי (שהוא פארודיה על דמות חייה בצרפת), מאהבה בין־חטובים, משפחתה ה־בורגנית, שממנה ברחה, וידידיה לשעבר. במהלך הסרט מסתבר שהיא היתה מאו־הבת באחיה, עמו השתעשעה במשחקים אירוטיים, וכאשר האח מצא לעצמו חברה, התנפלה הגיברת על חברה זו, קשרה אותה למיטה וגילחה את ערוותה (כל זה כמובן נוכח מצלמה סקרנית המנציחה כל פרט). את בעלה המיועד היא פגשה במוזי־און, שם הורידה את מכנסיה ואוננה מולו.

אמריקה אמריקה

המהגרים (תכלת, תל־אביב, שוודיה) — זהו פרק ראשון ב־אפוס רחב־מימדים על הגירתם של איכרים שוודיים באמצע המאה שעברה, לארצות־הברית, ועל העובר עליהם בדרך להשתרשותם במולדת החדשה.

הסרט מתחיל בתיאור אורח־החיים בכפר שוודי קטן: האנשים, חדת, היחסים הכלכליים בין עשירים לעניים, הקרקע הצחיחה, המסורות הנושנות. כאשר התנאים ב־שוודיה הופכים קשים מנשוא ואין עוד מה להפסיד, מח־ליטה קבוצת איכרים לשים פניה אל התיקווה הגדולה: אמריקה. חלקו השני של הסרט, הוא המסע הימי, מסע־בלחות ובו אתנחתות פיוטיות, כשרק כוח החלום המפעם במהגרים, מוגע מהם התמוטטות מוחלטת. החלק השלישי, הקצר יותר, הוא התיכורות הראשונה עם חיבשת החדשה, כשחלומות הפז מחווירים מול פני מציאות שונה בתכלית.

הממלה העיקרית באפוס בלתי־רגיל זה של יאן טרל — הסרט חיקר ביותר והמצליח ביותר, קופתית, בשוודיה — טמונה בכך שלמרות מימדיו העצומים ונושאו הכוללני, זהו סרט אינטימי שבו המרכז הם האנשים, ולא הרקע שהם מחליפים.

זהו סרט בעל יופי יחיד־במינו, הן בצילומים, הן בכנות הבלתי־רגילה המשתקפת בבימוי ובמישחק, והן בכושרו לשלב את חריאליזם האכזרי ביותר (כמו בסצינות של מחלת־ים בשעת סערה) בריגעי פיוט מופלאים (למשל סצינות־החיזור בתחילת הסרט, על רקע אביבי). שלא כב־כלה למכירה, מורגש כאן שטרל מכיר את דמויותיו, קרוב אליהן, ושליטתו המוחלטת במצלמה, בתסריט ובבימוי מאפשרים לו להגדיר על הבד בדיוק את אשר עם ליבו.

כל מה שנותר, אחרי שממליצים על סרט זה, הוא להמתין בכיליון־עיניים לחמשכו, הארץ חחדשה, המספר על חשתרשות השוודים באמריקה בכישרון וברגישות גדו־לים לא פחות.

בדיחה מהודרת

שובו של הפנתר הוורוד (חוד, תל־אביב, ארצות־הברית) — המפקח קלוזו החוזר אל בדי הקולנוע בפעם הרביעית, הוא שילוב של ואלתר מיתי, ח־פקיד הקטן בעל הפנטסיות המגאלומאניות, לבין באסטר קיטון, הליצן הרציני ביותר שידע הקולנוע, והתגלמות ח־איש שאינו מבין עד־כמה מגוחך הוא בעיני האחרים. כמו שני אלה, גם קלוזו חי לו בתוך עולם דימיוני ופרטי משלו, ומתייחס למציאות חיצונית כאל הפרעה חולפת שתיכנע בסופו של דבר לחלומותיו, חממשיים הרבה יותר.

כאשר דמות כזאת עומדת במרכזו של סרט, חעלילה אינה צריכה אלא לשמש תירוץ להפגנת תכונותיו חשונות. הפעם מדובר בסיפור שוד הפנתר הוורוד (שהוא יהלום אגדי), סיפור שמתחיל כמו טופקאפי ונמשך כמו תפוס את הגנב, כאשר במרכזו המפקח הסחרורי, שודד־יחלומים מפורסם (כריסטופר פלאמר) ומפקד־משטרה (הרברט לום) שדעתו נטרפת עליו קצת יותר אחרי כל פגישה עם קלוזו.

חסיגנון האלגנטי והחמצאות החצותיות של הבמאי בלייק אדוארדס, מי שרקם בראשונה את רעיון הפנתר, יחד עם הכותרות המשעשעות־מאד של ריצ'רד וילאמס (ח־מלווה אף הוא את הפנתר מתחילת דרכו) מעניקים לסרט לא רק חמון רגעים מבדחים אלא גם חידור חזותי מחנה את העין, זהירות: כל מי שחושב עצמו כבד ורציני, ומצפה שנחלי־תבונה יישפכו אליו מן חמסך, מוטב שיילך לראות משהו אחר.

איפה רוס נוקדונלד

חבלש וחיורשת (אופיר, תל־אביב, ארצות־חברית) — רוס מק־דונלד מחבר חספר עליו מבוסס סרט זה (שניחם נקראים במקור בריכת חטביעה), מקובל כאחד משופרי־המתח המעולים ביותר חיום בארצות־חברית, יורשם של חאמט וצ'נדלר, ומי שמיטיב להשתמש בעלילה בלשית לפריסת חתך־חיים אמיתי ומשכנע, רגיש וספוג חבנה כנה לחולשות ולעיוותים של גיבוריו.

ספריו ממוקמים בדרום־קליפורניה, איזור המוכר לו חיטב, הן מבחינה גיאוגרפית והן מבחינה אנושית, שם פועל לו ארצ'ר, גיבורו חקבוע של מקדונלד, כאחרון אבירי השיריון חלבן. מעין בבואה של חסופר עצמו, לא צעיר ביותר ולא יפה במייוחד, בלש פרטי זה מעורב נפשית בכל חקירותיו, שבחן חוא מנסח לחשוף, מעבר לחוקים ולצדק, את האמת האנושית.

כל מה שנותר מן חמקור, בסרט זה, חוא מישפט חמכ־ריז על שאיפה זו לאמת. פרט לכך, חחליטו שלושת חתס־ריטאים שבמקום קליפורניה מוטב לואיזיאנה, במקום גי־בורי מקדונלד עדיף גיבורי טנסי וילאמס, ותוך כדי מהלך עלילה המתארת סידרת מעשי־רצח — שבהם משמשים תאוות־בצע, אהבה שלא כבתה אחרי שנים רבות, סטיות

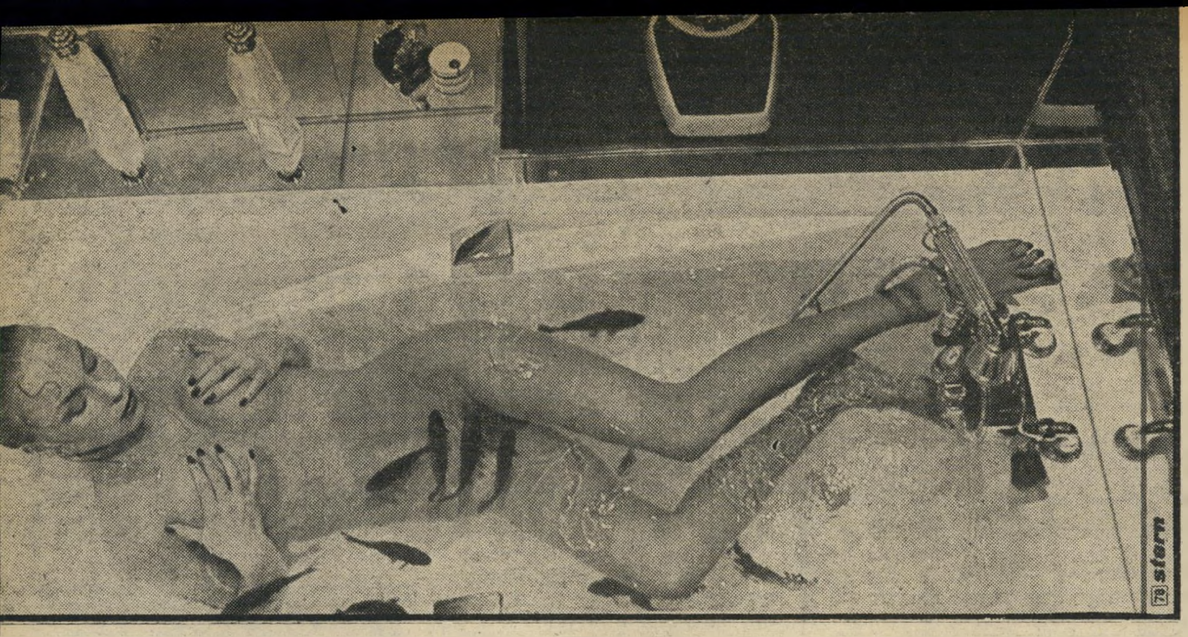

פירפה ליין
כוכבות מטאורית

היא מצליחה להביא את חבעל הסוטה לט־עום, פעם אחת בילבד מן הפרי הטעים של המין הנגדי, זאת אחרי סצינת יאוש בה היא מאיימת להשליך את עצמה אל הסיינה, ולבסוף מסתפקת בהשלכת ענק־הפנינים שלה.

לבסוף, בסצינה אירוטית מטורפת, היא מנסה את כל התענוגות הסאדו־מאזוכיס־טיים האפשריים, עד להנאה העליונה, זו של מוות מתוך אהבה.

הסרט התקבל בינתיים במספריים שלו־פות בכל מקום בו הוצג ובו קיימת עדיין צנזורה, כאשר העיתונים מרבים לפרט את מצלליו המיניים של הסיפור, את הופעתה המשוחררת וחסרת המעצורים של סירפה כסמל לאשה החושנית החדשה, ואת נוכ־חותו של ואדים עצמו, המגלם בסרט (בהר־פעתו הראשונה כשחקן) את דמות הסופר התוקר את פרשת הרצח.

לסירפה, זו אמנם פגישתה הראשונה עם קהל צופי הקולנוע, אבל אין זו הופעתה הראשונה מול המצלמות. לפני כשנתיים בחר בה במאי פולני שחי בצרפת, בשם זלריאן בורובצ'יק, לתפקיד הראשי באחד המערכונים שהרכיבו את סרטו סיפורי אנטי־מוסר. הסרט, שהיה התקפה חזיתית על המוסר והכנסיה, זכה אומנם לפרס בפס־טיבל ברלין, אך יחד עם זאת ניתכו עליו התקפות מכל הצדדים על מוסריותו המפוק־פקת. הקטע שבו הופיעה סירפה, הציג רועה צעירה ועליזה היוצאת מביתה בשעת בוקר, בליווי צלילי צ'מבאלו מן המאה ה־18, ומטיילת לה ביער, כאשר מפלצת נוראה, מחציתה חזיר־בר ומחציתה דוב, מתנפלת עליה, קורעת את בגדיה ומשכיבה אותה בעשב הרך. הקטע עשה רושם עז כל כך, שאפילו בורובצ'יק ומפיקיו נבהלו, וחעדיפו להשאיר אותו מחוץ לסרט.

אבל מי שהמזל מאיר לו פנים, יתגבר על מיכשולים שכאלה. סירפה ליין, שעוד לפני שנתיים־שלוש, התהלכה רק במכנסי ג'ינס ושמלות שק (משהו אחר לא יכלה להרשות לעצמה), היא כבר דוגמנית־כו־כבת בשבועון האופנה וונ, אישיות מבו־קשת בעולם השעשועים, ובעלת חוזה חתום בכיסה לסרט הבא. תהיה זו הפקה של קארלו פונטי (עוד מומחה לנשים), בה תגלם סירפה את רעייתו של שייך עשיר השולט על נסיכות־נפט.

אפשר רק לשער מה יכול נושא כזה להניב, בשטח התרגילים המיניים האקרו־בטיים.

תדריך

תל־אביב

★★★ **לני** (אורלי, ארצות־הברית) — מי שראה בניבול־פה אמצעי לביקורת חב־רתית חריפה, והיה בסוף ימיו לקורבן אותה ביקורת עצמה — לני ברוס — מקבל טיפול קולנוע ביוגראפי, במישחק משובח של דאסטין הופמן ובבימוי פוסבדר־תיעודי של בוב (קאבארט) פוסה. קשה וכדאי.

ירושלים

★★★★ **מיסתרי האורגניזם** (ס־מדר, יוגוסלביה) — תיסכול מיני הוא ה־גורם למישטרים טוטאליטאריים, טוענים הבמאי דוז'אן מאקאבייב ותורת מקסימו, הפסיכולוג וילהלם רייך, בסרט מלא הב־רקות קולנועיות וקטעים דוקומנטאריים מרתקים. חווייה.

חיפה

★★★★ **כותרת ראשית** (רון, אר־צות־הברית) — בילי ווילדר לועג לעי־תונות, לעיתונאים ולעם שהיה שייך להם בזמנם — עושי הכותרות המרעישות. מצחיק עד־דמעות, ואפשר לומר: אם זה לא היה כל־כך מצחיק, זה היה בוודאי עצוב.

דרשי שעועית ברוטב עגבניות היינז הטובה בעולם.

הפעם—
אנו משכנעים אותך
פעם שניה—
את תשכנעי אחרים...
▪ בלי טעם לואי
▪ אינו מכיל שומנים
▪ כשר למאכלי בשר וחלב

להשיג בחנויות לשירות עצמי וחנויות מכלת.

יבואן-מפיץ
חברת-,גג'
ס.ד. 913224

רחל מרחלת על כל השולם

העופרית הקאפריזית

היא כבר מזמן לא כוכב בינלאומי גדול, ובכל זאת היא משחקת אותה כאילו היא עדיין כן. זה שהיא זמרת דגולה, בעלת קול נפלא ואישיות בימתית עצומה, הוא עובדה שכבודה במקומה מונח. אבל זה בהחלט לא מצדיק את התנהגותה המוזרה של הזמרת **אסתר עופרים** כלפי אמצעי־התיקשורת, וגם כלפי הסובבים אותה וה־קרובים לה ביותר.

אז קודם־כל, היא דרשה — וגם קיבלה — מאמרגנית בארץ, סבן־טלית, דירת־פאר במלון ראמאדה בתל־אביב.

אחר כך היא שיגעה את השכל לחברי התזמורת המלווה אותה במהלך החזרות, שלא לדבר על שינוי שירים, שינוי דיעה, שינוי מועדים וכו'.

חוץ מזה היא „הירשתה" לעיתונאית ידועה לחכות לה שעתיים וחצי, עד שהואי־לה בכלל להתפנות אליה, וגם אז הצטיידה לה בחבר הצמוד שלה **רוני ברגר**, שפיקח אישית על מתן השאלות והתשובות. לעיתו־נאי אחר לא ענתה כלל, כשפנה אליה.

עיתונאי נוסף סולק מאולם־החזרות שלה בבושת־פנים.

ואילו התחנה הצבאית, גלי צה"ל, זכתה לעומת זאת בכבוד גדול, ואסתר עופרים ניאותה לשוחח שם משך שעתיים תמי־מות, ובגילוי־לב, על שירתה, פחדיה, חייה בעבר, חייה בהווה וחייה בעתיד, כשהיא משיבה בפה־מלא לשאלותיהם של **מוטי שפירא** ו**אבי קורן**, שניהם עורכי תוכ־ניות בתחנה.

אז תגידו לי אתם, מה יש לשניים האלה שאין לכל השאר?

רוני ואסתר עופרים
פיקוח צמוד

הסבתא המזמרת

כשהיא חיתנה את בתה **אורית**, נאנחו כל בני דור הפלמ"ח ואמרו: „אח, היו זמנים".

ובכן, דור הפלמ"ח עוד לא הספיק להירגע מנישואיהם של אורית והטייס **יגאל שוחט**, וכבר נפלה הפתעה חדשה בחיקו. **יפה** חיתנה גם את בתה האמצעית, **תמי**, עם סטודנט מירושלים.

אז מה יגיד דור הפלמ"ח כעת, כשאני אבוא ואבשר לו שזמרת שלוש־המילחמות עומדת להיות סבתא בחודשים הקרובים?

לא, לא זאת לא אורית שעומדת להפוך אותה לסבתא מאושרת. אלא דווקא תמי, הצעירה יותר.

מה יש לדבר, הם עושים הכל כל־כך מהר, הצעירים בימינו. וחוץ מזה, לגבי יפה, „הזמן עובר, חביבי."

הגאון מאוהב

מה תגידו עליו, על **יהורם גאון**, הבחור עדיין מסוגל להפתיע. חשבנו כבר שהג"ל התייבש. זה עידן ועידנים שלא

מיכל נוי
סוד כמוס

שילה במחזמר שיער? זאת שאחר־כך נסעה לחו"ל וזנחה את ההזדמנות ל**אביבה פז** להחליף אותה, ועזרה בעצם המעשה הזה להולדתו של רומן גדול בין אביבה ל**שוקי לוי**? והרי במהלכו של רומן זה עזבה אביבה את בעלה, הרקדן **משה אפרתי**, ונסעה עם תינוקה בן החודשים הספורים אחרי שוקי, לפריס.

זוכרים נכון. אז גם אצל מיכל חלו שינויים מרחיקי־לכת, בחיי־המישפחה שלה. מיכל, שהיתה אשה נשואה כדת וכדין, השתתפה בהצגה אל תקרא לי שחור יחד עם **אברהם פררה**, **רותי נבון** ובחור צעיר בשם **דודו זר**, שהוא בנו של חבר־הכנסת מטעם המערך, **מרדכי זר**.

והנה, בין השניים פרחה אהבה לא־נורמלית. מיכל התגרשה מבעלה, והשניים נסעו יחד לארצות־הברית לחפש את מזלם. מארצות־הברית החלו להגיע כל מיני סיפו־רים על מצבו העגום של הזוג שנותר, לדברי המלעיזים, מחוסר־עבודה.

אלא מה, דודו לא נשאר חייב. מעל דפי עיתון זה פירסם מיכתב־תשובה למשמיציו, ובו בישר כי הוא ומיכל עובדים, חיים, ומרוצים מאד משהותם בניו־יורק סיטי. ב־ימים אלה שבו הצמד־חמד לארץ, כשהם עדיין ביחד, עדיין מאושרים, קוראים אחד לשני „אשתי" ו„בעלי", אך מסרבים בתוקף להשיב על השאלה אם נישואיהם הם במסגרת החוק או לא. מה שמזכיר את הבדיחה האנגלית על האיש שאמר לכל־בו: „אתה בא או לא?!" והכלב בא או לא בא?!

הם, כמו שאני מבינה, מתכוונים הפעם להישאר בארץ ולהשתלב בנוף־הבידור ה־מקומי. שיהיה להם בהצלחה, מה איכפת לי.

נשואים או לא

אתם זוכרים את **מיכל נוי**? זאת ש־החליפה את **מרגלית אנקורי** בתפקיד

פעמיים בשבוע, נדמה לי שהגעתי לפית־רון התעלומה.

מסתבר, כי עוד פעם — שרשה־לה־פאם. עוד פעם הכל מסתובב סביב האשה. הפעם זו בחורה יהודיה כשרה וטובה, אבל ממוצא הודי, שהצליחה תוך שנים ספורות בארץ להסוך את ירושלים על פיה להיות לאחת הכלות המבוקשות ביותר בעיר.

לינדה רמכם כבר עשתה הרבה בירו־שלים. היא עבדה בסוכנות היהודית, עבדה באגודת־הסטודנטים, אבל בעיקר נודעה כאשר שימשה כדיילת בכל מיני קונגרסים של אנשים חשובים, שם פגשה את צדוק, שאותו בודאי לא מעניין ללמוד סנסקריט, ואת חיליק — שאותו זה דווקא כן עניין.

אז אל תתפלאו, אם פתאום יתקבלו במ־דינה הזאת חוקים הכתובים בסנסקריט, שרק שר־המישפטים ועוזרו יבינו אותם.

לינדה רמכם
ירושלים הפוכה

דחיל רמב"ם

מעניין לאן עוד תגיע שאיפת־הדעת של הצעירים הירושלמיים הזוהרים, אלה שמשמשים כעוזרי־שרים, דוברים וסתם מתחכמים בין אנשים גדולים.

כשהם היו עדיין צעירים מאד, היתה האופנה ללמוד צרפתית. מי לא למד אז צרפתית? אחרי מילחמת ששת הימים היתה האופנה לימוד ערבית, את זה עוד היה אפשר להבין, אבל סתם ככה לקום וללמוד סנסקריט, זה כבר נבצר מבינתי.

לא הבנתי מדוע כל מיני ירושלמים טו־בים והגונים, ובראשם **יחיאל** („חיליק אבי התאומים") **גוטמן**, עוזרו של שר־המישפטים **חיים צדוק**, הולכים פתאום ללמוד את השפה הזאת, שעד שלא הסת־כלתי באנציקלופדיה לא ידעתי בכלל שהיא השפה של ההודים.

רק כשבדקתי בדיוק היכן לומדים חיליק וחבריו את השפה הזו בשקדנות מפליאה, יצא לנו לשמוע על חתיכה קבועה בחייו. והנה, בום טראח, הוא נפל שדוד, והפעם עד הסוף.

האמת היא שעל הרומן שנרקם בינו לבין השחקנית **פנינה וילצ'ר**, שהיא אחותם הקטנה של העיתונאית **ריבקה רז** ושל האמרגן **דני דגן** — שהוא אגב ידיד קרוב של יהורם, ואף שימש אמתנגו במשך זמן מסויים — ידעתי עוד כשהיה בחיתוליו.

אך כששמע יהורם שיש בדעתי להביא לידיעתכם את העניין, הוא ממש הפציר בי שלא אפרסם את הסיפור. ואתם הרי יודעים שאני רכת־לב מאין־כמוני. אז זי־תרתי לו הפעם. מה גם שלמען האמת חשבתי שזהו בודאי רומנצ'יק לא־רציני.

אלא שטעיתי. מה אפשר לעשות. פנינה וילצ'ר לא רק הפכה חברתו הקבועה של יהורם, היא גם עברה לגור בדירתו שב־גיבעתיים, ואם אינני טועה זוהי החברה הראשונה של יהורם שגרה איתו רישמית תחת גג אחד.

ואם לא די בזה, הוא גם לקח אותה לבקר את שתי אהבותיו האמיתיות והרא־שונות־במעלה: אמו, וירושלים.

כעת, כשהוא במילואים, הוא קנה לה במתנה המון תקליטים קלאסיים, כדי שלא תשתעמם חס וחלילה, והיא שמחה להכריז קבל עם ועדה שבסעם הראשונה בחיים שלה היא ממש מאוהבת, ושדבר כזה כמו שקורה בינה ובין יהורם קורה סעם אחת בחיים, ושהיא מקווה שזה יימשך לנצח. גם אנחנו, נכון?

פנינה וילצ'ר ויהורם גאון
רק שיימשך לנצח

לבעלי מאפיות (בית־אש) (פיתות) איהאב־3-75

חשוב מאוד!

התנור האוטומטי החדיש ביותר בעולם!

- עיצוב קנדי מיוחד
- הרכבה מוסמכת ואחראית בארץ
- חוסך 50% מהדלק אותו צורך תנור אחר!
- אחריות ל־5 שנים!
- מספק את דרישותיכם בעתיד!
- 4500 פיתות לשעה!

ניתן להפוך כל תנור — לאיהאב־3־75
למקדימים: הקלות ותנאים מיוחדים!

התקשרו מיד עם: סמיר אבו נוארה
נצרת — 1/911, טל. 065-55127

קורסים למזי״סטים(יות)

השתלמות עיסוי ספורטאים ייפתחו
ב־20.10.75

- בהנהלת מר ג. גולדמן.
- הרצאות מקצועיות מפי רופאים.

ביה"ס למסו'יסטים(יות), ת"א,
שד' בן־גוריון 35, טל' 225229.
בשעות 13.00—9.00.

חשבץ 1989

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן חספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור וחיסור כפל וחילוק יש למצוא איזו סיפרה מציין כל סמל של ריבוע.

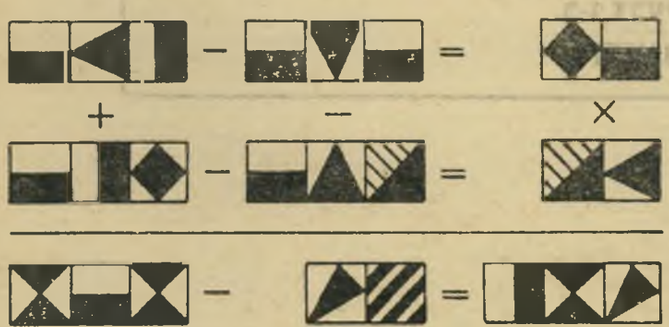

הדבקה מקצועית של פלקטים ותמונות
על לוחות עץ — „לוטוס", אלנבי 101
טלפון 03־295130.

המנוי

קיבלת חשבון,
אנא, פרע אותו
בהקדם.

מחלקת המינויים

אנו מחפשים בתים חמים
עבור חתלתולינו החמודים
אגודת צער בעלי חיים

רחוב פלמה 30, יפו
טל. 827621

לה ולי

הסבון לאוהבים להיות יחד

לה ולי–הסבון לאוהבים להיות יחד.
ב-3 צבעים ובניחוח מיוחד
חדש מעץ הזית

רחל מרחלת על כל העולם

תהיי יפה ותתחתני

תגידו לי בעצמכם, בשביל מה זה טוב להיות מלכת־יופי? פעם זה היה משחלם. כל מלכת־יופי פוטנציאלית, כל אחת ש־נשאה את התואר הנכסף „מיס יוראל", היתה יוצאת בשליחות המדינה לארצות־הברית, מוכרת איגרות בונדס, ובאותה הזדמנות קונה לה חתן אמריקאי — מיליונר, אם אפשר.

זה, כזכור, מה שקרה למלכת־היופי **רונית רינת**, שהתחתנה עם רופא עשיר מקליפורניה. זה מה שקרה ל**יהודית מזור**, וזה מה שקרה ל**לילי מן** ולעוד רבות אחרות, שפשוט שכחנו אותן מרוב המיליונרים שלהן שמחזיקים אותן שם.

אבל היום, איפה? לא מיליונר ולא חתן אמריקאי אחר. אפילו **חהה לוי** היפהפייה לא התחתנה עם מיליונר אמריקאי, שלא לדבר על מלכות־יופי אחרות כמו **אתי אורגד**, למשל, שלא רק שלא התחתנה עם מיליונר אמריקאי, היא אפילו עבדה, אחרי שנבחרה כמלכה, כזבנית ב־בוטיק ברמת־גן.

לא שזה ברשה, חס־וחלילה, לעבוד ב־בוטיק, אבל בינינו, בתור מלכת־יופי־לשעבר זה גם לא כבוד כל־כך גדול. מ־מלכות־יופי מצפים שתהיינה בעלות־בוטיק לפחות־צמרת, או דוגמניות־צמרת, או צמרת־כל־דבר, העיקר שהמילה צמרת תלך צמוד לתואר.

אלא שאתי אורגד, אף־על־פי־כן ולמרות הכל, הולכת להיות בימים הקרובים ב־צמרת הפרטית שלה. היא עומדת להתחתן עם **יהודה קורטון**, טכנאי־קול לשעבר ובעל חנות למכשירים אלקטרוניים ומכ־שירי־מוסיקה כיום.

נו, גם כלת־צמרת זה משהו.

אתי אורגד
בבירכת הצמרת

איך נפלו צלמים

שונאת להספיד מה לעשות, אבל כל מי שמכיר את הצלם הדינאמי **אבי דיין**, עסוק כיום דווקא בלהספיד אותו. או מי אני שמכירה ומוקירה אותו מקרוב כל־כך, שארשה לעצמי להתחמק משורת המספידים? רגע, לא להיבהל!

ולמה מספידים את הצלם השובב? פשוט, מאחר שהג"ל, כרבים וטובים לפניו, הולך בדרך קודמיו ועומד לשאת לו בקרוב אשה. כדת־וכדין. אז מה כל־כך מיוחד בזה שבנאדם עומד לשאת לו אשה? כבר ראינו דברים יותר נוראים. או — אז אם אתם שואלים את השאלה הזו, סימן ש־אינכם מכירים את אבי דיין.

אבי דיין הוא בפירוש! אבל בפירוש! מלך החתיכות. כבר שנים שלא ראיתי בן אדם שאוהב אותן כל־כך הרבה ושמחליף אותן בתדירות גדולה כל־כך. והנה, ביום בהיר אחד נסע צלמנו לצלם כתבה באילת. ראה את החתיכות, וכמו שאומרים ה־חברה, התייבש. אחרי שניסה אותן כל אחת לחוד וכולן ביחד, חזר לתל־אביב שמח וטוב לב אך עם אידיאה פיקס ש־יפות־יפות — אבל כולן אותו דבר.

כתום שבוע ימים, החליט האיש לרדת שוב לאילת, על־מנת להשלים אי־אלו צי־לומים שמרוב החתיכות התפספסו לו ב־פעם הקודמת, והפעם, חברים, זה קרה לו. הוא חטף את זה בול בלב מידי ידידנו קופידון, שעלה מן הרחצה עם חולצה הדדית שקופה וצמודה לגוף, שלא הותירה אפילו טיפ־טיפה מקום לדימיון. והחולצה הזו היתה מתוחה על ושייכת לגוף המשגע של **גידן זוי**, תיירת צרפתייה יפהפייה בת 22, ביטניקית־בפוטנציה שבאה לבלות חופשה באילת.

ומאותו רגע שצלמנו נתן את הקליק ותפס את גילן במצלמתו, **בא לו בלב** קליק מסוג אחר לגמרי, ומני־אז ועד היום הזה, מזה שלושה חודשים בדיוק, צמודים תשעים זה אל זו ושום כוח שבעולם לא יפריד ביניהם.

הגיעו הדברים לידי כך, שאבי דיין הנ"ל החליט לשאת לאשה את העלמה הצרפתייה שמוצאה, תאמינו או לא, מ־משפחת צלמים. והחתונה תתקיים, אם ירצה השם בחודש פברואר של שנת 1976 בפריס הרומנטית, כבאה וכיאה לצמד קלי־קים כל־כך מוצלח.

גידן זוי ואבי דיין
בבירכת קופידון

איקא בפעם השלישית

סימן טוב, ומזל טוב, קול ששון וקול שימחה, קול חתן וקול כלה. בשעה טובה ומוצלחת בעיר־הקודש ירושלים, נשא ה־אברך הצדיק רב **איקא ישראלי** את זוגתו השלישית, בטכס צנוע בביתו.

ומעשה שהיה, כך היה: רב איקא, ש־היה בעבר, כזכור, אפיקורס גמור ועובד אלילי הבוהימה, הולל וסובא, ואוהב־חתי־כות ידוע ירחם השם, חזר אל הדרך הישר, בעזרת כנפי השכינה האוספת, כידוע, כל בן אובד.

כזכור, לא היתה זו הפעם הראשונה שהאברך־הגאון, שמאס בציור ובחר בתורה, שמאס בדיזנגוף ובחר בהר־ציון, שמאס בחתיכות ובחר בחסידות צנועות וירא־ות־שמיים — מוביל אשה לחופה.

איקא ישראלי
בבירכת־השם

את זוגתו הראשונה שתחייה, **איילה**, הוביל לחופה בימי בחרותו העליזים, המשוחררים ומשולחי־הרסן. את זוגתו ה־שנייה, חסידה גרושה בת 36 משכונת שערי־חסד בירושלים, הוביל לחופה לפני כשנתיים, אך הזיווג לא עלה יפה והם התגרשו כדין.

זוגתו השלישית של איקא, הזכור לטוב ככוכב־מישנה של תוכנית־הטלוויזיה שנדג, בה כיכב הזמר המהולל ניסים סרוסי, גם היא אשה חסידה וירא־שמיים. אך מחשש עינא־בישא שומר עליה החתן החסיד מכל מישמר, והוא מסרב למסור פרטים מדר־ייקים הנוגעים לה כיום, שלא לדבר על שם־בחרותה.

נויקרה טוב

שלא תחשבו שאצל שלישיית הבנות שוקולד מנטה מסטיק יש רק צרות, כמו זו שעליה קראתם בשבוע שעבר (העולם הזה 1988). קורים שם גם מיקרים טובים. קחו, למשל, את המיקרה הטוב שקרה ל־„מפקדת" השלישייה, **רותי הולצמן**, ש־פגשה בסטודנט **שמעון ברק** והתאהבה בו עד מעל לאוזניים. ומספרים שמי שלא ראה לאחרונה, את רותי, לא ראה בחורה מאושרת מימיו.

רותי הכירה את שמעון בעת שהופיעה עם חברותיה לשלישייה בתוכנית־הטל־וויזיה שיוחדה לשירים דרום־אמריקאיים. שמעון הינחה את התוכנית במיבטא דרום־אמריקאי בולט, וגם ערך אותה. המיבטא הדרום־אמריקאי הזה שלו זה לא במיקרה, וגם לא בכוונה, זה אצלו ככה טיבעי, בא לו מהבית, שכן מוצאו של שמעון הוא מ־ארגנטינה.

בימים הקרובים עומד שמעון לצאת ל־אוניברסיטה בירושלים, להתחיל בלימודי הרפואה שלו, ואני רק מקווה שרותי תדע לתמרן היטב בין ירושלים לתל־אביב, ובין חיי־הלילה של הבירה לבין הופעות השלי־שייה שלה. מי שבעניינים, יודע שזה לא הדבר הכי פשוט.

סוף עונת האהבה

אני נשבעת לכם, מהיום והלאה כשאני מדברת על אושרו של זוג זה או אחר, אוסיף מייד את המישפט: „בלי עין הרע", בליווייתי יריית אדירה סטייל: „טפר־טפר־טפו!"

רק לפני כמה ימים חשבתי לעצמי: הנה, בעולם זה שבו אנו חיים, עם כל כך הרבה אהבות, ושנאות, גירושין בגידות, נסיונות־התאבדות ומה לא, קיים בכל זאת זוג אחד שאותו אני מכירה באופן אישי, שהפריך את כל ההוכחות והדיעות־הקי־דומות שאי־אפשר גם להיות שחקן וגם לחיות באושר.

ושלא תחשבו, אני מדברת על **מיש־פחת שחקנים** דווקא מפורסמת. שהצד הגברי שבה מפורסם הרבה יותר מהנשי, אם־כי גם הכישרון היפה של המישפחה הזו הוכח לא־אחת, ואינו מוטל בספק.

הזוג הנ"ל, שהוא צמד ותיק מאד ואהוד מאד, חי לו תמיד ההחק מעיניה הסק־ריזיות של העיתונות וההחק מזרקרי־הזוהר המופנים אל הבהימה. הוא גידל את ילדיו בשקט, חי לו חיים יפים ושלווים.

והנה, איך שאני חושבת לי כך, וגם מספרת שעובדה, יש זוג אחד יוצא־דופן, לא עוברים ימים רבים וטורח מי שטורח להודיעני, כי שחקננו הנאמן והאוהב עזב את ביתו, את אשתו ואת ילדיו.

אני רק מקווה שלא יוטל עלי לספר לכם את סיפורם של השניים עם שמותיהם הנקובים, כי אז כבר באמת יהיה מאוחר מכדי לתקן משהו.

בספר־ביכורים מגולגלת העיתונאית

מירית שם־אור את סיפורו של דור תש"ח

והקול של דוקטור מנקין המשיך לדבר כל הזמן על תאים ועל קצות־עצבים, והיא יד־עה שהוא מסתכל עליה ורואה את הכל והיא שמעה את עצמה אומרת לו משהו, אבל היא לא ידעה מה היא אמרה. ואחר־כך, כשהיא כבר באמת לא יכלה יותר, היא הרגישה סוף־סוף את קצות אצבעותיו נוגעות בדיוק במקום שהיא כל הזמן רצתה שהוא ייגע בו, וזה יהיה הדבר הכי טוב שקרה לה בחיים ואז היא התחילה לצעוק.

קטע זה לקוח מתוך סיפורה החדש של העיתונאית מירית שם־אור, כולם, והוא מתאר אחת החוויות המיניות העוברות על גיבורת הספר, יעלי רבינוביץ'.

על הספסל בשדירות קק"ל, על שפת־הים ובמסיבות ערב־שבת, ואשר ממנו צמחו „בני־הטובים."

רבים מאלה שקראו את הספר נוטים לראות ביעלי רבינוביץ' היפה, המשעממת והמשועממת, העוברת אין־סוף אירועים שיגרתיים ואשר מלבד אותה חוויה מסעי־רה העוברת עליה עם הפסיכיאטר ד"ר מנקין, המזכיר מאד את הפסיכולוג דויד רודי, לא קורה לה בעצם דבר — את מירית עצמה.

בדירתה השכורה בשיכון בבלי בתל־אביב, במיכנסיים קצרים ובחולצת־גופייה, מכחישה מירית שם־אור כי קיים דימיון בינה לבין יעלי. לדבריה, לא היו נעוריה־שלה דומים כהוא־זה לנעוריהם של יעלי,

צעירה מבטיחה וגם מקיימת

הברווזון המכוער הפתיע

ך ומך־הבתולים של מירית מתאר את חייו של נוער־הזהב שנולד עם המדינה. איתו נוער שגדל בצפון תל־אביב, שעיקר חוויות־ההתבגרות שלו עברו עליו ושל „כולם." היא, לטענתה, מעולם לא היתה אחת מהחבר'ה. היא תמיד השקיפה על הנעשה מן הצד, ולמרות שלא זכורים לה לילות־שבת שבהם נותרה בחדה ליד מכשיר־הטלפון, היא מתעקשת כי מעולם לא לקחה חלק ממשי בחיי־החברה של הצעירים בני־גילה. על ספסלי קק"ל ועל שפת הים ובמסיבות. אלא שהתיאורים בס־פר נראים אותנטיים מכדי להיות דימיוי־ניים.

מירית אולי כבר לא־כל־כך זוכרת, אך לפני כעשר שנים רואיינה כנערת־גובמבר (העולם הזה 1316) והיא בת שבע־עשרה בילבד. צעירה יפה, כישרונית ומבטיחה. בתם של הסופרת־עיתונאית אורה שם־אור ושל הארכיטקט ארי שם־אור שתודות ל־יסודות שהיקנה לה הקדישה לו את ספר־הביכורים שלה, כולם.

באותו ראיון, שכינה את מירית „מלאך של צחוק," התגלתה נערה אופטימית ה־עוסקת בציור, בכתיבה ובחלומות. צעירה שלדבריה, שאיפתה הראשונה־במעלה היא להיות תמיד הטובה ביותר. ואז, בהיותה בת 17, היתה אומנם הטובה ביותר: בקפי־צה לגובה, בריצה למרחקים ארוכים, הנע־רה והיפה ביותר בכיתתה. אמה העיתונ־אית ידעה לספר אז כי מירית אינה חדלה להפתיע אותה.

כילדה צעירה, העירה אמה, היתה מירית ילדה מכוערת, והנה — הברווזון המכוער הפך לפתע ברבור. מירית הילדה היתה כבדת־תנועה ואיטית. ואילו בגיל שבע־עשרה הסכה אלוהה ספורטיבית. שאיפתה של מירית להיות תמיד הטובה ביותר הוג־שמה על־ידה באופן קבוע. אך ברגע שצצו מובות ממנה, היתה מוותרת על כתר־האליפות. כך חדלה לרוץ, חדלה לקפוץ, חדלה לצייר. אך היא מעולם לא חדלה לכתוב. אמה תלתה בה תיקוות רבות, ואשר להפתעות שגרמה לה בתה הבכורה, אמרה את: „אני לא יודעת מה תהיה ה־הפתעה הבאה." ומירית אכן הפתיעה.

בגיל שבע־עשרה נרשמה ללימודי סוצ־יולוגיה ומדעי־המדינה באוניברסיטה. חבר קבוע לא היה לה, אם כי מחזרים לא חסרו. בעיקר אהבו אותה גברים מבוגרים. אך מירית התעקשה לשמור על תמימותה. היא היתה יוצאת בחבורות, או עם מחזר לערב אחד.

משבר במישפחת פיק

מ שמיימה את לימודיה נסעה מי־רית לפריס, שם שהתה שמונה חודשים ועבדה בשגרירות הישראלית. כאשר חזרה ארצה, היה הדבר הסיבעי ביותר לגביה לפנות אל העיתונאות. המיקצוע הזה הוא ששיגה גם את מהלך חייה של הצעירה

אשה נשואה

בדירתה השכורה בשיכון בבלי בתל־אביב, גרה מירית עם בעלה, הזמר צביקה פיק. לאחרונה חל משבר חמור בחיי הזוג, מירית עזבה את הבית, אבל שבה כעבור מיספר שבועות. כיום, לאחר מחשבה **מעמיקה,** סוענת מירית, כי לדעתה, הפיתרון להמשך חיי־נישואיהם יהיה — ילדים. היא אומרת כי המשבר פרץ אולי ביגלל שזו הפעם הראשונה שנפרדה מצביקה בערבים.

„ב ואי אלי," אמר ד"ר מנקין. יעלי ניגשה אליו, באותם צעדים מיפ־שיים ועלובים שבהם נעזבה בעיקבותיו קודם, לפני שהם נכנסו לחדר, ונעמדה ליד השולחן. הוא הביט בה ברצינות, ואמר: „נסי להירגע, את מתוחה. שימי לב לשרירים שליד הצוואר." יעלי ניסתה לשחרר את השרירים שליד הצוואר. „כך יותר טוב," אמר ד"ר מנקין, ועכשיו הוא כמעט חייך אליה. „בואי לכאן, לידי."

יעלי ניגשה אליו, וראתה שליד הכיסא המסתובב של ד"ר מנקין יש עוד כיסא מסתובב, עגול, כמו של רופא־שיניים. ד"ר מנקין סובב את הכיסא עד שהוא הגיע לגובה רגיל, ואמר ליעלי: „תורידי בבקשה גם את התחתונים, ושבי על הכי־סא." יעלי המשיכה להסתכל על השפתיים של ד"ר מנקין כשהיא פשטה את התח־תונים, והיא החזיקה את התחתונים בידה כשהתיישבה על הכיסא מול השולחן. ד"ר מנקין סובב את הכיסא לעברו, והתרווח על מישענת הכיסא המסתובב שלו.

„את מתוחה עכשיו, נכון?"

„כן," לחשה יעלי. היא רצתה שדוקטור מנקין ייגע בה, והיא היתה בטוחה שהוא יודע כשהיא משתוקקת לזה.

„זה מיבעי מאד ונורמלי. סכם זה לא רק עניין פיסי, אלא גם פסיכי. הדימיון הוא מרכיב חשוב מאד, וזה טוב מאד שאת יודעת להשתמש בו." דוקטור מנקין רכן לעברה, ונגע בעדינות בזרועה: „גוף ה־אדם מורכב מתאים. יש תאים עם יותר קצות־עצבים, ויש תאים עם פחות קצות־עצבים. עכשיו, כשאני נוגע בשערך" — הוא ליטף את שערה, ויעלי נרעדה — „את לא מרגישה כלום. אלה הם תאים שאינם קשורים עם מרכזי־התענוג של מערכת־העצבים."

יעלי לא שמעה מה שהוא מדבר. הוא ליטף בעדינות את שדיה ואמר משהו על מוח קטן ומוח גדול, ואחר־כך ליטף את רגליה והמשיך לדבר כל הזמן בקול מרגיע ומונוטוני על עצבים ומרכזי־רגישות. יעלי עצמה את עיניה, וחשבה שהרא מתעלפת כשדוקטור מנקין אחז בשוקיה והרחיק אותן זו מזו.

„אני לא יכולה יותר," היא מילמלה.

בגיל 17 מירית שם־אור כפי שנראתה אז. „תכ־ליתו של כל אדם היא האושר," סיננה.

כיום מירית בשעה של שובבות על חוף הים באילת, כשהיא מח־זיקה בזרועותיה את בתה של חברתה.

סיסמתה של מירית שם־אור: „שתי גדות לירדן, זו שלנו - זו גם־כן!"

ההבדל הגדול בתמונה מימין, דיוקנה של מירית שם־אור בגיל 17: נערה שהפכה אשה במהירות, מלאת ביטחון עצמי, שאיפות ותיקוות. משמאל: מירית כיום, אשה נשואה שבעת חוויות, המכירה את כוחה.

הנאה. שרבים טוענים כי היא המחזיקה בתואר העיתונאית הסכסית ביותר בארץ.

במיסגרת עבודתה העיתונאית פגשה מירית שם־אור בזמר צביקה פיק, שהשתתף אז במחזמר שיער. מירית באה להצגת המאה נפגשה עם צביקה מאחרי הקלעים. היום היא מודה כי היא שיזמה אז את הפגישה איתו: „מהרגע שראיתי אותו לא הפסקתי לנדנד לאשת יחסי־הציבור של ההצגה שתפגיש אותי איתו במטוחה של כתבה כמובן."

גם צביקה מודה כי מעולם לא נלהב כל־כך לראיון עיתונאי, כפי שהתלהב לראותו ראיון עם מירית. אשר במהלכו מצאו השניים את עצמם מטיילים בגן־החיות ומאוהבים עד לב השמיים.

צביקה היה החבר הרציני הראשון בחייה של מירית שם־אור — וגם האחרון. אחרי תקופת חברות של שנתיים נישאו השניים, בחטף. עוד באותו לילה טס צביקה לניו־יורק. אחרי מיספר חודשים הצטרפה אליו מירית.

וכך, שעה שבעלה ניסה לבנות לו קריירה של זמר אמריקאי, ישבה מירית משך תקופה של חצי שנה, מדי יום ביומו, בחדרם שבמלון, וכתבה את כולם. כששבה ארצה, כעבור חודשים, הושלם הספר.

היא עצמה היתה עסוקה בחיפוש דירה. צביקה עמד לשוב ארצה, ושניהם היו זקוקים לבית. ואז מצאה את הדירה שבשיכון בבלי. חודשים ספורים אחרי שובו של הבעל, פרץ משבר בבית מישפחת פיק הצעירה. מירית עזבה את הבית, על־מנת לשוב אליו כעבור מיספר שבועות.

כמו אצל כל זוג מפורסם, זכה גם משבר זה בכותרות בטורי־הרכילות בעיתונות. בזמנית עמד סיפרה של מירית לצאת לאור. צביקה, מצידו, היה עסוק בסיבוב־הופעות. כעת שב השלום לשכון בבית מישפחת פיק. האם זו הפוגה זמנית? האם שלום־קבע? או אולי הסדר־ביניים? הזמן ידבר.

בינתיים מסבירה מירית את המשבר שעבר על חייה המשותפים: „אני לא יודעת בעצמי ממה נבע המשבר. אולי בגלל שבפעם הראשונה מזה חמש שנים, מאז שאני מכירה את צביקה, אנחנו נפרדים

בערבים. מאז שאנחנו מכירים, אנחנו רגילים להיות תמיד יחד. כשהייתי חברה שלו הייתי מיטלטלת בכל רחבי הארץ כדי להיות איתו בערבים.

„אני שמרנית בנטיותי, אני לא אתאבת לצאת לבד. אז מאז שצביקה חזר ארצה והתחיל להופיע בסיבוב, יצא לי להיות המון לבד בבית. וזה קשה לי. אני לא טיפוס רודני וחקרני, אז אני מקבלת הכל ורק אחר־כך, אחרי תקופה מסויימת, אני מתפרצת. אז זהו, פשוט התפרצתי."

דיעות פוליטיות קיצוניות

ב־ד"בבד עם פעילותה הספרותית, פעילה מירית גם בפוליטיקה. היא ידועה כימנית קיצונית, ירשה מבית־הוריה את האהבה והאמונה בארץ־ישראל השלמה. היא גם השתתפה בכל ההפגנות נגד ההסדר, וצעדה יחד עם אלפי חברי גוש־אמונים בהפגנת־מחאה מהכותל המערבי לבנייני האומה בירושלים.

היא מעריצה נלהבת של מנהיג גוש־אמונים, חנן פורת, טוענת כי ניחן בתכונות של מנהיג אמיתי, והיא מתנגדת חריפה של מנחם בגין. לדעתה, תנועת החירות תישאר לעולם באופוזיציה, עם ליכוד או בלעדיו, כל זמן שמנחם בגין הוא מנהיגה.

היא בקיאה בהיסטוריה של העם היהודי ושל אומות העולם, אם־כי רואה את ההיסטוריה מזווית־ראייה חד־צדדית ביותר. היא ציונית נלהבת, ואם להתבטא בעדינות: אינה אוהבת ערבים, דבר המתבטא בספרה היטב. כשהיא מתארת טיול שעורכת יעלי רבינוביץ' לאחר מילחמת ששת־הימים עם חבריה, בעיר העתיקה בירושלים, אומרת יעלי באותה הזדמנות: „אני בכלל לא שונאת אותם, רק שאני לא סובלת את הכיעור שלהם." המילה „כיעור" מופיעה באותם שני עמודים המתארים את החווייה, פעמים אחדות.

למירית שם־אור יש דיעה חד־משמעית על העם הפלסטיני. לדעתה, צריך להעביר אותו מהגדה המערבית לארצות־ערב. „שתי גדות לירדן, זו שלנו זו גם־כן!" היא סיסמתה.

בינתיים מסתבר, כי כולם הולך טוב. רבו של קהל קוני הספר מורכב מצעירי הדור, אשר לא ידע את תש"ח אך ידע את אליל־הזמר צביקה פיק, וחפץ לדעת מה יש לאשתו הסופרת לומר. חלק אחר מקוראי הספר הוא אותו דור של „את ואני נולדתי בתש"ח." לאלה, פשוט נעים להיזכר.

חיה אגואיסטית

כך כינתה מירית בת ה־17 את חתול־השעשועים שלה. „זאת חיה אגואיסטית ולא פיקחית ביותר, אבל לה מותר, כמו שמותר לכל ילד מפונק." כפי שהיתה היא בת־בכורה מפונקת.

מפוכחת

מירית כיום, עדיין מפונקת במיקצת, אך יודעת שאת דרכה עליה לסלול בעצמה.

שנה 40 | מספר 1989 | תמחיר: 5.00 ל"י | י' חשון תשל"ו, 15.10.75

העולם הזה

יהושע פרץ מדבר:

„עשו לי מישפט איינמאל!"

יהושע פרץ